

N A J B O L J Š I Č A S O P I S = N A J Č A

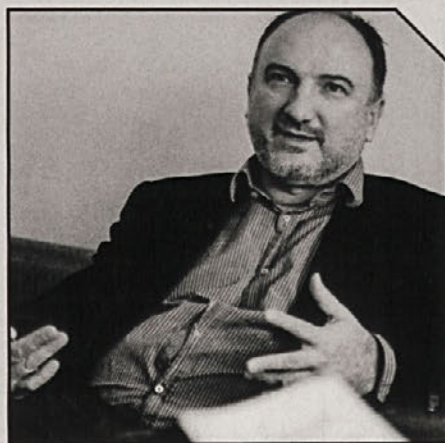
N n A a J j Č č A a

NAJČA, glasilo Osnovne šole Grm, Novo mesto
Letnik XXIV, januar 2014, št. 1, 2

GRMSKI PRVAKI

95

Intervju - Dr. Zoran Milivojević

10

IZ VSEBINE

Medgeneracijsko sodelovanje	14
Naj učitelji	24
Comenius	25
Novi obrazi na šoli	32
Mala Najča	39
Pritožno in pohvalno knjigo, prosim!	93
Zabavne strani	105

Pozdravljeni, najčani!

Ravnateljčin kotiček

poskušajte doseči. Če pa ste željni zabave, jo lahko najdete v testu, anekdotah s potovanj, vicih, rebusih ali v aktualni glasbeni letvici. Seveda pa vas čaka še mnogo več ...

Želim vam obilo užitkov ob prebiranju Najče.

*Urednica:
Ema Bauer*

Šola za 21. stoletje

Včasih je bilo težko najti informacije, ljudje so sedeli v knjižnicah, ki so edine lahko nudile odgovore na vprašanja radovednih bralcev. Znanje, ki so si ga pridobili bralci in študentje, je bilo skoraj trajno, resnice, ki so si jih vtisnili v spomin, so bile pravilne celo njihovo delovno dobo, morda celo vse njihovo življenje.

Moram priznati, da mi je nova vloga urednice precej tuja, a tudi zabavna. Skupaj z ostalimi novinarji pomagam pri ustvarjanju Najče. Tako vam omogočimo prebiranje šolskega časopisa. Čeprav sem pri novinarskem krožku šele prvo leto, sem se v delo samega novinarja ter kasneje urednice hitro vživela.

Tokrat smo se na sestankih pogovarjali o dosedanjem delovanju šole, o obetajočih se in potrebnih spremembah ter o ciljih šole, zato je tema prve letošnje Najče »**Uspešna šola 21. stoletja**«. V pogovor smo vključili naša mnenja o tem, kakšna bi morala biti uspešna šola 21. stoletja, kakšni bi morali biti odnosi in delovanje šole. Preberete lahko tudi mnenja učencev o medsebojni pomoči in (morebitnem) medgeneracijskem sodelovanju. Spoznali boste zgodovino delovanja šole in se kaj zanimivega naučili. Mnenja strokovnjaka lahko preberete v intervjuju s psihoanalitikom Zoranom Milivojevičem.

Učitelj! Učiteljica! Ali veste, če ste za učence kakovosten učitelj? Ali v vašem razredu vse poteka gladko? V tokratni Najči si oglejte, katere lastnosti bi po mnenju učencev moral imeti dober učitelj in te tudi

Danes pa je ravno nasprotno. Informacij je preveč, na vsakem koraku, in kar naenkrat je najtežje postalo te informacije pravilno izbirati in ločevati. Zato se je tudi šola spremenila. Nič več ni potrebno znati na pamet toliko podatkov, pomembneje je, kje in kako hitro najti ustrezen odgovor na vprašanje. Za to pa je potrebno dobro brati in v besedilu hitro najti ključne poudarke. Ker se zavedamo, kako je v množici podatkov pomembno najti tiste prave, smo si za prednostno nalogo naše šole za naslednja tri leta postavili povečati bralno pismenost.

Na Grmu se zavedamo, da se mora šola spreminjati. Učimo se mi, učitelji, in vas, učence, učiti za nove čase. V vas, učencih, se trudimo zbuditi radovednost in željo po znanju, iskanju informacij in kritičnost do velikega števila podatkov, spodbujati ustvarjalnost in pogum. Sama se večkrat vprašam, kakšna znanja bodo potrebna leta 2030, 2040, ko boste vsi, ki ste sedaj v šolskih klopih, na vrhuncu svoje delovne zmožnosti. Kaj bo takrat sploh še res? Mnogi podatki zagotovo ne, delovna disciplina, delovne navade,

radovednost, bralna pismenost, predanost in pogum pa zagotovo. Zato šolo odpiramo navzven, gledamo, kaj delajo pri sosedih bolje in poskušamo dobre prakse uvajati tudi pri nas. Zavedamo pa se, da kljub vsemu nova tehnologija, ki jo ima šola, ne pomeni nič, če z njo ne upravlja dober učitelj s širokim obzorjem. Prepričana sem, da jih imamo na šoli veliko.

Ravnateljica Sonja Simčič

ŠOLSKI PARLAMENT

PRESEDNICA: **Loti Kavšek**

PODPRESEDNICA: **Ajda Blatnik**

TAJNIK: **Ciril Cerovšek**

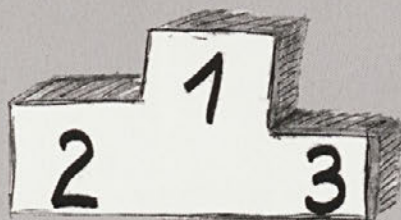
Na parlamentu, ki je bil 18. oktobra 2013, smo izvedeli, da so letošnja tema šolskega parlamenta **Odnosi v družbi**. Po krajšem pogovoru smo imeli volitve, na katerih smo izglasovali vodstvo našega šolskega parlamenta.

Naj na kratko povzamem, kaj je parlament in kaj predstavlja na naši šoli. Parlament je vrhovni organ učencev naše šole, na katerem izvoljeni predstavniki razredov predstavljajo svoje predloge ravnateljici in pomočniku ravnateljice, ki z našo pomočjo vidita, kaj in kje je kaj narobe na naši šoli in kako bi to lahko popravili.

Loti Kavšek, 9. B

Tekmovanja

Tudi letos je na šoli že potekalo kar nekaj tekmovanj, na katerih so grmčani blesteli, nekaj tekmovanj pa sledi še v naslednjem ocenjevalnem obdobju.

ULA ŽG. 7.A

Logika

Na državno tekmovanje iz logike so se uvrstili **Jernej Avsec**, **Lan Dolenc** (7. razred), **Anja Urbas**, **Zara Gradecki** (8. razred), **Jakob Höfferle**, **Nejc Match** (9. razred). **Srebrno priznanje** sta osvojila **Jernej Avsec** iz 7. C in **Jakob Höfferle** iz 9. C. Obema je do zlatega priznanja zmanjkala le 1 točka.

ULA ŽG. 7.A

Slovenščina

Tekmovanja se je udeležilo 165 učencev, bronasto priznanje je osvojilo 64 učencev.

Učenke **Anja Mitrović** iz 8. c ter **Tinkara Moretti** in **Ida Vrščaj** iz 9. b pa so se uvrstile na regijsko tekmovanje.

ULA ŽG. 7.A

Tekmovanje Bober

Tekmovanja se je udeležilo 72 tekmovalcev. **25 tekmovalcev** je osvojilo **bronasto priznanje**. **Filip Brajčič** (8. B) in **Kristjan Smodiš** (9. A) sta se uvrstila na državno tekmovanje.

ULA ŽG. 7.A

Razvedrilna matematika

Tekmovanja se je udeležilo 5 učencev iz OŠ Grm. **Zlato priznanje** sta prejeli **Sinja Mežnar** (7. A) in **Eva Brudar** (8. C). **Srebrno priznanje** so prejeli **Nik Radovičević** (6. B), **Anja Mitrović** (8. C) in **Blaž Vovko Bučar** (9. A).

ULA ŽG. 7.A

Angleščina

Na regijsko tekmovanje so se uvrstili **Tara Polovič** (9. A), **Blaž Vovko Bučar** (9. A), **Kristjan Smodiš** (9. A), **Alja Štrbenc**, **Špela Šetina** in **Jakob Höfferle** (9. C).

Sladkorna bolezen

Na državno tekmovanje so se uvrstile **Ajda Blatnik** (9. B), **Laura Medle** in **Špela Slanc** (9. C). Laura in Ajda sta prejeli srebrno priznanje.

Biologija

Bronasto priznanje je prejelo 8 učencev.

Tara Polovič

Program NE-ODVISEN.si

V četrtek, 17. 10. 2013, smo si učenci v Športni dvorani Stopiče ogledali prireditev NE-ODVISEN.SI, ki govori o zasvojenosti z različnimi drogami. Osmo- in devetošolci smo izvedeli veliko o tem, kako lahko človek postane zasvojen z drogo in kako težko se je ozdraviti, če si predolgo zasvojen. Spoznali smo veliko novih drog, ki se jim moramo izogibati, in izvedeli, kako nas lahko »dilerji« preslepijo in nam podtaknejo drogo. Omenili so nam tudi novejša droge, ki jih je po svetu ogromno. Taka je npr. »krokodil droga«, ki ti začne razžirati telo. Droge nam lahko podtaknejo v razne majice na koncertih in na tak način pridejo v telo preko kože. Zato se moramo izogibati vsem neznancem, ker nikoli ne vemo, kdo nam bo kaj podtaknil. Na zabavah nam lahko podtaknejo drogo v pijačo, zato je najbolje imeti plastenko, ki jo zapreš in jo imaš pri sebi.

Obstaja pa tudi internetna zasvojenost. Tudi ta je nevarna za nas, saj nas današnja tehnologija hitro preslepi in smo na nevarnih internetnih mestih zelo nepazljivi in lahko naredimo ogromno napak. Zato pazite, kaj pišete po internetu! Bilo je zelo zanimivo poslušati in spoznati veliko novega.

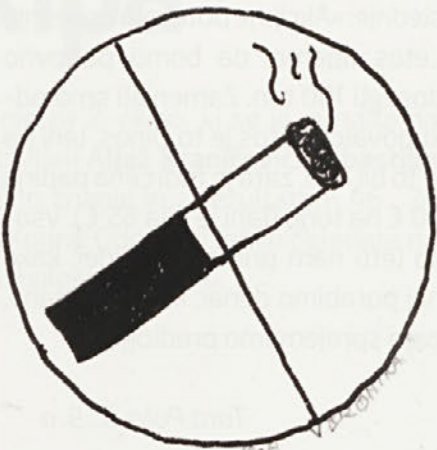
Loti Kavšek

Šesto- in sedmošolci smo si ogledali tudi poučno risanko o pripetljivih Zarje in Svita. Skozi zgodbe

teh likov je bilo predstavljenih več različnih življenjskih situacij, ki se lahko zgodijo vsakemu izmed nas. Poučno je bilo videti, kako pravilno ravnati v primeru, če te neznanec povabi v avto, če te prijatelji prese- netijo s cigaretami ali pa ti ponujajo mamila.

*Veronika Avbar
in Zala Kotar, 6. A*

Obisk KMETIJSKE ŠOLE GRM

V torek, 15. 10. 2013, smo devetošolci obiskali Kmetijsko šolo Grm. Tam smo si ogledali šolo in se udeležili raznih vrtnarskih, kmetijskih in živalskih delavnic. Potem smo si ogledali delavnice drugih učencev srednjih šol. Imeli smo tudi predstavitev srednjih šol, kot so Gostinška in turistična srednja šola ter Biotehniška gimnazija.

Loti Kavšek, 9. b

Zbiralna akcija papirja

V oktobru smo imeli ponovno zbiralno akcijo papirja na parkirišču na Gradu Grm. Vsi razredi smo se uspešno odrezali. Še posebej pa so bili uspešni učenci 7. A, ki so trenutno na vrhu lestvice.

Razred	Št. kilogramov	Mesto
1.A	1310	
1.B	1020	
1.C	960	
1.D	1430	2. MESTO
2.A	870	
2.B	840	
2.C	1670	1. MESTO
2.D	1120	
3.A	1160	
3.B	430	
3.C	1360	
4.A	1420	3. MESTO
4.B	1290	
4.C	1300	
5.A	1550	
5.B	1140	
5.C	1380	
6.A	2210	
6.B	3020	
6.C	1370	
7.A	3710	1. MESTO
7.B	3480	2. MESTO
7.C	3230	3. MESTO
8.A	1560	
8.B	2000	
8.C	1740	
9.A	2270	
9.B	1550	
9.C	1670	

Pomočnik ravnateljice g. Tihomir Troha je o zbiralni akciji povedal naslednje: »Akcija je potekala uspešno. Letos upamo, da bomo ponovno dosegli 100 ton. Zamenjali smo odkupovalca, letos je to Dinos, lani pa je to bil Ačo, zato je tudi cena papirja 90 € na tono (lani je bila 65 €). Vsako leto nam primanjkuje idej, kako naj porabimo denar, ki nam ostane, zato sprejemamo predloge.«

Tara Polovič, 9. a

Male sive celice

V sredo, 8. 1. 2014, je bilo snemanje TV oddaje Male sive celice, kjer je nastopila naša ekipa sedmošolcev: **Lan Lopatič, Manca Novak in Karin Majcen**. Pomerili so se z ekipo sedmošolcev OŠ Slivnica pri Celju. Pokazali so odlično znanje, iznajdljivost in odzivnost na zanimiva vprašanja, imeli tudi malček sreče ter tako z veliko razliko premagali konkurenčno ekipo. Tako so se uvrstili v četrtfinale, med 16 najboljših ekip v Sloveniji, kjer bodo dobili nove nasprotnike. Oddajo bodo predvajali na SLO 1, in sicer 1. 2. 2014 ob 9.45, lahko pa si jo ogledate tudi na www.malesivecelice.si.

Irena Adlešič

Kupimo kelopi za garderobo!

Eno tono bonbonov!

120 kg petic!

Novo knjigo za šolsko knjižnico.

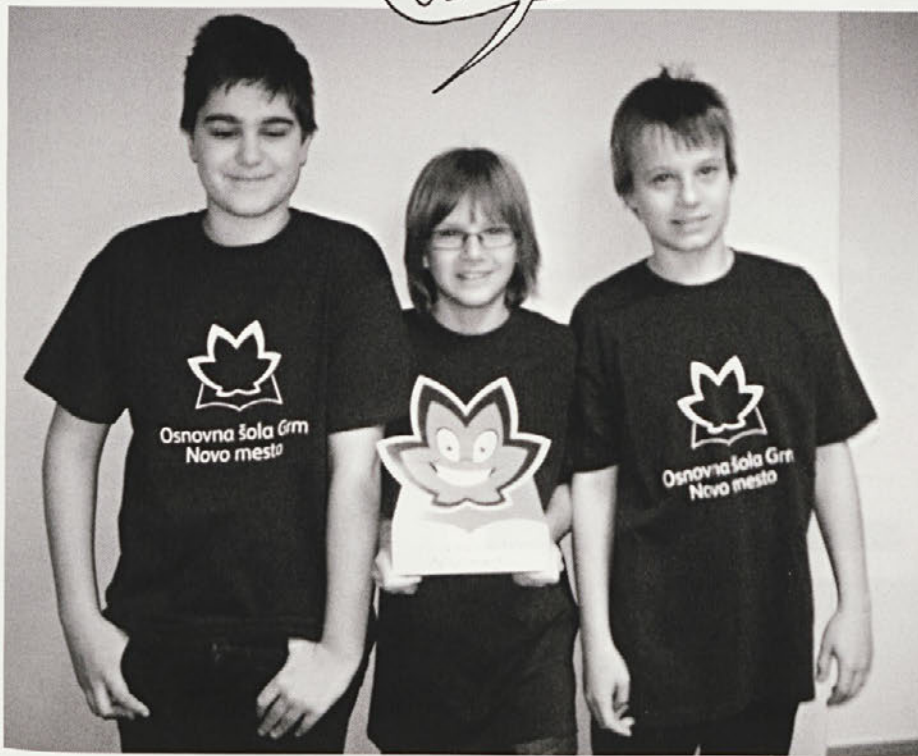
Pomagajmo sošolcem v težavah!

Obisk Doma starejših občanov

V torek, 3. 12. 2013, smo se učenci 6. a prostovoljno odpravili v dom za ostarele v sklopu teme MEDSEBOJNA POMOČ. Tam smo jim punce iz MPZ-ja pripravile pevski lin plesni nastop, Karel Cerovšek je na harmoniko zaigral nekaj pesmi, Zala Kotar je igrala na prečno flavto, Katarina Vrbinc je recitirala pesem Nekaj je v zraku Toneta Pavčka, na koncu pa smo vsi skupaj zapeli pesem Slovenskega naroda sin. Glede na požeti aplavz smo sklepali, da jim je bila predstava zelo všeč. Po nastopu so nam pripravili tudi prigrizek, po katerem smo se nato skupaj z učiteljico odpravili nazaj v šolo.

Veronika Avbar, 6. a

Male sive celice, 2. ekipa

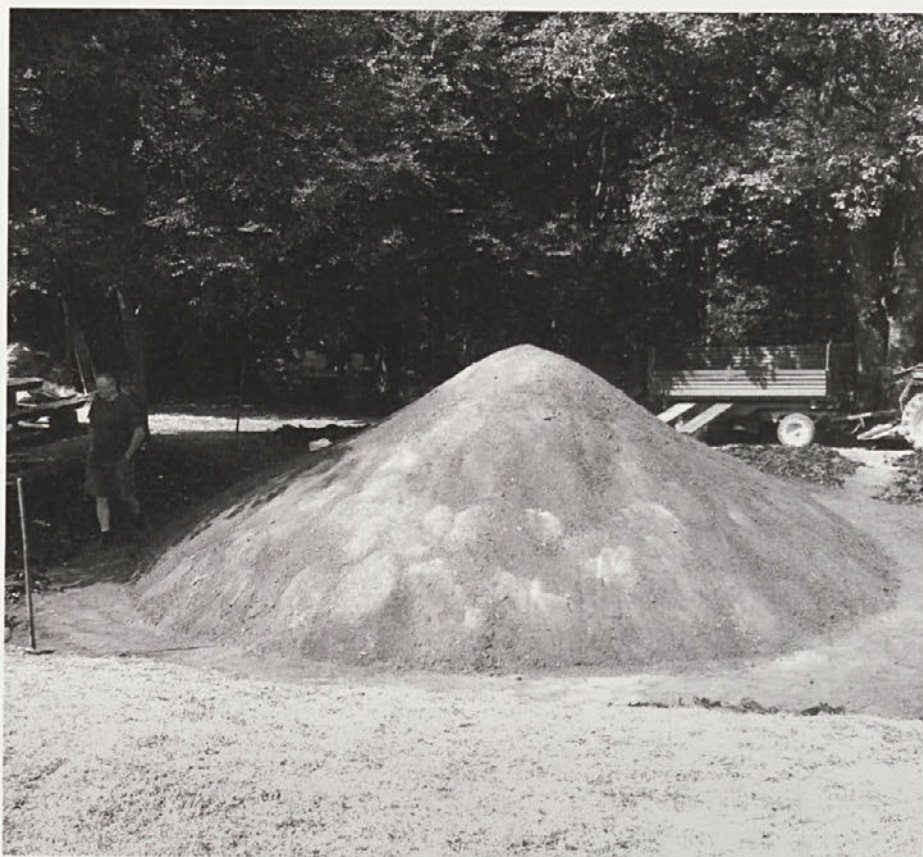
V sredo, 22. 1. 2014, smo imeli snemanje za 2. ekipo, ki se je uvrstila na TV kviz Male sive celice. Ekipo so sestavljali **Aljaž Kranjčevič**, **Sebastjan Prus** in **Jernej Avsec**. Pokazali so odlično znanje in z rezultatom 46 : 24 premagali ekipo OŠ Dušana Bordona iz Kopra. Oddajo si lahko ogledate na televiziji 22. 2. 2014 ob 9.45 ali na www.malesivecelice.si.

Dan mobilnosti na Gorjancih

V petek, 20. septembra 2013, smo se učenci šestih razredov z avtobusom odpeljali na Gorjance. Šli smo v Cerov Log. Pojedli smo že težko pričakovano malico. Predstavil se nam je tudi policist Mencin, ki je za šalo vklenil polovico naših sošolcev. Pogledali smo tudi skozi njegov daljnogled. Predstavil nam je tudi solzivec, s katerim se žal nismo smeli škropiti. Ogledali smo si kuhanje oglja na tradicionalen način. Izvedeli smo tudi za milijon in pol drevesnih vrst, katerih imen večinoma ne poznamo. Nato smo šli na učno pot Miklavž. "Malo" smo se sprehodili in videli čudovit razgled na Šentjernejsko polje. Med potjo so A-jevci ves čas grizli prigrizke in učiteljci se je skoraj zmešalo. Po približno treh urah predavanja na učni poti smo se polni lepih vtisov in razgledov odpravili domov.

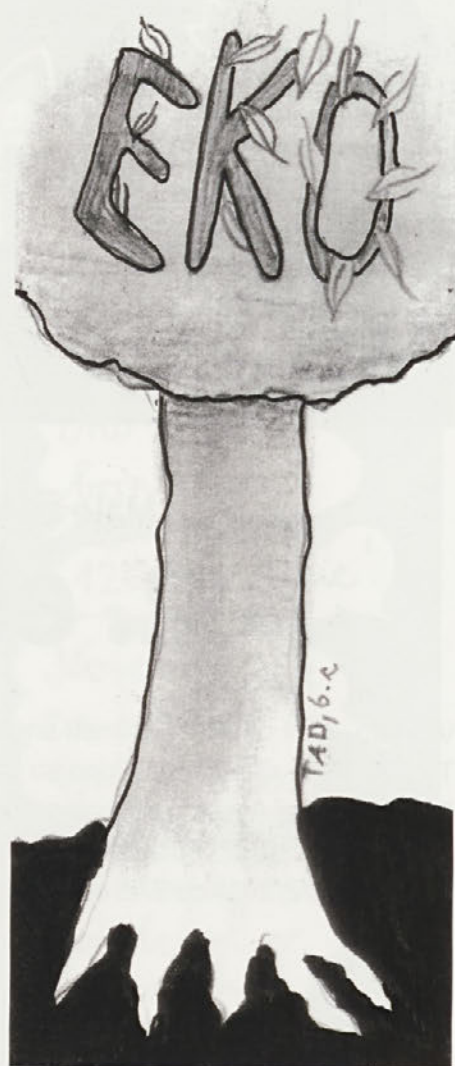
*Miša Modic in
Marin Gazvoda de Reggi, 6. C*

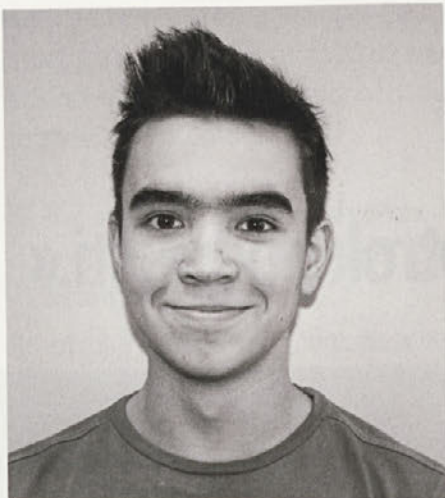

**EKO
KOTIČEK**

Letošnje leto bo na eko področju pestro kot vedno. V začetku decembra so eko predstavniki obiskali zavetišče in tako živali preskrbeli s hrano, ki so jo zbrali učenci razredne in predmetne stopnje. Pred nami sta tudi dva nova projekta. V drugem tednu decembra je na naši šoli že potekal sejem oblačil, in sicer tako, da smo prinesli oblačila in si jih nato med sabo izmenjevali. Naš drugi podvig pa bo kolesarnica, saj bomo s tem učencem omogočili varno shranjevanje koles in jih spodbudili, da se zjutraj namesto v avto usedejo na kolo in s tem naredijo nekaj koristnega zase in za okolje.

Laura Medle, 9. c

KOLUMNA

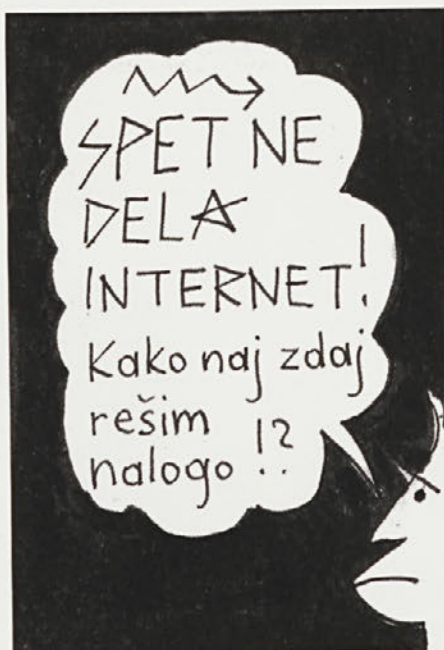
Blaž Vovko Bučar

Popolna šola

Če bi povprečnega šolarja vprašali, kakšna bi bila po njegovem mnenju popolna šola, bi verjetno večina odgovorila, da brez ocen ali pa celo, da šole sploh ne bi bilo. To seveda vzame šoli pomen, zato bomo ti dve možnosti izločili. Gotovo pa bi bila katerakoli šola boljša, če bi imela na voljo velik izbor učnih pripomočkov ter več športnih objektov, saj bi s tem učencem predstavili snov na privlačnejši način. Šolska hrana je prav tako velik faktor v procesu ustvarjanja „popolne šole“. Najbrž bi bila vsem najljubša opcija, da bi vsak naročil, kar želi. Seveda bi bilo to močno pretirano ter finančno zelo zahtevno za javno šolo. Lahko pa bi omogočili, da bi učenci lahko čez vikend prek interneta na šolski strani izbirali med npr. 3 meniji ter bi bilo tako več možnosti, da bi vsaj večina dobila približno tisto, kar raje zaužije. Tudi učni proces bi bil lahko prisoten v drugačni obliki. Učenci, ki so nadarjeni, bi lahko pri predmetih, pri katerih njihovo znanje presega znanje ostalih, sestavili skupino ter bi skupaj z učitelji pouk izvajali na drugačen način. Tako ne bi prišlo do zaviranja „talenta“, saj se pri trenutnem stanju učitelj

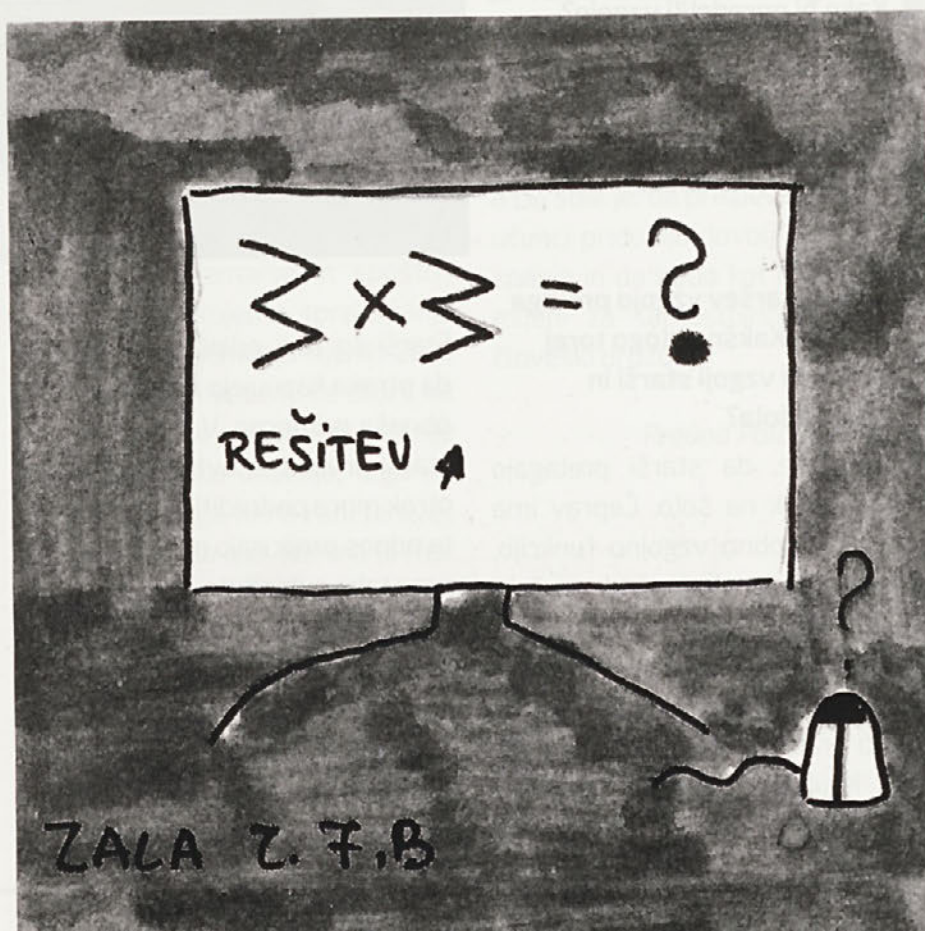
težko osredotoči na posameznega učenca, če ima zraven še 20 drugih. Seveda pa bi isto veljalo tudi za učence, ki se težko učijo in bi jim tako učitelji lažje pomagali, saj bi se jim lažje posvetili.

Če povzamem napisano, bi imela po mojem mnenju popolna šola napredne ter kvalitetne učne pripomočke (interaktivna tabla, večja uporaba računalnikov pri pouku) ter bi bili ti na voljo tudi

učencem, ne pa predvsem učiteljem. Sistem šolske hrane bi imel na izbiro več menijev, med katerimi bi lahko učenci izbirali. Med poukom bi s pomočjo skupin učitelji spodbujali nadarjene učence ter prav tako omogočali učencem, ki imajo težave z učenjem ali so nedavno prišli iz tujine, boljši dostop do znanja.

Blaž Vovko Bučar

Dr. Zoran Milivojević

»Starši so avtoriteta, ki se ji mora otrok podrediti.«

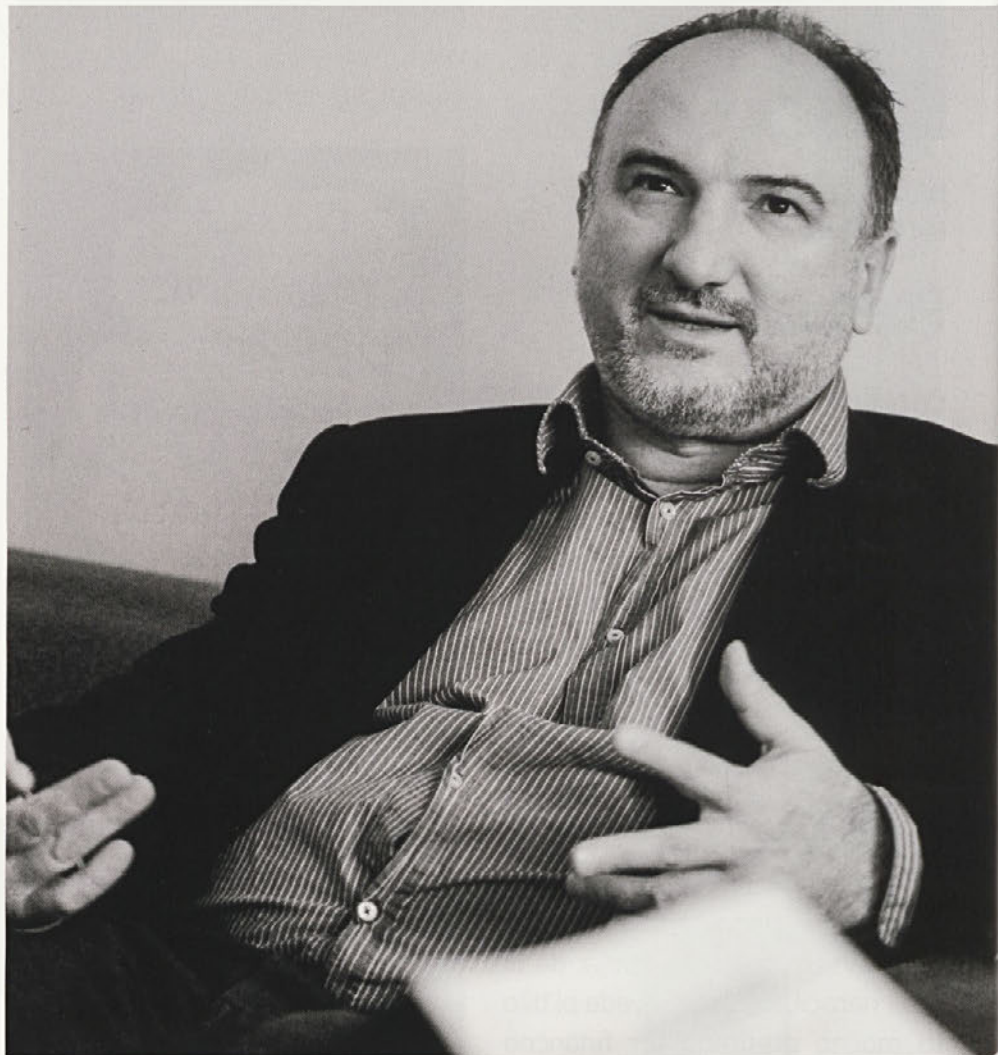
Zoran Milivojević je mednarodno priznani srbski psihoterapevt, ki pol meseca preživi v Novem Sadu, drugo polovico v Ljubljani, vmes pa predava še na Univerzi Sigmunda Freuda na Dunaju. Med Slovenci je izjemno priljubljen in vsa njegova predavanja so razprodana. Je tudi avtor uspešnih knjig, kot so *Formule ljubezni*, *Emocije*, *Mala knjiga za velike starše*, *Ulovimo ljubezen ...* Grmski učitelji smo ga lahko poslušali na predavanju v šoli, najčlanom pa je v čast, da nam je kljub svoji izredni zasedenosti odgovoril na nekaj vprašanj.

■ Kako bi opredelili vzgojo?

Vzgoja je vse tisto, kar bi starši in ostali odrasli morali storiti, da bi otrok postal samostojen in socializiran.

■ Veliko staršev vzgojo prelaga na šolo. Kakšno vlogo torej imajo pri vzgoji starši in kakšno šola?

Napačno je, da starši prelagajo vzgojo otrok na šolo. Čeprav ima šola pomembno vzgojno funkcijo, je kljub vsemu glavna naloga šole poučevanje oziroma izobraževanje. Poleg tega mora biti otrok ob vstopu v šolo že dovolj vzgojen, da se lahko vključi v razred in da lahko spremlja pouk. Kljub obstoju šole in vrtca so starši glavni otrokovi vzgojitelji.

Starši so tudi edini, ki imajo moč, da otroka kaznujejo takrat, ko se ne obnaša primerno. V tem smislu so starši prvobitna avtoriteta, ki se ji otrok mora podrediti, starši pa nato ta odnos projicirajo na učitelje, ki so prav tako avtoritete.

■ Starši morajo otroku postaviti meje. Kako pa doseči, da jih upošteva?

Z malim otrokom upravljajo njegove želje in poskuša jih zadovoljiti

tako, da prisili starše, da mu omogočijo, da jih zadovolji. Nekatere izmed teh želja so nevarne, zato morajo starši vplivati na otroka, da ta dojame, kaj je dovoljeno in kaj ni. Težava je v tem, da majhen otrok še nima dovolj razvitega razuma in sposobnosti samokontrole, tako da starševske prepovedi doživlja kot nerazumljive in kot znak, da ga starši nimajo radi. Da bi otrok spoštoval meje, mu morajo starši sistematično in dosledno prepove-

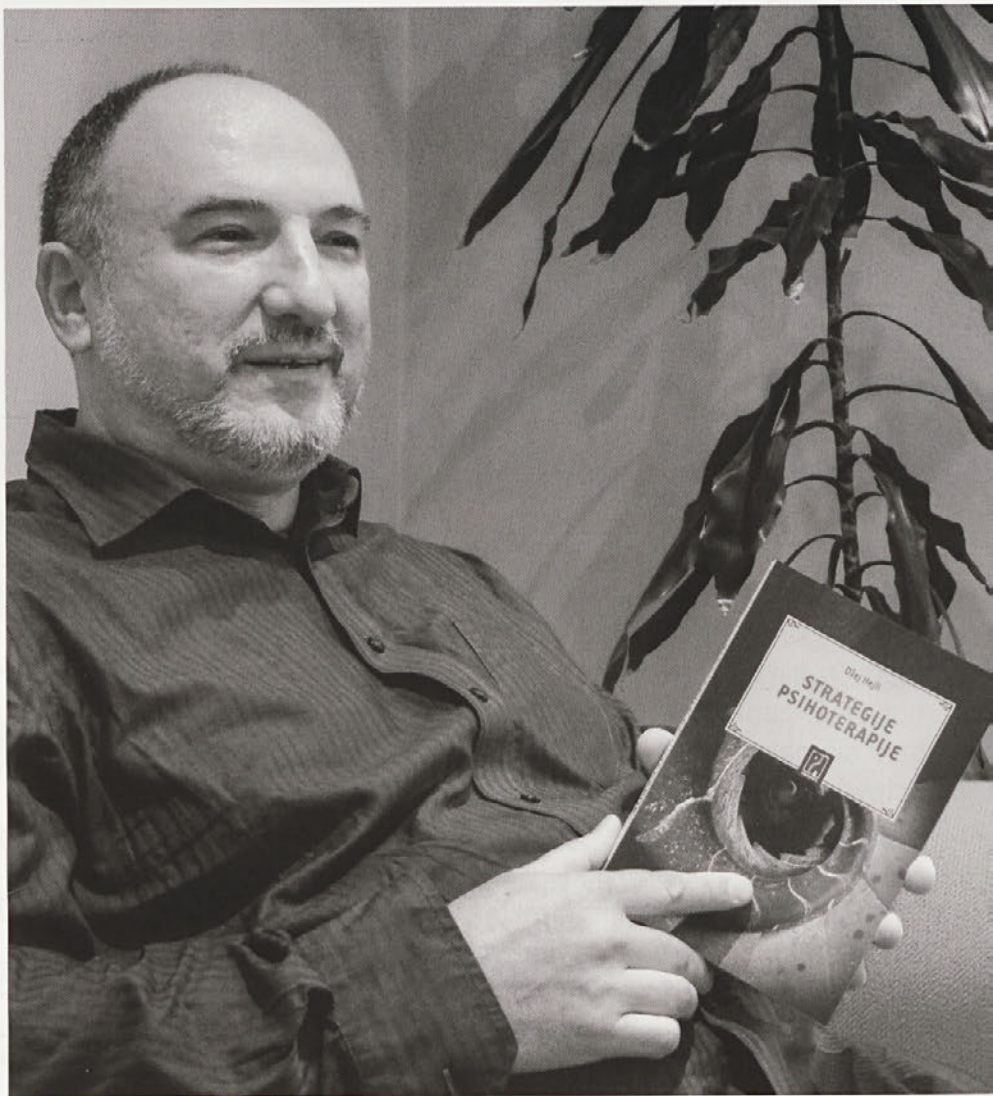
dati, da teh mej ne prestopa. Če to stori, ga kaznujejo, prav tako pa mu stalno razlagajo, zakaj je dobro, da teh meja ne prestopi.

■ Kaj storiti v primeru, če otrok meja ne upošteva? Kakšne kazni predlagate?

Ko otrok ne spoštuje meje, je prva reakcija kritika – zahteva za spremembo obnašanja. Če kritika ne zadostuje, sledi grožnja s kaznijo. Danes je običajno, da je prva oblika kaznovanja tista, da otrok za kazen ne bo mogel delati nečesa, kar si želi. To se imenuje »odvzem privilegija«. Drugi tip kazni je, da mora otrok narediti nekaj, kar je neprijetno, a koristno. Težava nastane, ko otrok ne sprejme kazni, ko se noče podrediti avtoriteti, ko ne sprejema starševske avtoritete. Osebno menim, da je majhnega otroka povsem upravičeno udariti z dlanjo po riti. To je telesna kazen, ki jo morajo starši uporabiti takrat, ko nikakor ne gre zlepa, pa morajo zgrda. Čeprav je telesna kazen neprijetna tako otroku kot staršu, obstajajo otroci, ki enostavno ne reagirajo na nič drugega. Telesno kaznovanje je kazen, ki jo starši nujno izvajati, če pa telesno kaznuje otroka, mora to storiti zelo redko in previdno. Pri tem je treba paziti, da telesno kaznovanje ne postane fizično maltretiranje otroka in da se ne spremeni v nasilje nad otrokom.

■ Družina danes ni več takšna kot nekoč. Starši imajo vedno manj časa in energije za otroka, vse manj se pogovarjamo in tako naši odnosi trpijo. Kako lahko najstnik vzpostavi – oziroma obdrži – dober odnos s starši?

Doba najstništva je obdobje, v katerem ima večina neko vrsto konflikta s starši. V tem obdobju najstnik reče:

»Dovolj sem odrasel, da lahko to in to!« Starš mu odgovarja: »Ni res, še si majhen in zato se ne strinjam, da narediš to in to.« Torej, obdobje najstništva narekuje konflikt, a to ne pomeni, da odnos ni dober. Zelo je pomembno, da v odnosu obstajajo ljubezen, sprejemanje in spoštovanje. Tu razlikujemo sprejemanje osebe od sprejemanja njenih želja ali nekih njenih vedenj. Če starš ne sprejema neke najstnikove želje ali kritizira neko vedenje, tega ne dela zato, ker ga nima rad, temveč zato, ker ga ima rad, ker mu je mar za to, v kakšno osebo odrašča in se razvija. In zato je pomembno čas izkoristiti za kvalitetno komunikacijo. Najstnik mora pri staršu iskati pozornost in pomoč v vseh tistih situacijah, za katere sam misli, da mu delajo probleme.

■ Tema te številke našega šolskega časopisa Najča je Uspešna šola 21. stoletja. Kako Vi vidite uspešno šolo?

Uspeh je, ko nekdo uresniči svoj cilj, a cilj šole je, da prispeva k temu, da učenci pridobijo dovolj potrebnega znanja in da bodo kot osebe opremljeni za samostojno življenje v človeški družbi.

Prevod Polonca Čarf

Občina se je lani odločila v celoti prenoviti Kandijo. Čeprav je trajalo dolgo, so napravili kar lepo. Med drugim so zaradi del s kanalizacijo zaprli pot(ko), po kateri sem skupaj s sošolkami hodila v šolo. Čeprav sem se do sedaj na to že privadila, nad tem, da se je čas moje poti v šolo podaljšal, nisem preveč navdušena (tukaj naj vas opozorim, da imamo na gimnaziji začetek pouka največkrat ob sedmih). Na poti v šolo se tudi večkrat vprašam, zakaj sploh moram hoditi v šolo.

Zadnjič smo imeli v razredu zanimivo debato. Sošolec je pri uri pripomnil, da je obiskovanje šole nesmiselno, ker je danes že vse, kar moramo vedeti, na internetu. »Prav ima,« sem pomislila, takoj ko je to rekel, a se nato hitro ugriznila v jezik. Res je, da so nam danes le z nekaj kliki dostopne že vse informacije, a to še ne pomeni, da bi se jih dejansko kdo posluževal. Priznati si moramo, da verjetno ne bi nihče delal, če ne bi bil v to prisiljen. Kolikokrat se zgodi, da je za domačo nalogo nekaj čisto preprostega, npr. najti kakšen prevod iz angleščine. Večina vas vsak dan uporablja računalnik, pa verjetno nalogo vseeno prepíše v šoli ali pa je sploh ne naredi. Zato se je res treba vprašati, če bi brez šole sploh kaj vedeli.

To, da je šola pomembna, smo torej razčistili. Temu, kdaj je šola uspešna, pa se še nismo posvetili.

Seneka je rekel, da morata imeti učitelj in učenec isti cilj. Učitelj, da bi koristil, učenec pa, da bi imel od tega korist. Tako uspešna šola deluje še danes. Učenci sicer nimajo več takšne želje po učenju in zato ima učitelj še pomembnejšo nalogo – motivirati učence.

Na gimnaziji imamo na primer profesorja, ki je zelo razgledan. S pomočjo interaktivnih vsebin – powerpoint predstavitev, fotografij, videov in shem ter ob pomoči kakšnih zanimivih dejstev nas večino uspe motivirati, da poslušamo pri pouku.

Že takoj na začetku leta smo imeli izobraževanje o učenju učenja.

Skupaj s svetovalno delavko smo opravili, za nas grmčane sicer že znano, »raziskavo«, kakšen tip učenca si. Ugotovili smo, da nas je veliko kinestetičnih tipov (to sama sicer nisem). To pomeni, da si stvari najlažje zapomniš, če v povezavi z njimi opraviš kakšen poskus, kaj otipaš. Izvajanje poskusov, predvsem pri naravoslovnih predmetih, je zato v praksi zelo pomembno.

Na gimnaziji imamo vsake dva tedna laboratorijske vaje iz kemije in biologije. Pri tem izvajamo poskuse sami ob pomoči profesorja. Pri geografiji smo izdelovali časovni trak z obdobji zemeljske zgodovine (predkambrij, kambrij, ordovicij ...), pri slovenščini smo na temo socialnih zvrsti (sicer na lastno pobudo) naredili film in se iz tega marsikaj naučili. Raziskovanja je v osnovnih šolah, predvsem v višjih razredih, premalo. Učenci bi morali sami odkrivati nove informacije. Tu si zatiskam oči. Pozabljam, da si večina učencev tega ne želi, kljub temu da je to najlažja in preizkušeno najboljša pot do uspeha.

Petronij je zapisal, da je znanje zaklad. Znanja se priučimo v šoli, katere namen je dati učencem

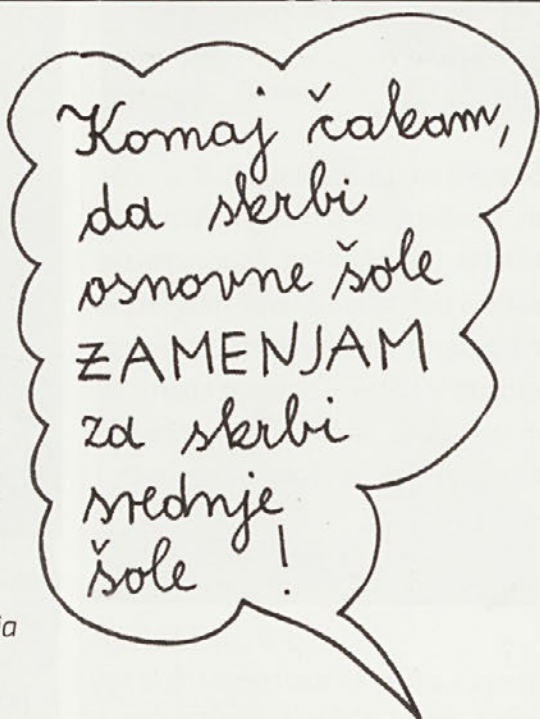

tisto osnovno znanje, ki ga potrebujejo naprej v življenju.

Odločitev, ali je Grm uspešna šola, prepuščam vam in zraven upam, da se zavedate, kako lepo vam je v osnovni šoli! Večina izmed vas bi verjetno to poglavje rada čimprej zaključila, misleč, da bo s tem konec vseh skrbi, pa ni tako. V srednji šoli se pojavi cel kup novih skrbi.

Emma Koncilija

3. Če se ti zdi, da je tvoja šola pre-malo napredna, predlagaj, da vsak učenec dobi svoj tablični računalnik.
4. Če se ti zdi, da je tvoja šola pre-malo sodobna, pošlji vse učitelje na dodatna izobraževanja.
5. Če misliš, da je učni načrt šole prestar, naredi čisto svojega.
6. Če meniš, da je tvoje povprečje prenizko, zahtevaj, da se zniža kriterij.
7. Če dvomiš v učiteljeva predavanja, v razred pripelji inšpekcijo.
8. Če se ti zdi, da je zgodovina premalo sodoben predmet, se potruj, da jo izključijo iz učnih načrtov.
9. Če si mnenja, da šola dela pre-malo gleda na posebnosti vsakega učenca, predlagaj, da ima vsak učenec osebne učitelja za vsak predmet posebej.
10. Če ne maraš hoditi v šolo, »špricaj« pouk.

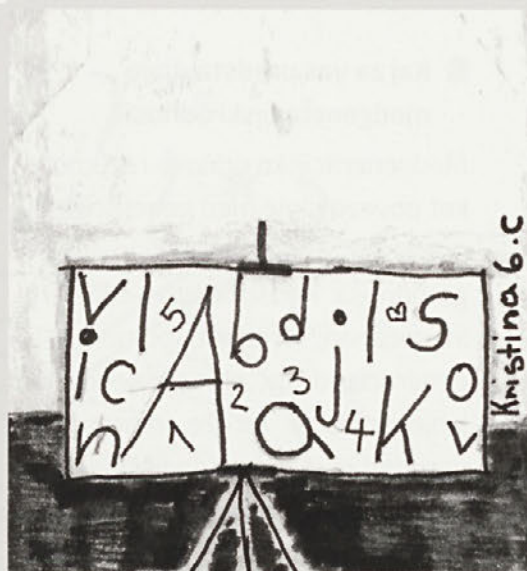
Aljaž Kranjčevič, 7. b

Šaljivi nasveti:

Uspešna šola 21. STOLETJA

1. Če ti način dela tvoje šole ne ugaja, ustanovi svojo šolo zase in za svoje somišljenike.
2. Če ti kateri od učiteljev ni všeč, mu podtakni sporne dokumente in o tem obvesti ravnateljico.

MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE

Tudi med generacijami je povezanost in med seboj si lahko nudimo pomoč. Prav to pa je tudi tema letošnje Zdrave šole, o čemer nam je nekaj povedala učiteljica **Zdenka Mahnič**.

■ Kaj se to leto dogaja pri Zdravi šoli?

Tudi v letošnjem šolskem letu so rdeča nit projekta Zdrava šola VREDNOTE oziroma bolj VREDNO – té. Večjo vrednost naj bi letos pripisali medgeneracijskemu sodelovanju. Gre za družbeno in osebno vrednoto. Vpeljujemo dejavnosti, ki to omogočajo. Na razredni stopnji jih je bilo do sedaj že kar nekaj, kot so skupni športni dnevi, delavnice, tradicionalni zajtrk in podobno, na predmetni pa načrtujemo računalniško opismenjevanje za starejše, ki ga bi seveda izvajali učenci. Kljub temu pa ne zanemarjamo ostalih dejavnosti, ki že leta potekajo na naši šoli in temeljijo na osveščanju o načinu zdravega življenja in pozitivnih odnosov.

■ Kaj za vas predstavljajo medgeneracijski odnosi?

Medgeneracijske odnose razumem kot povezovanje med generacijami, predvsem v pomenu medčloveškega odnosa. Kot izmenjavo izkušenj in spoznanj, vrednot, pomoč ene generacije drugi, ohranjanje in širjenje socialne mreže, materialne varnosti in kulturne dediščine. Dosežki preteklih generacij se od nekdanj prenašajo na mlajše in obratno.

Starejši so namreč bogat vir znanja in izkušenj, ki lahko mladim prihranijo marsikakšen spodrsljaj na njihovi poti, nova znanja mlajših pa na drugi strani starejšim pomagajo stopati v korak s spremembami, ki v tem času nastajajo z bliskovito hitrostjo. Gre za vzajemno pomoč.

Laura Medle, 9. c

ANKETA O MEDGENERACIJSKEM SODELOVANJU

Zanimalo nas je, kako bi naše babice ali dedki priskočili na pomoč nam, učencem, če bi imeli to možnost, pa tudi, kako bi mi, učenci, lahko nudili pomoč starejšim. Morda z znanjem, pridobljenim v šoli, s svojimi spretnostmi ali zgolj z dobro voljo ...

Miroslava Terzin, babica Tare Polovič:

Še posebej v današnjih težkih časih je pomembno, da smo sočutni do človeka in mu nudimo pomoč, bodisi pri opravljanju vsakodnevnih opravil ali da mu zgolj nudimo ramo za oporo. Medgeneracijsko sodelovanje lahko ponudi veliko več znanja, informacij in izkušenj. Mladi lahko starejše poučijo o uporabi tehnologije, medtem ko starejši lahko ponudimo življenjske izkušnje. Pomagala bi jim pri gospodinjstvu, matematiki, slovenščini, geografiji in zgodovini.

Gospodinjstvo: naučila bi jih kuhati tradicionalne slovenske jedi, peke kruha in peciva, šivanja in pletenja.

Matematika: osnove matematike za nižje razrede (poštevanko, seštevanje in odštevanje, množenje in deljenje), predvsem z uporabo pripomočkov, kot so bonboni.

Slovenščina: obnove literarnih del.

Geografija: orientacija po zemljevidu, naravne znamenitosti, opis potovanj po večjih evropskih mestih (Zagreb, Beograd, Pariz, Priština, Skopje, Ohrid, Dunaj) in manjših tujih mestih.

Zgodovina: zaradi oboževanja zgodovinski knjig in romanov. Predvsem iz obdobja Rimljanov in križarskih vojn.

Anton Medle,
dedek Laure Medle:

Če bi lahko prišel na vašo šolo, bi učence naučil čiščenja štedilnikov, saj sem pri tem pravi strokovnjak. Do potankosti očistim nastavke za Gorenje in vse ostalo. Poleg tega bi vas lahko naučil tudi popravila likalnikov ali kakšnega drugega kuhinjskega ali električnega aparata. Tudi na vodovodne zadeve, kot je popravilo pipe ali vodovodnih nastavkov, se precej spoznam. To znanje bi z veselje posredoval!

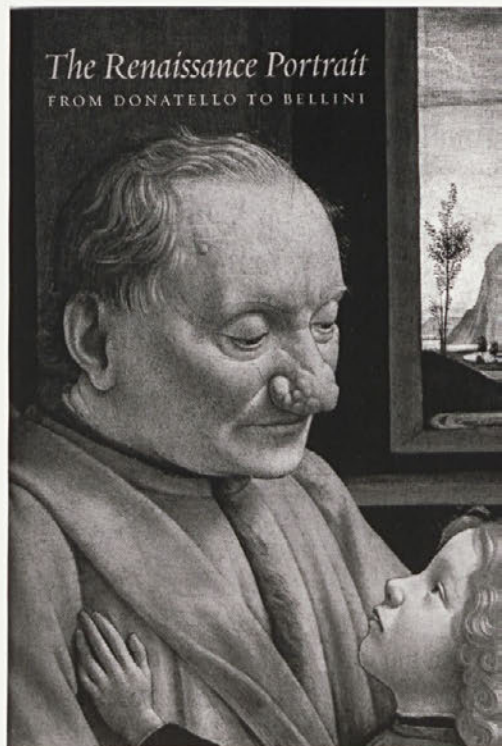
Ivanka Salopek, babica Veronike Avbar:

Dandanes je zelo pomembno, da stari in mladi sodelujemo, saj je velika kriza, komu bodo podarili delovno mesto, zato je potrebno za to narediti tudi nekaj več. Ker meni to veliko pomeni, bi z največjim veseljem to realizirala, vendar ne morem, ker imam poškodovano hrbtenico. Pomagala pa bi pri kuhanju, izdala bi vam moje skrivne recepte, pokazala bi vam tudi, kako se lika in čisti. Zelo dobro poznam tudi zelišča, zato bi vam lahko povedala vse slabosti in koristi posamezne rastline.

Špela Slanc, 9. c:

Jaz bi jih lahko naučila veliko v zvezi z računalniki. Naučila bi jih, kako uporabljati internet in razne aplikacije

cije v zvezi z računalnikom. Lahko bi z njimi delila tudi svoje izkušnje v šoli, znanje, ker se dandanes učimo veliko novih stvari, ki se jih oni včasih niso. Če bi želeli risati, bi jim lahko tudi to ponudila, ker mi gre zelo dobro od rok in bi jim lahko tako pokazala novo umetnost. Jaz tudi zelo rada pojem in bi lahko skupaj zapeli kakšno pesem. Če bi bil mogoče kdo zelo nadarjen in zainteresiran, bi ga lahko učila igrati na violino. Zelo imam rada konje in bi se lahko pogovarjali tudi o njih. Naučila bi jih lahko veliko stvari v zvezi s konji in jahanjem. In seveda bi jim pomagala pri hišnih opravilih.

Alja Štrbenc, 9. c:

Slišala sem, da bo na šoli izobraževanje v zvezi z računalniki in bi jim bila pri tem pripravljena pomagati. Pokazala bi jim razna družabna omrežja na internetu. Posredovala bi jim tudi razne informacije o stvareh, ki se dogajajo po svetu in podobne stvari. Lahko bi jih naučila tudi, kako uporabljati mobilni telefon in podobno. Znam igrati klavir in me zelo veseli, zato bi lahko imela tudi učne ure klavirja. Zelo rada berem in bi jim lahko svetovala kakšne dobre knjige. Lahko bi skupaj prepevali pesmi, pokazala bi jim nekaj modernih pesmi, lahko pa bi peli tudi zimzelene pesmi, če so jim seveda všeč.

Za konec pa smo isto vprašanje zastavili še naključno izbranim mimoidočim meščanom.

TONE KOČEVAR:

Po mojem mnenju bi bilo najbolje, če bi pomagal pri športni vzgoji, saj sem tudi sam športnik.

ALOJZ BRUNARIČ:

Najlažje in najraje bi pomagal pri matematiki, saj sam zelo obožujem matematiko in mi gre zaradi tega zelo dobro od rok.

SILVIJANA MRK:

Seveda bi pomagala, in sicer pri geografiji – pri orientiranju na zemljevidu in v naravi, saj sem to podedovala od mojega očeta.

XOY:

Če že sprašujete, bi pomagala pri tehniki, saj zelo dobro delam makete in na otip poznam veliko materialov.

RAFAEL SAMEC:

Ker se ukvarjam z likovnostjo, ker slikam, izdelujem sveče, skulpture v vosku, se ukvarjam z glino, bi lahko pomagal v šoli pri likovnem pouku.

Vas zanima, kako je šolo doživljala babica Loti Kavšek? Preberite si njene spomine na šolska leta!

Moja šolska leta

Osnovno šolo sem obiskovala od leta 1953 do leta 1961. Takrat šole niso bile tako opremljene in lepe, kot so danes. Pozimi je hišnik kuril velike lončene peči, ki so začele greti šele takrat, ko je bilo pouka že konec. Zeblo nas je, vendar smo vseeno imeli zelo radi našo skromno šolo. Učitelje smo spoštovali, čeprav je bilo takrat prisotno v šolah

da bi jo tudi kasneje kdaj obiskala. Sedaj pa je žal preminula. Nosim jo v srcu, a očitek me bo vedno spremlja, ker je nisem še zadnjič objela. Sošolci smo danes že v lepih letih in se še vedno dobivamo in vedno se udeležim naših srečanj. Teh pa se zelo rad udeleži tudi naš bivši razrednik. Skratka, da zaključim, imeli smo se lepo, ker ni bilo takih socialnih razlik. Bili smo prijatelji, enako skromni, ni bilo nasilja in bilo je veliko več spoštovanja do vsega, kot je danes.

Majda Hacin Kavšek

še fizično kaznovanje, kar je marsikoga zaznamovalo za celo življenje, če se mu je zgodila krivica. Jaz sem v šolo zelo rada hodila, mama je bila pri vzgoji stroga in zato sem bila ubogljiva, marljiva in pridna. Tudi takrat smo imeli v šoli kar veliko kulturnih dejavnosti. Igrali smo razne igre, ki smo jih uprizarjali na šolskih proslavah, plesali folkloro, recitali partizanske pesmi, igrali na razne instrumente, ki smo jih imeli pri glasbenem pouku. Veliko je bilo petja. Izdelovali smo tudi razne ročne izdelke, ki smo jih potem razstavljali. Seveda pa se nismo samo zabavali, pač pa tudi učili, tako kot se sedaj vi, le da je bil učni program

bistveno enostavnejši kot danes. V tistem povojnem času smo bili vsi skromni, nismo hrepeneli po dobrinah, pa vendar smo bili srečni, bili smo prijatelji in smo se veliko družili. Z učitelji smo bili zelo povezani, takrat smo skoraj za vse vedeli, kje so doma in pogostokrat smo nekateri učenci prihajali tudi k učitelju na dom. Zelo rada se spominjam naše učiteljice, ki me je učila v 3. razredu in jaz sem bila poleg drugih njena prva učenka. Imela me je neizmerno rada, saj sama ni imela nikoli otrok. Večkrat me je povabila k sebi domov in tudi ko smo se "razpršili" po svetu, je velikokrat spraševala po meni, jaz pa nisem našla časa,

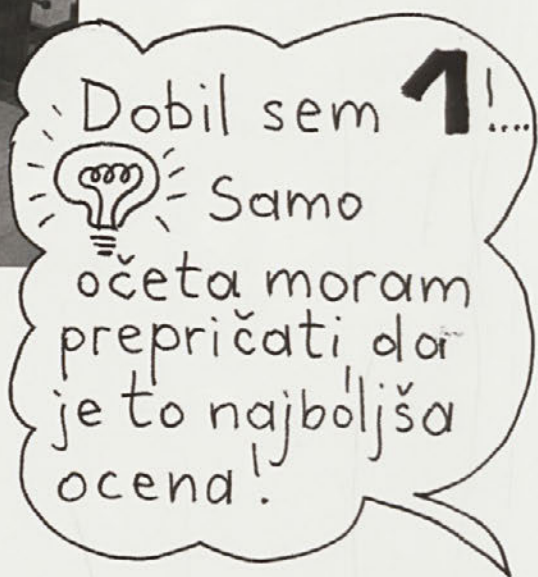

Pouk je potekal dopoldan in popoldan. Učitelj je stopil na župnijski prag in zažvižgal ter tako naznanil začetek pouka.

Šolarji so morali obiskovati pouk šest let, od šestega do dvanajstega leta.

V šolskem letu 1908/09 se je začelo številčno ocenjevanje. Ocene so bile od 1 do 5, s tem da je bila 1 najboljša ocena. Najprej pa so ocenjevali: **vedenje** – hvalevredno (1), dobro (2), primerno (3), manj primerno (4), neprimerno (5); **marljivost** – vztraj-

Šola včasih

NISI NAREDIL NALOGE? V ŠOLI BOŠ OSTAL CELO POPOLDNE!

Od začetka šolstva se je šola precej spremenila. Pa si pogledjmo nekaj zanimivosti iz preteklosti šolskega vedenja, kazni, ocenjevanj in predmetov v Sloveniji.

Učenci so morali učitelju dati deset krajcarjev na mesec, vendar so bili večinoma iz revnih družin in denarja niso mogli plačati.

Če otroci niso hodili v šolo, so morali njihovi starši plačati kazen, dvakrat višjo od šolnine.

V prvem razredu so večinoma imeli učenci enajst ur pouka na teden, v drugem razredu pa štirinajst ur.

Jezik, v katerem so poučevali, je bil nemški, saj je bila država pod nemško oblastjo.

Ob koncu leta je vsak učenec opravil izpit iz vseh predmetov, najboljše učence pa so vpisali v zlato knjigo.

no. 28

Izpričevalo.

Pinaš Avram,
rojen dne 23. decembra 1890 v župniji v Novem mestu
A. im. Kat. ver. učenc. prog. Mladika na
TRGOVBU BOLI V NOVEM MESTU, prejel/a s tem za šolsko leto 1908/09
izpričevalo prog. roka 2. oddelka.

Vedenje *lepo*
Priljubljenost *hvalovredno*

Dosežki v slednjih predmetih:

Verovsk	<i>odlično</i>
Ištevski kat ali jezik	<i>odlično</i>
Rabo-bravski jezik in desija	<i>odlično</i>
Nemški jezik	<i>odlično</i>
Trgovsko desija in kontura desija	<i>odlično</i>
Ročni desija	<i>odlično</i>
Trgovsko računanje	<i>odlično</i>
Geometrijsko računanje	<i>odlično</i>
Engljski jezik	<i>odlično</i>
Mat. s tabelami in sredini	<i>odlično</i>
Mat. s poravnanimi in sredini	<i>odlično</i>
Zemljopisje	<i>prav odlično</i>
Prirodopisje	<i>odlično</i>
Prirodoslovska	<i>odlično</i>
Športna gimnastika	<i>odlično</i>
Tanecpise	<i>odlično</i>
Lesopisje	<i>odlično</i>
Šolski jezik in desija	<i>odlično</i>
Športpise	<i>odlično</i>
Talvrednja	<i>odlično</i>
Petje	<i>odlično</i>

Šolska odličja pomenijo: *zelo lepo!*
Šolska odličja pomenijo: *odlično!*

V Novem mestu, dne *1. avgusta 1909.*

J. T. Hecy
Pinaš Avram

na (1); zadovoljiva (2), zadostna (3), nestanovitna (4), premajhna (5); **napredek** – prav dober (1), dober (2), zadosten (3), komaj zadosten (4), nezadosten (5); ter **zunanjo obliko pisnih nalog** – prav lepa (1), lepa (2), manj lepa (3), ne lepa (4) in nemarna (5).

Kazni so bile različne, in sicer ukor, ustni in pisni opomin, razgovor pri ravnatelju, ostajanje pri pouku, podpisi staršem, večkratno prepisovanje določenega besedila, stanje v kotu učilnice, udarci po prstih in lasanje. Nekatere se uporabljajo še danes, na primer opomin in razgovor pri ravnatelju, nekaterih pa ne izvajajo več. Udarci ali katerokoli fizično nasilje so danes prepovedani.

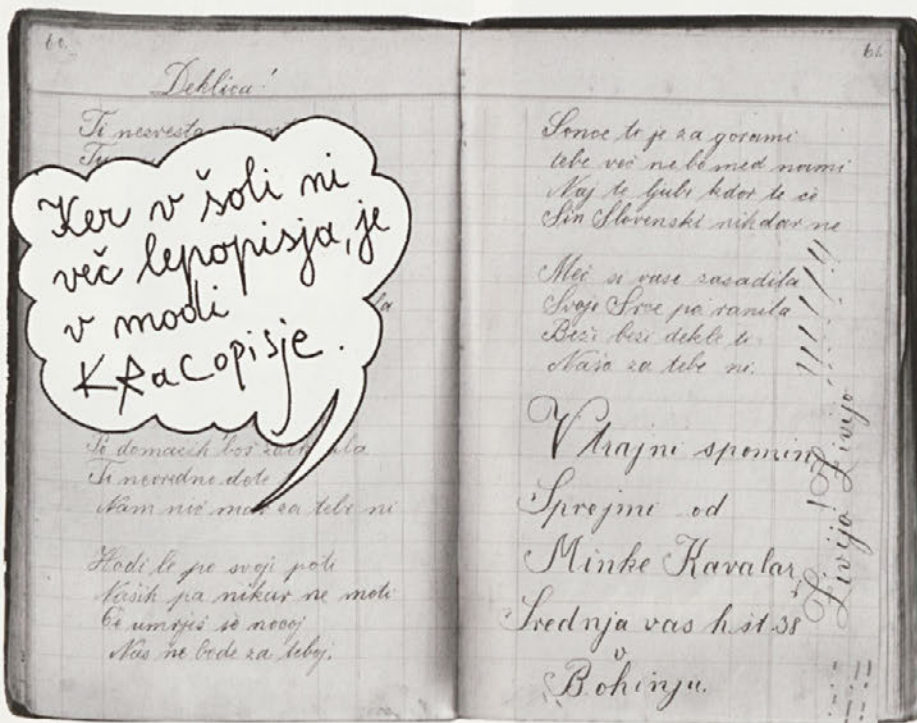
ŠOLA ZA 21. STOLETJE – prispevek za odrasle

Toliko časa že delam v šoli, da lahko rečem, da imam izkušnje.

Prepričan sem, da se šola ne more kar čez noč spremeniti in prav je tako. Pogosto se namreč zgodi, da imajo največ idej za spremembe v šolstvu ljudje, ki se na šolo sploh ne spoznajo, predvsem politiki.

Osnovno, kar moramo vedeti vsi je, da šola nadgrajuje delo, ki ga je v šestih letih pred vstopom v šolo opravila družina. Ta mora pri otroku oblikovati osnovne norme (pravila), vedenjske vzorce in vrednote.

Šola lahko pomaga otroku le razviti njegove sposobnosti in usmerjati na področju osebnostne rasti. Pomembno je še razvijanje bralne pismenosti, ki omogoča uspešno učenje.

Pouk je potekal od 1. novembra do 15. septembra. Velike počitnice so bile od 16. septembra do 1. novembra, ob nedeljah in četrtnih (ponekod ob sredah in sobotah), ob zapovedanih cerkvenih praznikih ter še 18. avgust (slovesna maša ob rojstnem dnevu cesarja Franca Jožefa), 4. oktober (god cesarja Franca Jožefa) in 2. in 19. november (god kraljice Elizabete). Šola se je spremenila – na našo srečo na bolje! No, kaj pravite, bi radi hodili v tako šolo, kot je bila pred 100 ali več leti? Bi radi za kazen klečali na koruzi? In si sploh predstavljate, da bi bila ocenjena zunanja oblika naših pisnih nalog?!

Slovenska šola mora posebej gojiti nekaj, kar druge šole po Evropi že imajo: domovinsko in državljansko zavest, ki bo mlade ljudi usmerjala v demokracijo in solidarnost. Kam nas je pripeljalo pomanjkanje tovrstnih vrednot, lahko vidimo danes, ko smo zabredli v veliko moralno in finančno krizo veliko bolj kot druge evropske države z razvito demokratično tradicijo.

Vzgoja za demokracijo ima določene priložnosti pri predmetu Državljanstva in domovinska kultura in etika ter v šolskem parlamentu. Izkoristimo jih!

Tihomir Troha, učitelj DKE in pomočnik ravnateljice

USPEŠNA ŠOLA 21. STOLETJA V OČEH NAŠIH STARŠEV

Vas zanima, kako naši starši vidijo uspešno šolo? Preberite njihove odgovore, so zanimivi in raznoliki!

Uspešna šola 21. stoletja po mojem mnenju potrebuje učitelje, ki od učencev zahtevajo dovolj in so dovolj strogi, vendar pa morata biti učiteljeva razlaga in odnos do učencev temu primerna. Ključnega pomena pa je tudi, da se v šoli omogočijo dejavnosti, kjer lahko učenci nadgrajujejo ter utrjujejo svoje znanje.

I. Š.

Šola bi morala biti zasnovana tako, da bi več dela oz. več nalog otroci opravili v šoli in bi imeli doma čim več prostega časa, kajti nekateri učenci imajo tudi obšolske dejavnosti in so močno preobremenjeni.

Učna snov naj bo razložena na razumljiv način, tako da jo lahko razumejo tudi slabši učenci. Imeli bi tudi uro pouka, ki bi bila namenjena pogovoru, temo pogovora bi si izbrali učenci.

Valerija Medle

Otrok naj ima takšno šolo, da ne bo iskal inštrukcij izven nje;

- naj se skrčijo informativne vsebine, saj jih je preveč, in naj se uvede veliko več ustvarjalnih vsebin, eksperimentov;
- otroci morajo biti zadovoljni in ustvarjalni, sposobni sodelovati, deliti in ne tekmovati;
- bistvo vzgojnega izobraževanja naj bo: učiti se vedeti, učiti se delati, učiti se biti in učiti se živeti;
- šola 21. stoletja je šola, v kateri se mora otrok najprej dobro počutiti, potem pa je na vrsti uspešnost;

- večji pomen slovenskemu jeziku na način, ki bo otroku zanimiv in v ponos – brez jezika tudi naroda ni;
- v šolo »pripeljati« medgeneracijsko sodelovanje.

Mirjana Bauer

Ko primerjam OŠ Grm, ki sem jo jaz obiskoval, z OŠ Grm, ki jo zdaj obiskujem kot starš, opažam veliko razliko. Razlike je največ v pozitivni smeri. Do uspešne šole 21. stoletja vam še malo manjka. Kot uspešno šolo 21. stoletja vidim šolo z učitelji in učenci, ki delajo pri pouku z roko v roki kot zavezniki, sploh v višjih razredih, ampak **spoštovanje** do učitelja mora ostati. In to brezpogojno. Učenci bi najprej morali izpolnjevati dolžnosti, ki jih imajo, šele potem bi bili upravičeni do pravic, ki jim pripadajo. To pa bi morali spoštovati tudi njihovi starši. Če bi to nekako spoštovali učenci, učitelji in starši, bi bili poleg učnega uspeha tudi rezultati s športnih tekmovanj in s tekmovanj, ki so povezana s pridobljenim znanjem med poukom, vrhunski.

Sebastijan Turk

Pri otrocih naj bi šola vzpodbujala radovednost, ustvarjalnost, vedoželjnost, delovne navade, iznajdljivost.

vost, uporabnost, praktična znanja glede preživetja, kolektivnost, netekmovalnost in sodelovanje.

V enem dnevu naj bi imeli največ tri predmete po več ur, npr. uro teorije in uro prakse.

Vivina Gazvoda

V 21. stoletju vidim uspešno šolo predvsem v tem, da bodo na taki šoli delali zadovoljni in visoko motivirani učitelji, ki bodo otroke učili, ne pa vzgajali. Učiteljem je potrebno dati potrebno avtoriteto, možnost kaznovanja, saj imajo otroci enostavno preveč pravic in premalo dolžnosti, pri čemer za kršitev le-teh zaradi nezrelosti ne sprejmejo nikakršne odgovornosti. Šole se morajo prestrukturirati in začeti učiti otroke, kako bodo v korist družbi, ne pa v breme. S takšnim

načinom šolanja kot sedaj družba neizogibno drvi v propad.

Željko Hvalec

V osnovni šoli naši otroci preživijo devet let. Učitelj in učenec se spoznata, zbližata in omogočita pristen odnos eden do drugega. Učitelj seveda mora imeti svojo avtoriteto, kar je potrebno pri njegovem delu. Uspehe naj dosegata skupaj učitelj in učenec, skupaj naj se veselita uspehov, če pa pride do padcev, naj poiščeta skupno pomoč. Tukaj pa

nastopimo tudi mi, starši, kot podpora učitelju in seveda otroku.

Uspešna šola zame ni samo šola, kjer učenci pridobivajo veliko pohval ter priznanj. Uspešna šola je rezultat dela učiteljev, pedagogov in vseh zaposlenih v šoli. Njeno merilo naj bo, da pomaga vsem učencem – ne glede na ozadje ali sposobnosti.

Uspešno šolo naredi dobro poučevanje in močno vodstvo.

Namka Šumar

Vsi starši nimamo enakih pričakovanj do šole, še bolj pa se razlikujemo v pričakovanjih, ki jih imamo do svojih otrok. Bi si pa upala trditi, da nam je vsem skupni interes imeti svoje otroke v šoli, kjer so otroci varni, srečni in željni znanja.

V uspešnih šolah mora biti učenje osrednji namen šole in imeti prednost pred vsem ostalim. Šola mora razvijati temeljne veščine, kot so branje in računanje, hkrati pa ne sme pozabiti spodbujati kritičnega razmišljanja, ustvarjalnosti, reševanja problemov in timskega dela. Šola mora spodbujati učence, da prevzamejo odgovornost za svoje

učenje in jih naučiti, kako se naprej učiti vse življenje.

Alenka Traven

Zame je uspešna šola 21. stoletja šola, ki:

- spodbuja individualne sposobnosti in talente vsakega učenca;
- ni osredotočena zgolj na dejstva, številke in ocenjevanje;
- spodbuja osebno odgovornost;
- razvija samozavest;
- zmanjšuje število učencev v razredu;
- nauči samostojnega, kritičnega in ustvarjalnega mišljenja in delovanja.

Maja Lapajne

Je šola, ki ima učitelje, ki pri vsakem učencu prepoznajo njegove prednosti in nadarjenosti, pa tudi slabosti. Učitelji naj bi pri vseh učencih spodbujali njihove talente; hkrati pa bi krepili povezanost med učenci in medsebojno pomoč.

Saša Rebek Modic

Uspešno šolo 21. stoletja si predstavljam tako, da se učencem v šoli ne bi bilo treba toliko učiti na pamet, temveč bi se naučili razmišljati in bi znali izzive gledati iz različnih zornih kotov. Seveda pa je tudi zelo pomembno, da bi znali zagovarjati svoja stališča z različnimi argumenti in navduševati z odlično retoriko.

Mira Šetina

ANKETA

KAKŠEN NAJ BI BIL DOBER UČITELJ?

V tej Najči smo izbirali tudi naj učitelja. In kakšen naj bi bil tak učitelj? Učence predmetne stopnje smo torej povprašali, kakšne lastnosti naj bi imel dober učitelj, da vzpostavi dober odnos z učenci.

Po našem mnenju je dober učitelj tisti, ki je:

- ZABAVEN,
- POTRPEŽLJIV,
- RAZUMEVAJOČ,
- PRIJAZEN,
- POŠTEN,
- PRAVIČEN,
- ENAKOPRAVEN,
- IMA DOBRO RAZLAGO,

- POMAGA,
- NAREDI URO ZANIMIVO.

Prepričani smo, da je na naši šoli veliko učiteljev, ki imajo take lastnosti!

*Nina Roženberger
in Ema Bauer, 8. a*

ANKETA NAJ UČITELJI

Vsak izmed nas ima najljubšega učitelja. Včasih smo ga v Najči izbirali vsako leto, zdaj pa smo se odločili, da bomo to izvedli na vsakih nekaj let. Anketo smo opravili med učenci predmetne stopnje, ki so lahko izbrali tri najljubše učiteljice ali učitelje z razredne in predmetne stopnje. Gotovo vas zanimajo rezultati ...

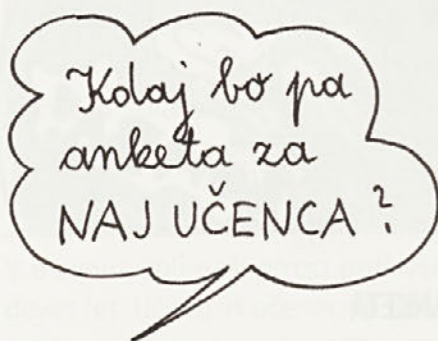

Prepričljivo je zmagal – učitelj **Branko Šuster!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

Za vas pa objavljamo še dve učiteljici, ki stojita na zmagovalnih stopničkah: na drugem mestu

je učiteljica **Vesna Zobarič** in na tretjem učiteljica **Helena Šterk**. Najbrž pa vas zanima tudi, kako je svojo zmago komentiral zmagovalni učitelj. Preberite si!

PRVA IZJAVA

Lepotna tekmovanja in popularne lestvice vseh vrst mi nikoli niso bile blizu. Če vaš izbor pomeni, da se z večino učencev dobro razumemo, sem tega vesel. Hvala.

Pravo oceno svojih učiteljev boste izrekli šele, ko boste odrasli. Zabavnost in prijaznost sta premalo. Dober učitelj pomembno sodeluje pri gradnji temeljev predmeta, ki ga poučuje, prebuja v učencih veselje do učenja, jih spodbuja pri odkrivanju in upoštevanju univerzalnih moralnih zakonov Življenja.

DRUGA IZJAVA

Imel sem srečo pri izbiri anketnega vprašanja. Pomislite, da bi šolski novinarji zastavili vprašanja: Kdo ima najlepšo frizuro? Kdo najlepše izgovarja angleške, francoske, nemške ali španske besede? Kdo najhitreje teče? Kdo najbolje izvaja metanje trojk? Kdo najhitreje reši matematični problem? Kdo najlepše poje? Kdo najbolje kuha? Tudi najmanjše možnosti za visoko uvrstitev ne bi imel.

Preberite izjavo, ki vam bolj ustreza!

*Branko Šuster, december 2013
Tara Polovič*

THE THREE S's FOR THE
21ST CENTURY:

SORT, SOLVE, SUCCEED

Že tretjič smo dobili enkratno priložnost sodelovanja v mednarodnem projektu v okviru programa **Vseživljenjsko učenje**. Z novim projektom želimo dvigniti kakovost šolskega izobraževanja, omogočiti spoznavanje in razumevanje evropske kulturne in jezikovne raznolikosti ter pridobivanje osnovnih spretnosti in kompetenc, ki so potrebne za osebni razvoj mladih, za prihodnje zaposlovanje in za aktivno evropsko državljanstvo.

Naslov novega projekta je *The three S's for the 21st century: sort, solve, succeed* in tokrat se bomo ukvarjali z izzivi, ki jih 21. stoletje prinaša učencem in odraslim. Naslednji dve leti bomo spoznavali učence in učitelje in se skupaj učili, kako se uspešno spopadati s težavami tega stoletja, s šolami iz **Finske, Irske, Nemčije, Poljske, Portugalske**. Glavni cilji projekta so izboljšanje znanja tujih jezikov, spoznavanje Evropskih držav, njihovih šolskih sistemov, kultu-

Program
**Vseživljenjsko
učenje**

re, tradicije, aktivno vključevanje učencev s posebnimi potrebami, samooskrba šole in ljudi - zmanjševanje stroškov, varčevanje, recikliranje, ustvarjanje zdrave prehrane ter širjenje osnovnih vrednot, kot sta solidarnost in empatija.

Videokonference med učenci sodelujočih šol, bralni nahrbtnik, ekološka pridelava sadja in zelenjave, delavnica o zdravi prehrani, tradicionalno praznovanje božiča in velike noči, iskanje različnih rešitev problemskih zgodb, postavitve vrta in sadovnjaka, izdelava recikliranih didaktičnih pripomočkov je le nekaj izmed dejavnosti v šolskem letu 2013/14. Naša učite-

ljica glasbe in zbor so že sestavili in zapeli himno projekta, sedaj pa jo bomo poslali vsem sodelujočim šolam, tako da jo bodo lahko zapeli vsi. Projektne aktivnosti lahko spremljate na spletni strani projekta - www.sortsolvesucceed.jimdo.com ter v Comenius kotičku v avli šole.

Del projekta so tudi projektni sestanki, kjer učenci in učitelji obiščemo naše partnerske šole, spoznamo njihov šolski sistem, šolo, učitelje, učence, predstavnike staršev in lokalne skupnosti ter tudi kulturne podobnosti in razlike. V letošnjem šolskem letu smo se oktobra odpravili na

trenutki, strnjeni v slikovne zarise spominov na Portugalsko, deželo pustolovcev, mornarjev, čudovite pokrajine, mile klime, deželo, ki na robu Evrope vabi obiskovalce na kozarec dobrega vina in k poslušanju otožne pesmi fada.

Je država na skrajnem jugozahodu Evrope, na Iberskem polotoku. Na zahodu in jugu meji na Atlantski ocean, na severu in vzhodu pa na Španijo. Del Portugalske so tudi tri otočja, in sicer Azori, Madeira in Salvages. Nanjo so vplivale iberska, keltska, feničanska, kartažanska, grška, rimska, germanska in arabska kultura. Med 15. in 16. stoletjem je bila Portugalska namreč glavna ekonomska, politična in kulturna sila. Portugalski imperij je segal na vse celine, vendar je po vzponu drugih kolonialnih sil njen pomen močno upadel. Portugalska je bila zadnja zahodnoevropska država, ki je predala svoje kolonije in čezmor-

Portugalska, dežela, ki ti začara srce

Včasih je dobro pokukati izza plota. Tak pogled v dobri družbi kolegic je izjemno dragocen. Ostanejo lepi

Portugalsko, kjer smo se dodobra spoznali ter navezali prve prijateljske stike. Izvedeli smo veliko zanimivosti o portugalskem šolskem sistemu ter njihovem načinu dela. Na naš drugi projektni sestanek, ki je bil decembra v Nemčiji, pa smo peljali tudi štiri učence. Bilo je zanimivo, prijetno ter polno doživetij. Naši učenci so bili celo v nemškem časopisu! Več o obeh projektnih sestankih pa si lahko preberete v nadaljevanju, kjer vam bodo učitelji in učenci predstavili svoje vtise. Veselimo pa se tudi obiska ravnateljev, učiteljev in učencev na naši šoli v mesecu maju 2014, ko bomo našim novim prijateljem predstavili naše delo, šolo in Slovenijo.

*Helena Šterk,
koordinatorica projekta*

ska ozemlja. Njena kolonialna zgodovina in geografski položaj sta bistveni sestavini nacionalne identitete, ki se odražata tako v arhitekturi, jeziku, navadah in nenazadnje kulinariki.

Udeleženske v projektu Comenius smo se nastanile v Lizboni, zaslanem mestu, ki leži na obrežju ene največjih ibernskih rek – reke Tejo, ki se na svojem severnem delu izliva v morje. Skoraj ne mine dan, ko ne bi pihal veter, in to lahko malce spominja tudi na čase, ko so veliki portugalski pomorščaki spoznavali in osvajali svet. Med najdrznejšimi so bili Bartholomeo Diaz, ki je prvi obplul Afriko, pa Magellan, ki je vodil odpravo okoli sveta, Vasco da Gama, ki je odkril morskot pot do Indije in s trgovanjem ali kako drugače prinesel v domovino veliko bogastvo.

Lizbona sama je čarobni labirint uličic in gričev. Njen stari del se razteza na sedmih gričih, zato je v mestu kar nekaj vzpenjač in dvigal. In kljub kroničnemu pomanjkanju prostega časa, vetru in obilici dežja smo se grmčanke odločile, da si bomo v Lizboni ogledale vsaj tiste najatraktivnejše turistične točke v mestu.

A brez dela ne gre.

Partner v projektu je državna šola v mestecu Loures, ki jo obiskujejo učenci od 1. do 4. razreda, nahaja pa se v spalnem naselju ter je obkrožena z visokimi stanovanjskimi bloki, v katerih prebiva predvsem revnejši del prebivalstva, večinoma odvisen od socialne pomoči. Skratka, neverjetna mešanica različnih narodnosti in kultur. A kljub temu nestrpnosti ni bilo čutiti. Šola je res ograjena z ograjo in vhod vanjo čuva varnostnik, a učenci so bili umirjeni, na celi šoli sta vladala mir in tišina. Učenci v šolo prihajajo ob osmih zjutraj in nekateri v njej ostajajo do pol osmih zvečer. Učitelji so tu več kot samo učitelji, pogosto nadomeščajo starše. Redno šolo obiskujejo tudi vsi učenci s posebnimi potrebami, saj za njih ni prilagojenih šol. V razredu je od 18 do 26 učencev. Ne preobuvajo se v šolske copate in se ne preoblačijo za šport. Telovadnica ima betonska tla, en koš in veliko stekleno steno brez zaščite. Zunanjega igrišča ni. Učilnice so skromno opremlje-

ne, a kljub pomanjkanju materialnih dobrin so obrazi učiteljev in učencev nasmejani, njihovi odnosi pa zavidanja vredni. Polni topline.

Dotik je vseprisoten v portugalski šoli. Temperamentni Portugalci imajo dotik, toplino, bližino že v genetskem zapisu. Učitelji se veliko dotikajo

otrok, jih pobožajo, stisnejo v objem. Bližina je druga substanca odnosov naše portugalske gostiteljice. Ne mislimo le bližine učitelja – učenca, temveč tudi učitelja z učiteljem, starša z učiteljem, starša z ravnateljem, skratka, bližina na vseh nivojih. Vse je odprto, pretočno. Vsi pozdravljajo, otroci mahajo, pozdravijo vsakič, ko te srečajo, četudi trikrat v eni uri. Bližina proseva z dotiki, nasmehi, mimiko. Šolo delajo ljudje. Odnosi so na vseh ravneh poglobljeni. Če povzamemo besede naše gostiteljice, ravnateljice Fatime, vse teče, saj so učitelji med seboj povezani in niso le kolegi, so

prijatelji, med prijatelji pa so vsi problemi rešljivi.

Šolski sistem se precej razlikuje od našega. Izobraževanje otrok na Portugalskem se začne s predšolsko izobrazbo, v vrtcih, ki so lahko javni ali zasebni. V osnovno šolo vstopijo pri 6. letih in v njej ostanejo 9 let. Le-ta je obvezna in ni plačljiva. Osnovnošolsko izobraževanje je razdeljeno na 3 cikle. Prvi cikel je od 1. do 4. razreda in traja 4 leta. V tem ciklu je poudarek na celovitem

izobraževanju. Drugi cikel je od 5. do 6. razreda in traja dve leti. Temeljni cilj drugega cikla je razvoj znanja in spretnosti. V tem ciklu se začnejo učiti drugi tuji jezik. Izbirajo med angleščino, nemščino, španščino in francoščino. Tretji cikel je od 7. do 9. razreda in traja tri leta. Pouk poteka po predmetih in učenci se že usmerjajo glede na poklicne želje. Ob koncu 9. razreda poteka zunanje preverjanje znanja pri matematiki in maternem jeziku. Ob koncu osnov-

nošolskega izobraževanja učenci dobijo diplomo. V okviru projekta smo si ogledali šolo s približno 300 učenci, ki obiskujejo prvi cikel osnovnošolskega izobraževanja. Upamo, da bomo njihovo gostoljubnost in toplino v enaki meri vrnil v mesecu maju, ko bomo grmčani gostitelji.

*Ada Stegnar, Polonca Čarf,
Majda Čengija, Zdenka Mahnič*

Novice iz Nemčije/ Nachrichten aus Deutschland

Projekt Comenius nas je meseca decembra popeljal v Nemčijo. Obiskali smo partnersko osnovno šolo iz mesta Fehrbellin, ki je od glavnega mesta Nemčije Berlina oddaljeno zgolj uro vožnje.

Naši gostitelji so nas skupaj z našimi učenci prijazno popeljali na ogled njihovega glavnega mesta. Začutili smo utrip Berlina v predbožičnem in novoletnem vzdušju. Mesto je veliko, zato smo si ogledali kar nekaj zabavišč z vrtiljaki, stojnicami, drsališči in lučkami, ki samo v tem času krasijo mesto. Obnovili pa smo tudi znanje o pretekli in polpretekli zgodovini Nemčije. Učitelji se še dobro spomnimo, kako je bil Berlin nekoč razdeljen na vzhodni in zahodni del z zidom, ki je ločeval prebivalce mesta več desetletij. Ostanke zidu še danes pričajo o njegovi nesmiselnosti. Mnogo ljudi je izgubilo življenje, ko so želeli priti na drugo stran zidu, da bi morda obiskali svoje sorodnike ali si poiškali boljšo službo.

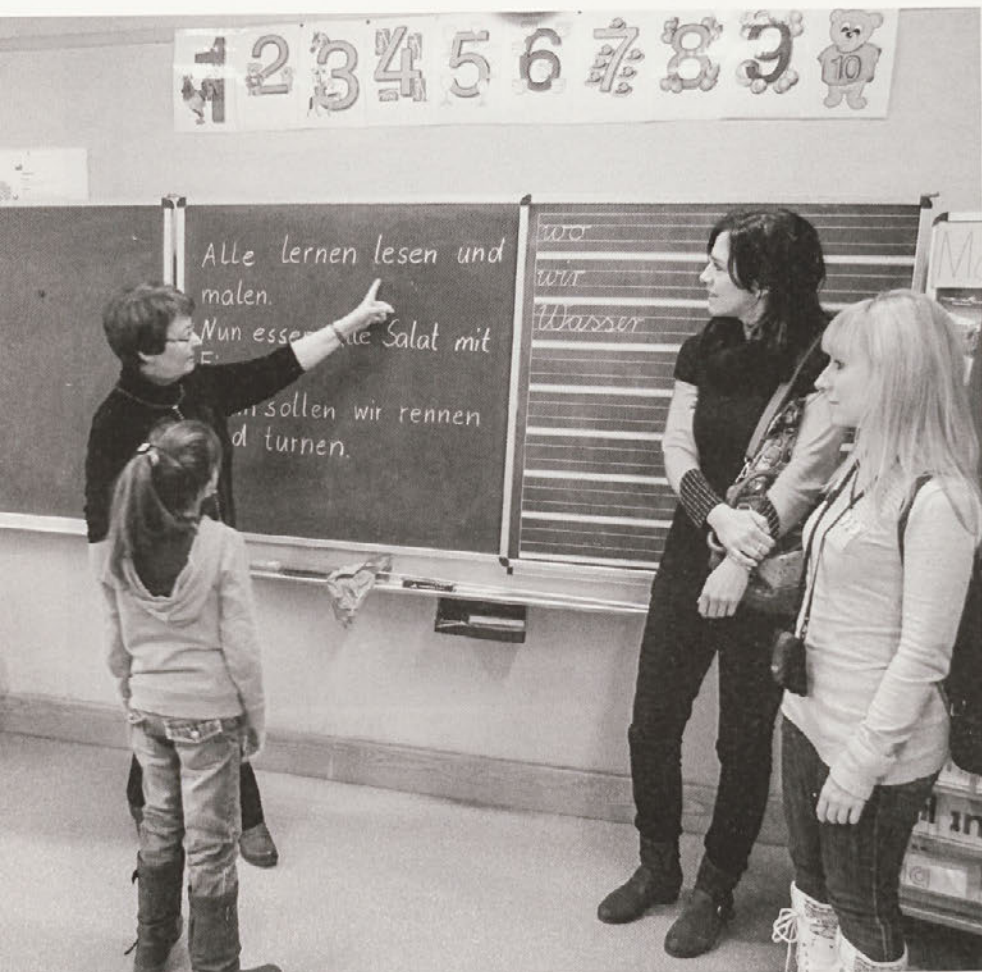
Seveda pa smo bili na obisku najbolj pozorni na potek šolanja otrok v Nemčiji. Šola v Fehrbellinu je zelo preprosto in skromno opremljena. Internetno povezavo imajo samo v eni učilnici, učenci so v šoli obuti v

čevljev, malico si prinesejo od doma v plastičnih posodah, kosilo pa jedo v sosednji stavbi. Svoje kuhinje in kuharjev šola pač nima. V času pouka je pomembna disciplina, učna snov pa se v nekaterih razredih zelo razlikuje od učne snovi pri nas. Presenečeni smo bili, ko smo med obiskom prvošolčkov videli, da zapisujejo in berejo že vse črke (velike in male tiskane ter pisane črke). Pri nas namreč obravnavamo v 1. razredu samo velike tiskane

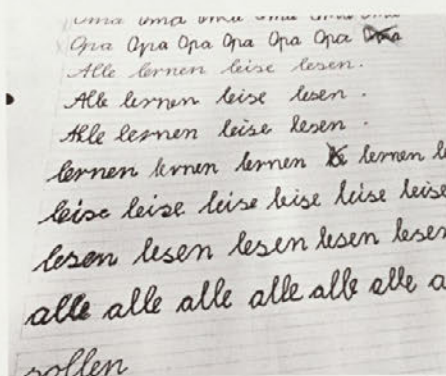
ŠTIRJE UČENCI S COMENIUSOM V BERLIN

črke. Seveda smo opazili tudi veliko podobnosti z našo šolo, pa tudi prednosti naše šole.

Vtis, ki je ostal po obisku šole iz Fehrbellina, je, da je življenje šolarjev v Sloveniji bolj lagodno kot življenje šolarjev v Nemčiji. Glede na to, da je Nemčija gospodarsko zelo razvita država in bogatejša od Slovenije, nas je skromnost, ki se odraža v življenju šole, zelo presenetila in hkrati navdušila. Vse to nas lahko vzpodbudi k razmisleku, da lahko s skromnostjo in delavnostjo dosežemo veliko.

Mateja Ašič, Petra Dragan,
Karmen Kržan

Po 7 urah potovanja smo prispeli na berlinsko letališče. Čakali smo na kovčke. Ko smo imeli vsak svoj kovček, smo odšli iz čakalnega prostora. Naši gostitelji so nas že čakali. Dva očeta in dva sinova. Vsi so bili zelo nasmejani. Po predstavitvi nam je njihova učiteljica povedala, h kateri družini bo šel kdo. Midve z Zalo sva dobili gostitelja Hannesa. Odšli smo do avtomobila in čakala nas je še ena ura vožnje do Fehrbellina. Ko smo prispeli, nas je čakala Hannesova mama, njegov mlajši bratec pa je že spal. Ker nisva bili lačni, smo se v dnevni sobi še malo bolje spoznali in imeli sva možnost napisati elektronsko sporočilo najinim staršem. In kaj kmalu sva ugotovili, da ne znajo ravno veliko angleško. Ker je bila ura že 9, so naju peljali v zgornje nadstropje, kjer so nama pripravili presenečenje. Na vzglavniku sva dobili vsaka svojo čokoladico in listek z napisom »welcome«. Vprašali sva le še, kdaj zjutraj vstanemo in kdaj se odpravimo v šolo. Ko sva zvedeli, da vstajamo že ob šestih, sva bili kar malo šokirani, saj doma vstajamo šele ob 7. Pri zajtrku smo si pripravili sendviče za v šolo, Hannesov oče pa nam je pripravil še sadno malico. V šolo

smo prišli dvajset čez sedem, pouk pa se začne ob pol osmih, zato je bil že ves razred v učilnici. Pri prvi uri smo napisali na tablo svoja imena, a Nemci so imeli težave z izgovarjavo. Prva ura je bila matematika. Najbolj zanimivo se mi je zdelo, da učiteljica ni vprašala, kdo nima domače naloge, temveč je kar začela govoriti rešitve. Po tej uri smo imeli odmor, ki je trajal 15 min. Drugo uro smo imeli likovni pouk, pri katerem smo delali škatlice. Po tej uri je bil 15- minutni odmor, v katerem so morali vsi učenci na zrak. Tretjo uro smo imeli spet matematiko, tokrat geometrijo. Po tej uri smo imeli spet 15-minutni odmor. Imeli smo še dve uri angleščine in eno uro nemščine. Po vsaki uri smo imeli 15-minutni odmor, ura pa je trajala 45 minut. Po koncu pouka smo odšli domov, kamor smo prispeli ob pol treh. Doma smo pojedli nekaj malega, saj smo imeli kosilo v šoli. Čez nekaj časa smo se odpravili k Tomu, ki je gostil Jašo in Toma. Tam smo igrali Wii in se pogovarjali, saj je Tom znal bolj angleško kot Hannes in smo se tako

lažje pogovarjali. Ko je bil čas za večerjo, smo se odpravili domov. Po večerji smo se še malo igrali Wii in igrali igrice na I-padu. Pred spanjem sva spet lahko pisali staršem. Tako je potekal 1. dan našega bivanja v Fehrbellinu in bil je neponovljiv.

Sinja Mežnar, 7. a

Eni odidejo, drugi pridejo

Novi obrazi na naši šoli

V letošnjem šolskem letu se je zgodilo kar nekaj sprememb glede zaposlenih na šoli. Odšli so trije, in sicer sta se upokojili učiteljica angleščine in nemščine **Vera Kukovič** in naša tajnica **Jelka Simić**, na drugo delovno mesto pa je odšla vodja šolske prehrane **Valentina Žefran**.

Dobili pa smo dve novi moči, ki ste ju do sedaj zagotovo že spoznali, mi pa smo jima zastavili še nekaj vprašanj, da bi ju lahko spoznali še nekoliko bolj. To sta učiteljica nemščine in angleščine **Anja Hozner Vovko** in poslovna sekretarka **Urška Hutar**.

ANJA HOZNER VOVKO

Osebna izkaznica

IME: Anja

PRIIMEK: Hozner Vovko

KRAJ ROJSTVA / BIVANJA: **Novo mesto / Novo mesto**

ŠOLANJE: **Filozofska fakulteta v Ljubljani, smer germanistika**

DRUŽINA: **mož in dva otroka** 😊

(Mark, 6 let / Maša, 3 leta)

NAJLJUBŠE KNJIGE: **težko bi**

opredelila najljubše, saj jih je več

HOBII: **tek, ples, zumba, peka tort in slaščic, ustvarjanje**

ŽIVLJENJSKI MOTO: **Kjer je volja, je pot.**

■ Kakšni so bili Vaši prvi vtisi, ko ste stopili na našo šolo?

Moram priznati, da so me prevevali mešani občutki. Po eni strani sem bila vzhičena, polna energije in zanos; komaj sem čakala, da stopim v razred. Po drugi strani pa me je bilo strah, kako me bodo (novo učiteljico) sprejeli učenci. Prisotne je bilo tudi nekaj nervoze (nova šola, novi obrazi, sodelavci, učenci ...). A mislim, da sem se kar hitro ujela.

■ Na naši šoli učite nemščino in angleščino. Zakaj ste se sploh odločili za ta poklic?

Že kot majhen otrok, mislim, da sem bila stara štiri ali pet let, sem rekla, da bom, ko bom velika, učiteljica. Na svojo posteljo sem si zložila punčke in plišaste medvedke, pred njih položila knjige, zvezke in pisala in

jim predavala snov. Tudi kontrolne naloge sem jim sestavila (smeh). Končna odločitev za profesorski poklic pa je padla v 1. letniku srednje šole. Navdušila me je moja takratna profesorica nemščine.

■ Vsak poklic ima prednosti in slabosti. Katere so dobre in slabe strani učiteljskega poklica?

Velika prednost je delo z učenci oz. otroki. Rada delam z njimi. Z veliko predanostjo jim predavam snov in v neizmerno veselje mi je, ko vidim napredek, ko vidim, da so se nekaj novega naučili in da neko snov razumejo. Lepo je, ko gredo od ure nasmejani ali pa ko zavzdihnejo, ko se oglasi šolski zvonec, češ: »Kaj?! A je že konec ure? Škoda! Kako hitro je minilo!« Slabe strani pa ... hmm, kaj pa vem. Vsi ne znajo ceniti truda, vloženega v učno uro. Včasih me razjezi ravnodušen odnos do predmeta oz. predmetov, nezainteresiranost in zdlgočasnost – ko se lahko kar razpočim pred tablo, pa se ne bo zgodilo nič.

■ Kaj počnete, ko niste v službi?

Svoj prosti čas preživljam z družino.

■ Kako bi na kratko predstavili sami sebe?

Vedno nasmejana, energična, optimistična, vestna. Pa tudi trmasta in na trenutke preveč občutljiva.

URŠKA HUTAR

Osebna izkaznica

IME: Urška

PRIIMEK: Hutar

KRAJ ROJSTVA / BIVANJA: Novo mesto / Črnomelj

ŠOLANJE: Osnovna šola Krmelj, Ekonomska šola Novo mesto, smer upravni tehnik, Ekonomska šola Novo mesto, Višja strokovna šola, smer poslovni sekretar

DRUŽINA: mož Gregor, sin Lovro (3 leta), hči Zarja (1 leto)

NAJLJUBŠE KNJIGE: ljubezenski romani, življenjske zgodbe

HOBIJI: igranje tenisa, fotografiranje, smučanje, kolesarjenje, igranje badmintona, ples

ŽIVLJENJSKI MOTO: Vedno verjemi vase in svoje sposobnosti.

■ Kakšni so bili prvi vtisi, ko ste stopili na našo šolo?

Na našo šolo sem prišla prvič, ko sem bila vabljen na preizkus znanja in osebni razgovor za prosto delovno mesto poslovne sekretarke. Šola mi je bila takoj všeč, je topla, prijazna. Je velika šola in na srečo sem imela ob sebi prijateljico,

da mi je pokazala pot do računalniške učilnice in prostorov uprave.

■ Zakaj ste se sploh odločili za ta poklic?

Že kot deklica sem si želela hitro slepo tipkati in delati s strankami. Zato sem se vpisala na ekonomsko šolo. Danes zelo rada prihajam v službo in z veseljem opravljam svoj poklic.

■ Preden ste prišli na našo šolo, ste delali že na drugi šoli. V čem se Vaše delo zdaj razlikuje od prejšnjega?

Res je, petnajst let sem delala na manjši šoli. Sedanje delo se delno razlikuje od prejšnjega. Na manjši šoli so vsi zaposleni za skoraj vse, kot ena družina. Poznala sem vse učence. Na večji šoli je bolj sistematično, kar je razumljivo, drugače ne deluje popolno. Na naši šoli se počutim odlično, odgovarja mi takšen način organizacije.

■ Slišali smo, da se je na razpis za to delovno mesto prijavilo ogromno ljudi. Kako je ravno Vam uspelo pomesti s konkurenco?

Na razpis za prosto delovno mesto se nas je prijavilo skoraj tristo kandidatov. Zagotovo sem imela prednost pred ostalimi zaradi mojih petnajstletnih izkušenj poslovne sekretarke v vzgoji in izobraževanju. To se je izkazalo tudi na preizkusu znanja in osebnem razgovoru.

■ Kaj počnete, ko niste v službi?

Ko nisem v službi, imam najlepšo vlogo v življenju. Biti žena in mami-ca. Zelo radi smo v naravi, hodimo na izlete, sicer so pa dnevi z družino vedno prekratki. Doma redko prižgem računalnik in ne gledamo televizije. Izkoriščamo vikende, ko smo lahko cel dan eden z drugim, ko smo vsi skupaj za mizo in ko si z možem v miru privoščiva kavico. Nikoli nam ni dolgčas.

■ Kako bi na kratko predstavili sami sebe?

Sama se imam za pošteno, zvesto, lojalno, urejeno, natančno, komunikativno, vedoželjno, vztrajno, včasih tudi trmasto. Zelo rada fotografiram, za kar me je navdušil moj mož. Rada kuham, pečem, še rajši jem in sebi in drugim razvijam brbončice. Ljubim sonce, morje in tudi sneg in smučanje. Zelo rada imam šport, moja prva ljubezen v športu je tenis. Rada poslušam glasbo in hodim na koncerte. Vedno mi pašejo Dan D, MIZ, Zoran Predin, Vlado Kreslin, Jan Plestenjak, Bon Jovi, Prince, Michael Jackson, The Rolling Stones, U2, The Corrs, Jinx.

ZAVETIŠČE ZAJČJI VRH

Zavedanje, da si nekomu potreben, je zelo pomembno.

Tako kot vsako leto smo se tudi letos odpravili na Zajčji Vrh v Zavetišče za živali. S seboj smo odpeljali okoli 100 kg hrane in veliko toplih starih odev, ki jih bodo živali v tem zimskem času potrebovale. Eko predstavniki razredov in nekateri posamezniki, ki so bili pri zbiranju najmarljivejši, so v četrtek, 19. 12. dopoldne, razvajali živali zavetišča. Mnogim so se svetile oči, v njih je bila brezmejna ljubezen in dobrot.

Verjamem, da naš obisk zavetišča veliko pomeni nam obiskovalcem kot tudi živalim, ki jim posvetimo eno dopoldne našega časa in naklonjenosti.

Lili Vavžik

12. 12. 2013 si bomo prav gotovo vsi eko predstavniki vtisnili v spomin kot še enega od teh magičnih dni, ko smo lahko razveselili naše štirinožce v Zavetišču Zajčji vrh. Na to smo se dobro pripravljali že nekaj tednov prej. Tudi letos smo hrano zbirali na razredni in predmetni stopnji in ker dva razreda nista obiskala zavetišča, smo lahko dvema učencema več (enemu iz razreda, ki je zbral največ hrane, ter enemu, ki je prinesel največ hrane) omogočili, da je lahko ta dan preživel z nami. Ko smo prišli v zavetišče, nas je njegov lastnik opozoril na nekaj dejstev, ki jih moramo upoštevati. Če zagledamo psa, ki se sam sprehaja naokoli, naj ne kličemo takoj zavetišča, saj ne vemo, če je pes res izgubljen. Raje počakajmo, da mine dan in če se bo pes še vedno nahajal na istem mestu, pokličimo zavetišče in tako kužku zagotovimo začasen dom.

Laura Medle, 9. c

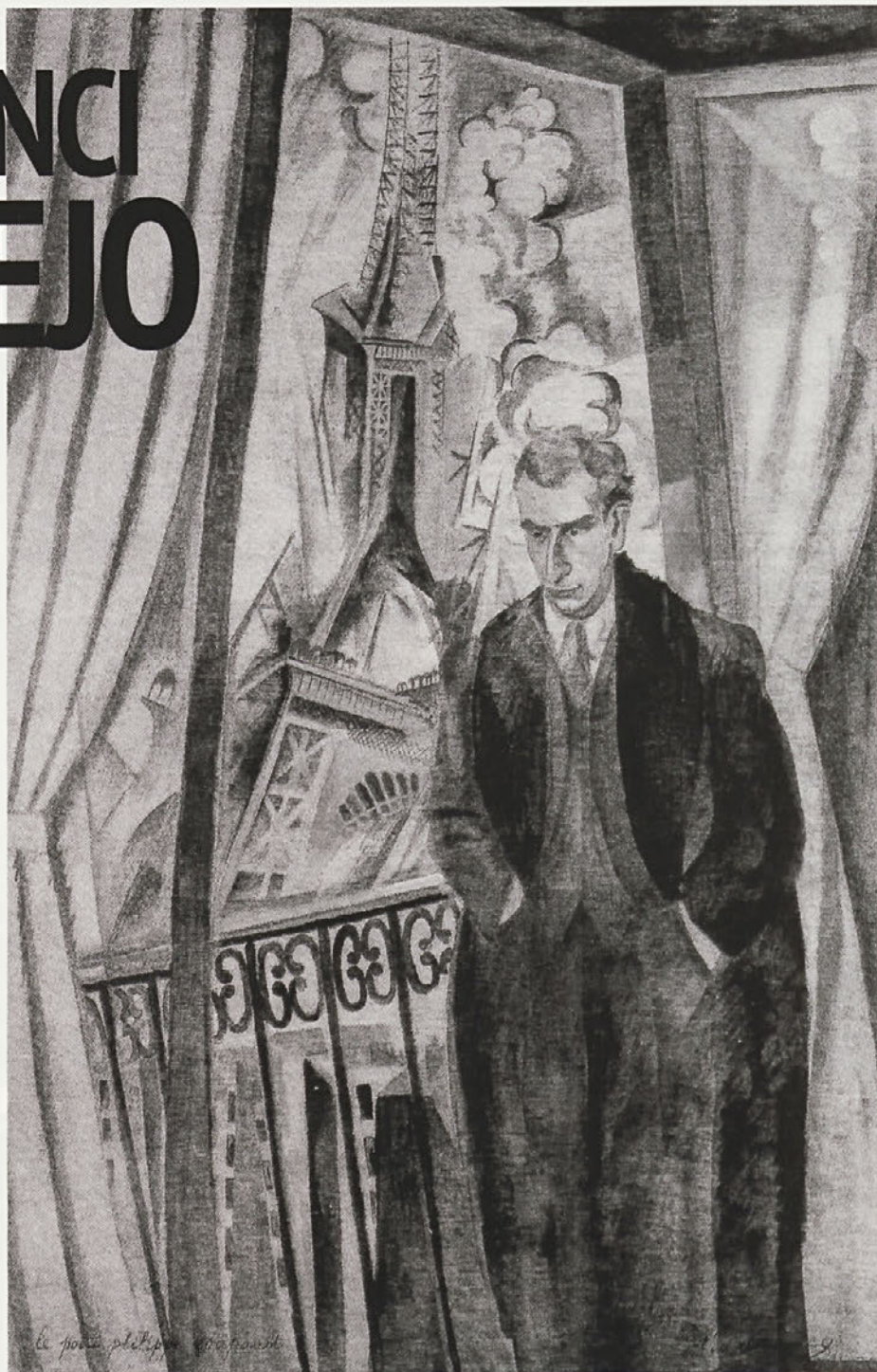
NAŠI UČENCI POTUJEJO

Bela mivka, kristalna voda in toplo sonce

Letošnje poletje smo se z družino odpravili na počitnice na francoski otok Korzika. V spominu so mi najbolj ostale dolge bele peščene plaže, med njimi najbolj plaža Santa Giulia, ki spominja na plažo na tropskih otokih.

Voda je bila tam topla, turkizno modra in zelo plitka, kot nalašč za igranje frizbija. Mivka je bila bela in topla od sonca, ki nas je grel ves dan. Tudi vetrovno ni bilo preveč, kar je ponavadi na peščenih plažah zelo moteče. Tam smo bili od jutra pa do kosila. Popoldne pa smo se odpravili v bližnje mesto Porto Vecchio in si tam ogledali drugo etapo slavne francoske dirke Tour de France, ki je letos prvič v zgodovini potekala tudi po Korziki. Ko smo se približevali mestu dirke, smo na poti srečali pisano kolono reklamnih vozil sponzorjev. Eden izmed kombijev je bil v obliki slavne francoske štruce baguette, drugi je izgledal kot platenka vode, na enem izmed njih pa je bila ogromna maketa kolesarja. Prihod kolesarjev smo čakali več kot pol ure, potem pa je skupina švignila mimo nas v manj kot eni minuti. Ker pa nam je bilo že vsem pošteno vroče, smo ostane dneva preživeli na plaži.

Matic Traven, 9. c

JANET JACKSON V PARIZU

Bila sem v Parizu. Tam smo se po kosilu odpravili na krajši izlet z avtobusom. Seveda smo se peljali tudi mimo znamenitega muzeja Louvra. Tega sem si skozi rosno okno skušala ogledati. Ko pa sem zaslišala zvok glasne množice, mi je pogled šinil z ene strani avtobusa na drugo. Skozi stekleno okno sem zagledala množico ljudi, ki so držali plakate z napisom Janet Jackson. »Kaj, bom res videla Janet?!« sem se v mislih veselila. Mimo avtobusa so pripeljale velike črne limuzine. Varnostnik je odprl njihova vrata in ... Neee! Naš avtobus je zaradi zelene luči na semaforju odpeljal. Zamudila sem edino priložnost srečati se s svetovno ameriško zvezdo. In to samo zato, ker ta trapasti semafor ni mogel zadržati rdeče luči še za nekaj trenutkov.

Ema Bauer, 8. a

OBISK BARCELONE

Med poletnimi počitnicami sem z očijem odšla na 6-dnevni izlet v Španijo.

Zelo sem se veselila, da bom videla nogometni stadion Camp nou.

Že zjutraj smo se z avtobusom odpeljali iz našega hotela v prestolnico Katalonije, Barcelono. Ogleдали smo si še druge znamenitosti Barcelone, nato pa smo se odpeljali na parkirišče stadiona. Najprej smo si ogledali tribune, nato pa še notranje prostore stadiona. Šli smo tudi v komentatorsko kabino in v muzej, kjer smo videli vse pokale FC Barcelone in celo Messijeve zlate žoge in čevlje.

Še zdaj sem zelo vesela, da sem dobila priložnost ogledati si Camp nou, saj tudi sama rada spremljam nogomet in navijam za Barcelono.

Maja Rabič, 9. c

POTOVANJE V ANDALUZIJO

V noči iz 24. na 25. oktober smo se z očetom in sestro odpravili v Španijo. Prispeli smo do letališča v Trstu in se kmalu vkrcali na letalo. Let je bil zelo zanimiv, malo pa me je bilo tudi strah. Odleglo mi je, ko smo varno pristali in se odpeljali do hotela. Prvi dan je bil zelo naporen in zvečer smo vsi že zgodaj zaspali. Večino časa smo bili v Cordobi, pa tudi v Malagi in Granadi. Naslednje dneve smo si ogledovali znamenitosti, kot so La Mezquita, Judería, Rimski most, Alcazar, Alhambra ... Najpomembnejša cordobska znamenitost je zagotovo La Mezquita. To je katedrala, ki vsebuje elemente krščanske in muslimanske vere. V notranjosti stojijo značilni polkrožni oboki belo-rdeče barve. V Cordobi sem spoznala tudi veliko prijateljev in tako utrdila svoje zna-

nje angleščine ter španščine in se naučila nekaj novih besed. Vrnili smo se zvečer, 30. oktobra. Potovanje je bilo še toliko bolj vznemirljivo, ker nismo potovali z agencijo, temveč sva ga organizirali skupaj s sestro. To je bila ena izmed najlepših izkušenj v mojem življenju in prav zagotovo hočem še veliko potovati, saj rada raziskujem in si želim videti svet.

Špela Šetina, 9. c

SVETOVALNI KOTIČEK

Živijo!

Vedno, ko se spravim pred učbenik, da se bom začela učiti za test, kar se največkrat zgodi dan, največ dva pred testom samim, mi misli bežijo drugam. Nikakor se ne morem zbrati. Ko kaj preberem, sploh ne vem, kaj sem prebrala. Prosim, pomagaj!

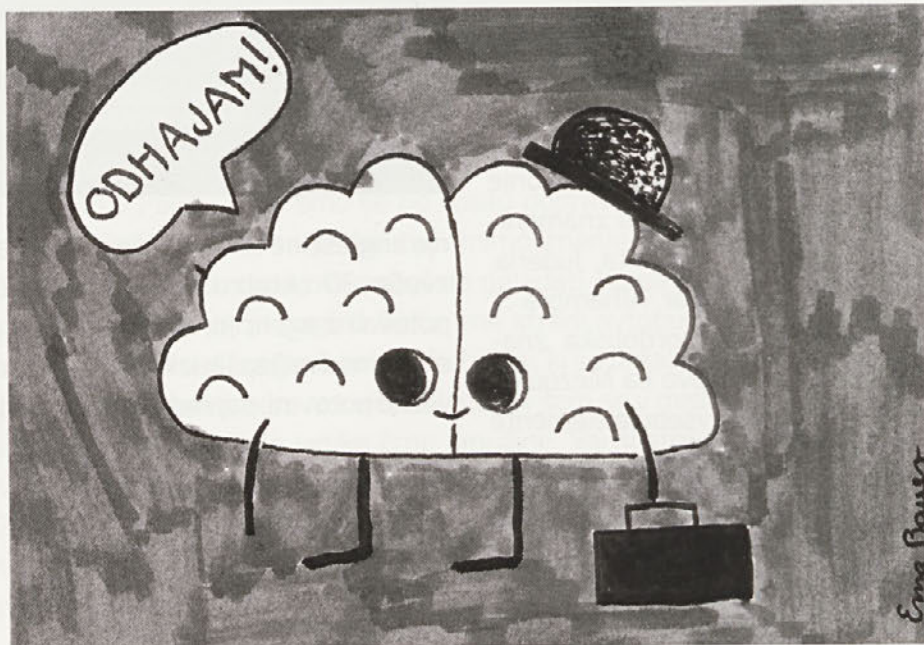

pa se spravi za pisalno mizo ter jo popolnoma pospravi, tako da boš imela veliko prostora. Nato si v glavi ustvari plan, po katerem boš opravila delo. Priporočam ti, da najprej narediš domačo nalogo, nato pa se lotiš učenja. Če boš med delom dobila občutek, da si izgubila koncentracijo, si vzemi minutko ter popij kozarec vode in vdihni svež zrak. Včasih pa pomaga tudi, da si obljubiš nagrado, če boš opravila delo. To te bo mogoče spodbudilo, da boš delo opravila bolj uspešno, saj boš imela pred sabo cilj, ki ga boš želela izpolniti. Upam, da ti bo moj nasvet pomagal, da boš še uspešnejša.

Laura

Draga najčanka!

Tvoje težave so povsem običajne za obdobje, ki ga preživljaš, saj je zanj značilno, da ti misli večkrat bežijo in živiš v svojem svetu ter tako pozabiš na test. Zato si moraš ustvariti nekakšen ritual, po katerem se boš ravnala vsak dan. Vem, da se to ne sliši zanimivo, toda prosim, zaupaj mi in verjemi – navdušena boš nad rezultatom. Predlagala ti bo samo eno od možnosti, vendar si ti lahko poiščeš svojo. Ko se boš po napornem pouku vrnila domov, si vzemi petnajst minut zase. Počni to, kar te bo spravilo v boljšo voljo in ti bo dalo zagotovilo za delo. Potem

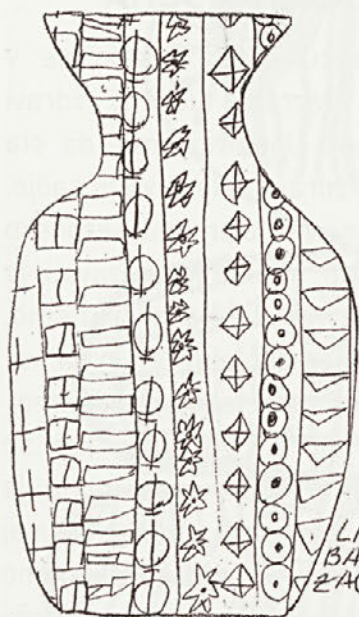

M a l a N A J Č A

PRVI ŠOLSKI DAN

KOMAJ SEM ČAKALA, DA GREM V ŠOLO. V ŠOLI SEM SE NAUČILA, DA PRVČKI NOSIMO RUTKE, DA NE TRGAMO KNJIG, SMO PRIJAZNI DO SOŠOLCEV IN SPOŠTUJEMO ŠOLSKA PRAVILA. RADA HODIM V ŠOLO.

Lana Babnik Zagorc, 1. b

KAJ MI JE V ŠOLI VSEČ

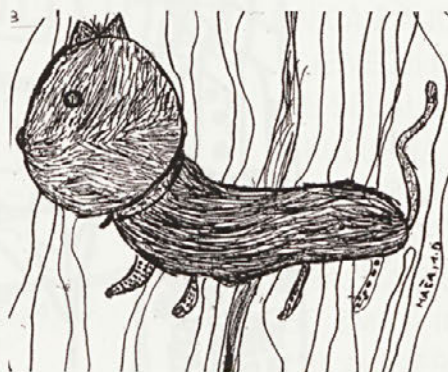
ZA SVOJE ŠOLSKE POTREBŠČINE SKRIBIM LEPO. DOMA OŠILIM SVINČNIKE IN BARVICE. DANES, V ČETRTEK, SMO ZAČELI PISATI ČRKO **N**. LEPO MI JE V TELOVDNICI, KO SE IGRAMO ČRNEGA MOŽA.

Dora Vrbetič, 1. b

ZAJČEK, VRNI SE

NEKOČ SEM IMELA ZAJČKA. IME MU JE BILO HITRI BELČEK. A TA ZAJČEK JE NEKOČ POBEGNIL. JAZ SEM MISLILA, DA SE BO VRNIL. A SE NI. SEDAJ JE IZGUBLJEN V GOZDU. V GOZDU SEM NAŠLA PLAKAT S SLIKO MOJEGA ZAJČKA BELČKA. BILA SEM PRESREČNA. MAMICI IN OČIJU SEM PAVEDALA ZA TO NOVICO. NATO STA MOJA STARŠA VZKLIKNIILA IN REKLA, DA GA GREMO TAKOJ ISKAT. NAŠLI SMO GA NA GOZDNI JASI. HITRI BELČEK JE TAKOJ STEKEL K MENI V OBJEM. PRIŠEPNILA SEM MU, DA GA IMAM ZELO RADA! SREČNI SMO ODŠLI DOMOV. TUDI BELČEK MI JE PRIŠEPNIL, PO ZAJČJE, DA ME IMA RAD.

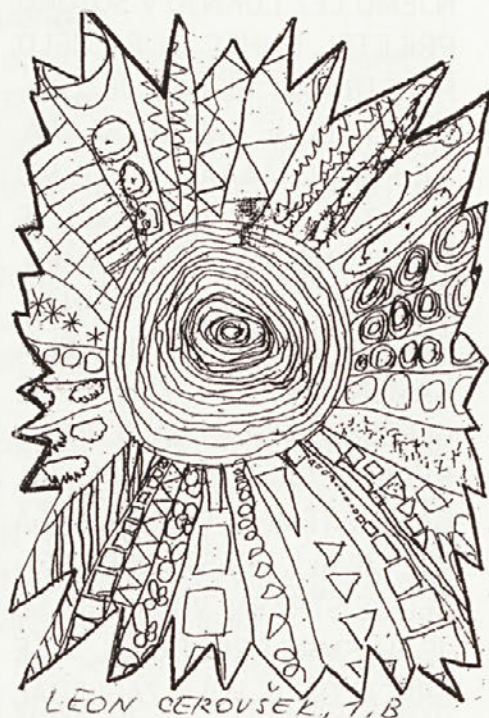
Taja Skubic, 1. D

JAZ PA IMAM VIOLINO

JAZ PA IMAM VIOLINO
IN MAMICO EDINO,
KI MI ZAIGRA
PESMICO LJUBEČO.

Zoja Dolenc, 1. C

MOJ PRVI ŠOLSKI DAN

Z MANO JE ŠEL OČI. KO ME JE UČITELJICA POKLICALA NA ODER, SEM PRIŠEL. Z NOVIMI PRIJATELJI SEM ODŠEL V UČILNICO. V UČILNICI SMO DOBILI ROGLJIČEK IN SOK. VESEL SEM, KER IMAM TAKO DOBRE NOVE PRIJATELJE.

Tilen Radovan, 1. C

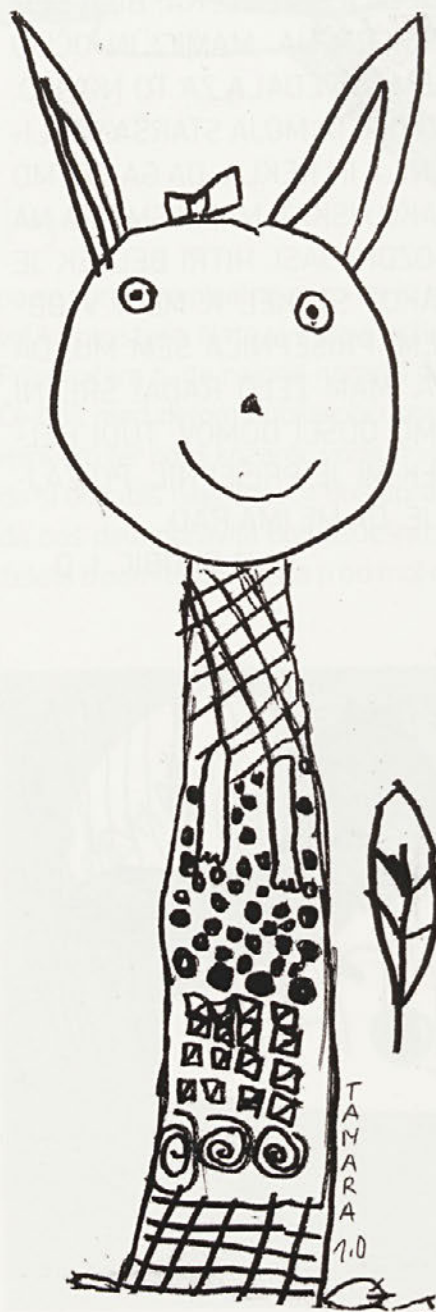
NESRAMEN PIPI

NEKOČ PRED DAVNIMI ČASI JE ŽIVEL OTROČEK, KI MU JE BILO IME PIPI. ŽIVEL JE V ZELO STAREM ŠOTORU, KI JE BIL ŽE TAKO RAZTRGAN, DA SO OB NEVIHTI DEBELE KAPLJE PADALE NA MALEGA PIPIJA.

PIPI JE BIL ZELO POREDEN FANTEK. ŠČIPAL JE SOŠOLCE, GROZIL JIM JE, DA JIH BO OBISKAL DUHEC KROKUR. NEKOČ, KO JE DEČEK SPAL, JE K NJEMU ČEZ LUKNJO V ŠOTORU PRILETEL DUHEC IN GA ZELO PRESTRAŠIL. PIPI SE JE ZBUDIL, ZAČEL JE KRIČATI: »AAAA, NA POMOČ, AAAA!« NIHČE MU NI HOTEL POMAGATI, SAJ JE BIL VEDNO ZELO NESRAMEN. DEČEK JE ZAČEL BEŽATI IN SE PRI TEM SPOTAKNIL OB VELIK KAMEN NA POTI. ZVIL SI JE GLEŽENJ IN GLEJ GA ZLOMKA, KROKUN GA JE UJEL. PELJAL GA JE V TEMNI GOZD, DA BI GA VSE ŽIVALI PRESTAŠILE. PRIŠEL JE STRAŠNI VOLK. PIPI SE JE NA SMRT PRESTRAŠIL, A ŠE SREČA, DA JE VOLK ZAGLEDAL POSKOČNO ANTILOPO IN ODHITEL K NJEJ.

PIPI JE SKLENIL, DA BO OD SEDAJ NAPREJ PRIDEN FANTEK, DA NE BO ŠČIPAL SOŠOLCEV IN JIM GROZIL.

(MARK, AJDA, ZOJA IZ 1. A,
TIM, LANA, MONIKA,
ANA IZ 1. B)

ZELENJAVNA JUHA

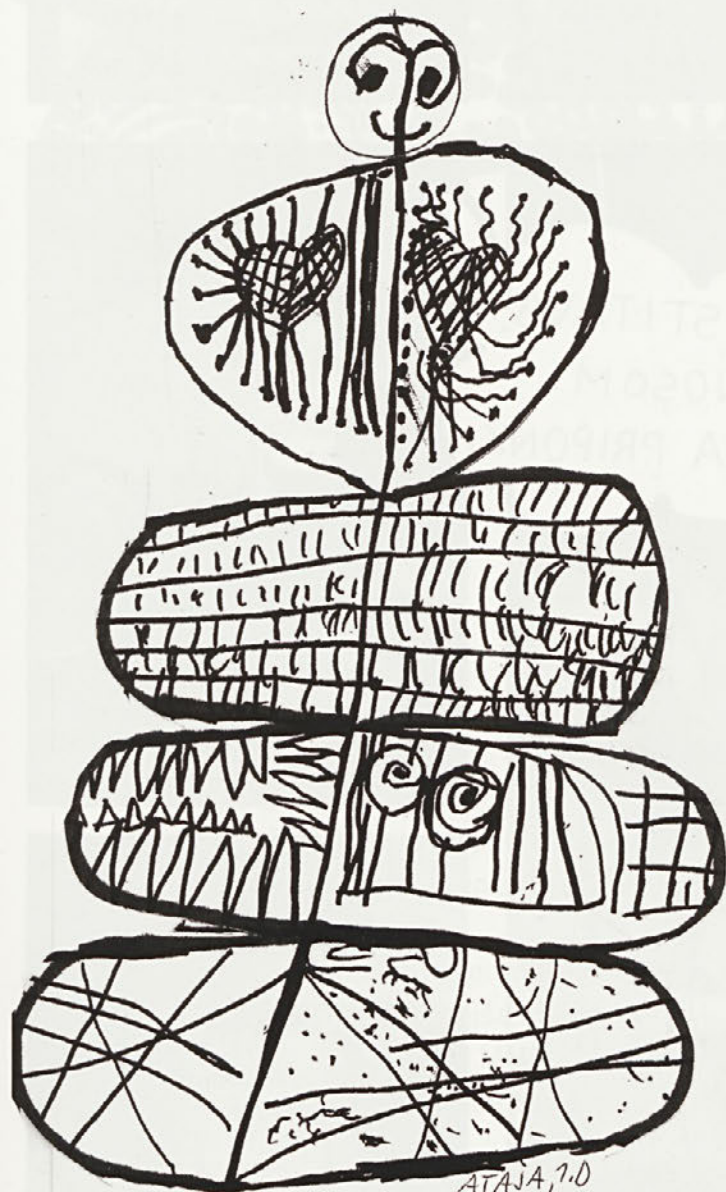
V mesecu oktobru smo se v prvem razredu učili o zdravi prehrani. Ugotovili smo, da sta najbolj zdrava zelenjava in sadje. Zato smo v šolo prinesli sezonsko zelenjavo, ki smo jo opazovali, jo tipali in vonjali. Ugotavljali smo, kateri njen del je užiten in na kakšne načine jo lahko pripravimo. Ker smo radi zdravi in ker se zavedamo, kako pomembna je zdrava prehrana, smo se skupaj z učiteljicami odločili, da bomo skuhalo zelenjavno juho. V razredu smo zelenjavo očistili, jo narezali in jo v skledah odnesli v gospodinjsko učilnico. Iz velikega lonca je kmalu prijetno zadišalo. Ko je bila juha kuhana, smo z velikim užitek in na presenečenje naših učiteljic spraznili kar cel lonec.

Lea Burger

VOŠČILO ZA ROJSTNI DAN

NEŽA, ŽELIM TI VELIKO ZNANJA IN VESELJA V ŽIVLJENJU. POJDI SREČNO V SVET. KO BOŠ VEČJA, BOŠ RAZUMELA, DA TE BOMO VSI POGREŠALI. ŠE NAJBOLJ TVOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA.

Tim Radovičević, 1. b

BARVASTI ZMAJ

Nastopajo:
ANGELČEK, ZELEN ZMAJ, MEDVED

V VOTLINI POD OBLAKOM JE ŽIVEL OGROMEN ZMAJ. VELIK JE BIL ZA DVE GORI. NEKEGA LEPEGA DNE SE JE ZMAJ ODLOČIL, DA GRE PO SVETU.

PO DOLGI HOJI JE ZAŠEL V GOZD. KER JE BIL UTRUJEN, SE JE ODLOČIL, DA MALO ZASPI. PREBUDIL GA JE ZVOK POTOKA. NAENKRAT JE POSTAL ŽEJEN. POPIL JE MALO ČAROBNE VODE. TAKRAT JE POSTAL MODER. S SVOJO BARVO NI BIL ZADOVOLJEN, ZATO SE JE ODLOČIL, DA GRE NAPREJ.

KO JE HODIL IN HODIL PO GOZDU, JE SREČAL MEDVEDA. KER JE BIL ŽALOSTEN, SE JE MEDVEDU ZASMILIL. MEDVED MU JE PAVEDAL, DA JE NJEGOV PRIJATELJ ANGELČEK, KI IMA DOMA VELIKO RAZLIČNIH BARV.

ODLOČILA STA SE, DA GA OBIŠČETA. KO STA POTRKALA NA VRATA, SE JE PRIKAZAL BEL ANGELČEK. POGLEDAL JE ZMAJA IN SE USTRAŠIL.

ZMAJ GA JE PROSIL ZA ZELENO BARVO. ANGELČEK MU JE OBLJUBIL, DA MU BO POMAGAL, ČE BO TUDI ON NJEMU. ZMAJA JE ZANIMALO, KAKO NAJ POMAGA. ANGELČEK GA JE PROSIL, DA GA VRNE NAZAJ K OBLAKOM.

ANGELČEK JE ŠEL HITRO V SHRAMBO PO ZELENO BARVO. VRNIL SE JE Z ZELENO BARVO IN GA Z NJO POLIL. ZMAJ JE POSTAJAL ČEDALJE VEČJI IN VEČJI. POSTAL JE TAKO VELIK, DA JE SEGAL DO OBLAKOV. ANGELČEK JE HITRO SKOČIL NA ZMAJA. PLEZAL JE TOLIKO ČASA, DOKLER NI PRIŠEL DO VRHA ZMAJEVE GLAVE. TAKRAT SE JE DOTAKNIL SVOJEGA OBLAČKA. OBA STA BILA VESELA. IN OD TAKRAT NAPREJ SO ZMAJI IN ANGELČKI NAJBOLŠJI PRIJATELJI. ALI VERJAMETE?

Zgodbico so zapisali: Ana Đuranović, Nika Burger, Lara Borković, Alina Kotori, Julija Tasič Šinkler
(DODATNI POUK, 1. C IN 1. D)

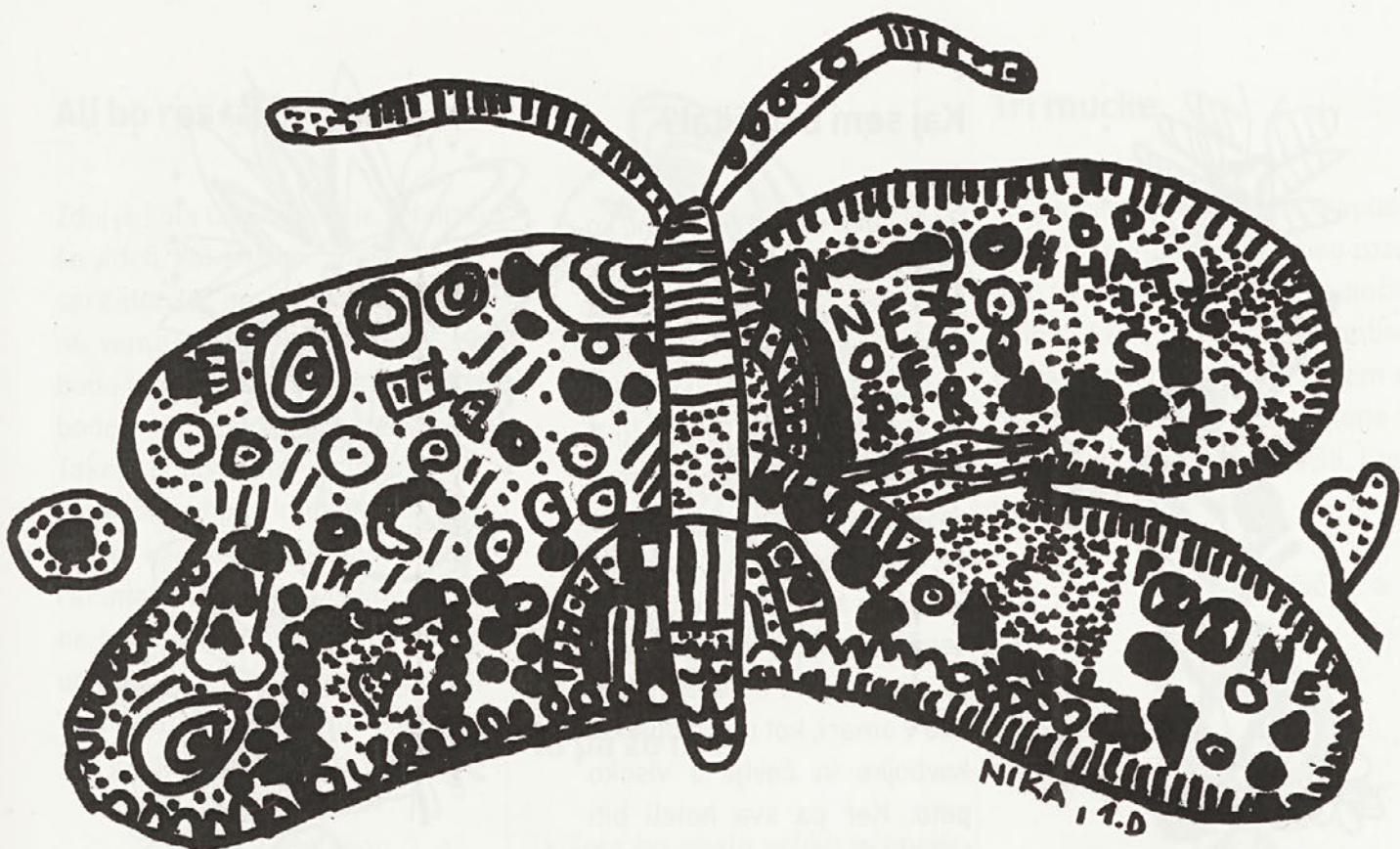
PRVOŠOLCI,
POSTALI STE
ČLANI SKUPNOSTI
OŠ GRM!

ČESTITAVA!
S PONOSOM
NOSITA PRIPONKI!

RES SEM
VESELA!

Anekdoti iz 1. A

Učiteljica na sprehodu vpraša učence:

»Učenci, katero drevo je to?«

»Vrba!« zakričijo vsi v en glas.

»Ja, tako je, to je vrba.«

»Učiteljica, učiteljica,« nestrpno kliče učenec učiteljico. »Tu se je rodil naš največji pesnik, France Prešeren.« ☺

Učiteljica: »Učenci, kako rečemo čebelji mamici?«

Učenci naštevajo najrazličnejša imena, domišljija ne pozna meja.

Učiteljica pomaga: »MMM..., MMM-AAA..., MMM-AAA-TTT.« Naenkrat se oglasi učenec, ki samozavestno izjavi: »MATERNICA.«

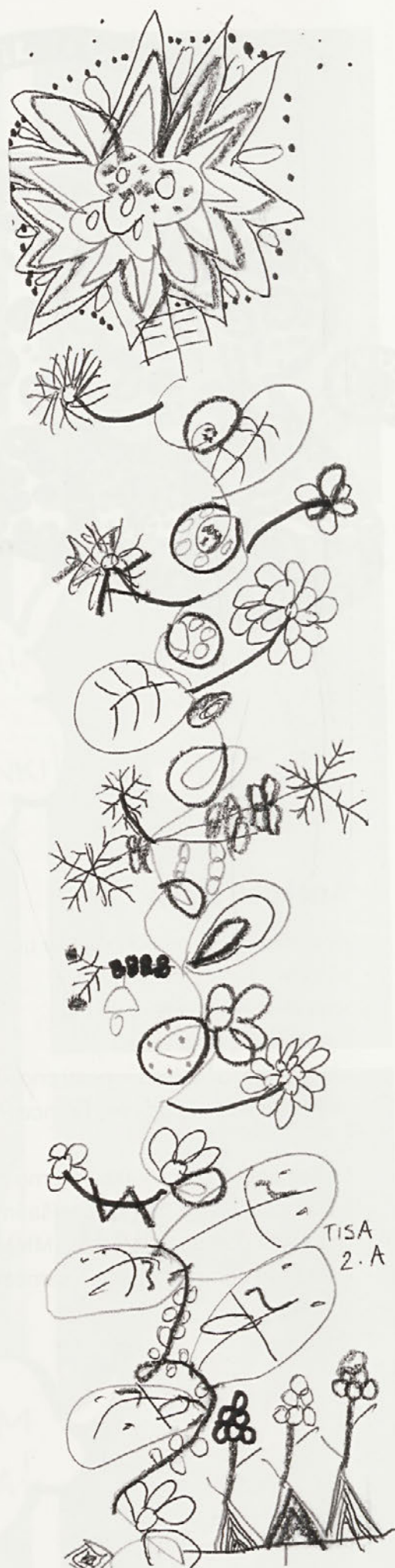

Kaj sem ušpičila!?

Bil je eden izmed tistih dni, ko sem odšla k babici na kosilo. Po kosilu je prišla na obisk moja sestrična Veronika. Nekaj časa sva se igrali pri babici, potem pa sva odšli k Veroniki. Ona živi namreč v sosednji hiši. Spomnili sva se, da bi se igrali z oblaci. Šli sva v spalnico. Odprli sva garderobno omaro. Nato sva se preoblekli v oblačila, ki so bila v omari, kot npr. v obleko, kavbojke in čevlje z visoko peto. Ker pa sva hoteli biti kot starši, sva se seveda tudi namazali. Šli sva v kopalnico in vzeli maskaro. Ker pa nisva vedeli, kako se jo uporablja, sva se namazali po licih. S šminko sva se popackali po ustnicah in po licih. Bili sva videti kot dve nori čarovnici! Zelo sva se smejali in zabavali. Potem sva odšli nazaj k babici. Tam sva se pokazali babici in ostalim. Babi se naju je skoraj ustrašila. Ko naju je videla Veronikina mamica, je sledila huda ura. Oblačila so bila umazana in kavbojke – raje vam ne omenjam. Na koncu naj vam povem, da tudi moja mami ni bila ravno vesela. Zvečer sva se morali krepko potruditi, da sva odstranili ličila.

Ema, 2. a

Ali bo res taka šola?

Zdaj je šola takšna, kot je, a bomo še videli, kakšna bo. Šole se bodo spremenile, ampak kako? Mi še ne vemo, ali pač? Spremenili se bodo tudi učitelji in učenci. Takrat bodo imeli čisto drugačne stvari. Takrat bodo roboti čistili po tleh. Mogoče pa bodo imeli tekoče stopnice, kaj pa vem. Ali bodo imeli računalnike ali ne. Zvezkov najbrž ne bodo imeli. Učenci bodo imeli uniforme. Ali bodo imeli igrišče? Vsak dan bodo dobili bonbone. Jaz v tako šolo že ne bi hodila.

Ana Balaban, 2. a

To pa že ne!

Ta šola bo imela veliko učencev in učiteljev. Imela bo tudi posebnosti. Imela bo ravnateljico in gospoda pomočnika. V tej šoli bodo tekoče stopnice, roboti in kuharice. Stoli bodo lahko leteli, odmori bodo po 4 ure. Namesto petja bomo plesali rokenrol. Po kosilu bomo dobili bonbone. A najbolj pomembna mi je zabava. Rada bi hodila v tako šolo. To si od nekdaj želim.

Nika Ribič, 2. a

Tri mucke

Tri mucke so odkrile tri kapuce. Za Leno rumeno, za Roziko roza-sto, za Savo rjavo. Sava je počila balon, Lena odkrila je bonbon, Rozika pa igračko slon. Potem so prišli trije psi. So videli slona in odšli. Sava in Rozika sta šli. Lena je sama in miži.

Tisa Božič, 2. a

MUCKA, KJE SI?

MUCKA, KJE SI MOJA, KJE SI?
HOČEM TE VIDETI NAZAJ!
MUCKA, MUCKA!
DAJ NO, PRIDI K MENI, PRIDI,
PRIDI!
KO TE NAJDEM, BOM TAKO
VESELA.
KJE SI? KJE SI?
A, TUKAJ SI, KONČNO SEM TE
UJELA.

NASTJA LUŽAR, 2. A

Kako je v šoli?

Šola je velika stvar.

V šoli je v redu. Za šolo mi je mar.

Sem s prijatelji v razredu.

Hoj, hoj, hoj, v šoli se imamo
lepo, učimo se glasbo, učimo se
športno.

Moja najljubša ura je likovna
umetnost, tukaj pokažem svojo
spretnost.

Učiteljico rada imam, pa tudi ve-
liko znam.

Ana Balaban, 2. a

JAZ, ČURI MURI

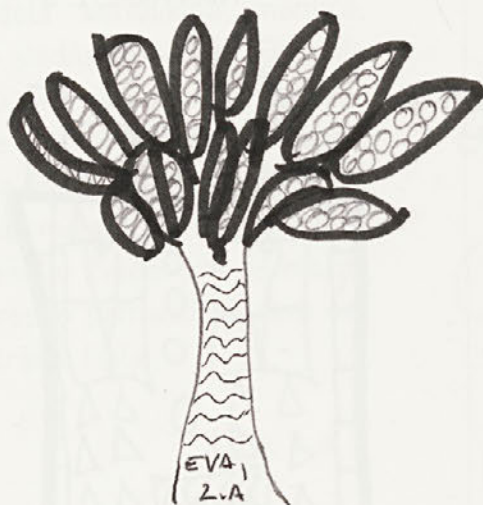
JAZ ČURI MURI SME POSTALA IN V AFRIKO ODPOTOVALA.
VELIKO ŽIVALI SEM SPOZNALA, LEVA, KAČE SEM SE BALA.
ŠE DOBRO, DA VSE SEM LE SANJALA

Tia Slak, 2. a

Kakšna knjižnica!

Doma imamo veliko knjig. Z njimi se s Taro veliko igrava knjižnico ter si jih sposojava. Nekega dne sva se tako igrali na pogradu. Ko je bil že čas za v posteljo, je mami iz kuhinje zaklicala, naj pospravi-va knjige. Ker se Tari ni dalo, jih je metala za posteljo. Tudi jaz sem ji pomagala. Mami je to opazila in je bila huda. Poskušale smo jih spraviti iz prostora med steno in pogradom, ampak ni šlo. Prišel je oči in je pograd razstavil in smo dobili knjige nazaj. Mami in oči sta rekla, naj tega ne počneva več. Vem, da ne bi smela metati knjig, vendar je bilo zabavno.

Tisa Božič, 2. a

Pesem o gobah

Gobe, gobe, gobice,
kako ste kaj, ste v redu?

Gobe, gobe, gobice,
vas lahko utrgam, bo to v redu?
Ja, lahko, ampak previdno, da
ne zabolil!

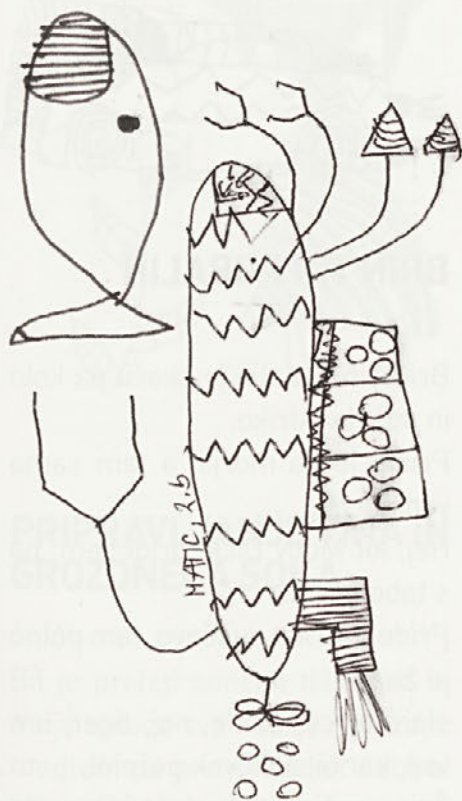
Gobe, gobe, gobice,
hvala vam do konca svojih dni.

Nika Ribič, 2. a

BOLEČA MORSKA DOGODIVŠČINA

Jan se je napičil na morskega ježa. Zelo ga je bolelo. Galeb ga je občudoval. Jan je poklical očeta. Skupaj sta šla k zdravniku. Ta mu je s pinceto izpulil bodice iz noge. Čeprav ga je bolelo, ni jokal. Jan se je zahvalil zdravniku. Vesel je bil, ker ga noga ni več bolela. Z očkom sta zapustila zdravstveni dom. Komaj je čakal, da se bo spet lahko igral v morju. Prijatelji so ga že čakali.

Enja Lah konda, 2. b

JESENSKE POČITNICE

Prve dni počitnic smo bili doma. Ker je močno pihalo, smo na bližnjem travniku večino časa spuščali zmaja. Pri spuščanju se je pripetilo kar nekaj nezgod. Enkrat mi je po nesreči zmaj padel naravnost na glavo in me poškodoval ravno ob očesu. Drugič sem izgubil nosilno palico, a sva jo s Teom na srečo naslednji dan našla, ko sva pregledovala travnik, kot bi ga kosila s kosilnico. Zaradi močnega vetra sta zmaja res dobro letela. V sredo pa smo šli na obisk k noni v Lucijo. Tam smo se sprehajali ob morju, lizali sladoled, se kopali v bazenu in se igrali s sestričnima. Teo je ujel dve ribi, nono pa dve sipi. K noni grem vedno zelo rad, saj se imam tam vedno zelo lepo. Zelo je zabavno in nona zelo dobro kuha. Med počitnicami sem tudi zelo veliko bral. Prebral sem drugo knjigo Harryja Potterja, potem pa sem lahko gledal film. Počitnice so bile lepe, hitro so minile in komaj čakam že naslednje.

Tian Mahnič, 2. b

NIKA PIKA

Nika pika, punčka mala,
vode se je bala,
zato je v Afriko odpotovala.

Tukaj vode ne poznajo,
saj vsi črni naokrog divjajo.
Tako si je Nika rekla
in k zajtrku je stekla.

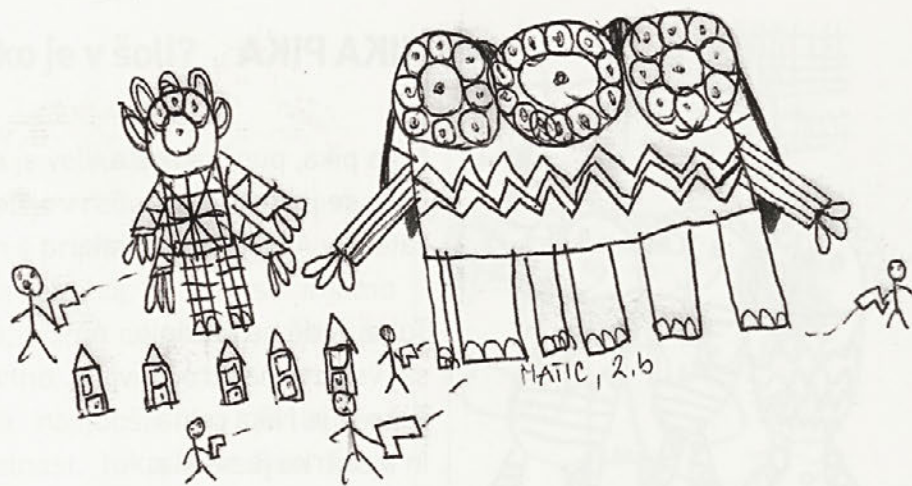
Zamorček, bratec mali,
gleda čudno jo postrani.
Kaj ta sestrica si misli,
da on črn je zato,
ker umazan je tako?

V sanjah jedla je banane,
z opicami lomila veje je majave.
Ko pa mamica jo je zbudila,
Nika glasno je zavpila:

»Mami, vode nočem!«
ter se pod odejo skrila.

Nika Kavšek, 2. b

IZLET V KOPER

Prišla je jesen in z njo tudi prve počitnice. Z družino smo se odločili odpotovati na morje. Šli smo v Koper. Prišli so k sorodnikom in tam smo imeli kosilo. Po kosilu smo se odpravili na sprehod po Izoli. Med sprehodom smo srečali galebe in golobe ter jih nahranili s suhim kruhom. Kasneje smo se odločili obiskati tudi Ankaran, kjer smo nabirali školjke. Proti večeru smo se poslovili od sorodnikov in odšli domov. To je bil zelo lep izlet in takega izleta bi si še želela.

Veronika Gutman, 2. b

RECEPT ZA MALINOVEC

Z babico sva ves teden v Krmelju nabirali maline. V nekaj dneh sva jih nabrali približno 40 kg. Kolikor sva jih nabrali v enem tednu, sem jih zmečkala z mešalцем. Maso sva pustili dva dni in večkrat premešali. Iz mase sem s pomočjo prozorne krpe iztisnila sok. Na liter soka sva dali en kilogram sladkorja. Med kuhanjem je babica mešala in pobirala peno. Sok sva nalili v čiste steklenice in jih tesno zaprli. Pijemo ga razredčenega z vodo.

Recept je pripravila:
Enja Lah Konda, 2. b,
s pomočjo babice

BRIN TIN POBALIN

Brin Tin pobalin je skočil na kolo in odšel v Afriko.

Prišel je do morja, a tam sama voda je bila.

Hej, kit Moby Dick, pridi sem, pa s tabo grem.

Pride v Afriko puščavo, tam polno je živali;

slon, opice, žirafe, noj, tiger, lev, vse, kar bi si človek poželed.

Žeja, vročina, to huda je idila, zato Tinu šine v glavo,

da družino pogreša premočno.

Brž domov odpravi se in vseh pustolovščin odreče se.

Bin Vidmar, 2. b

PRESEKANA BRADA

Ko sem bila stara tri leta, sva se z mamico igrali igro vrtiljak. Bili sva pri babici in dedku na terasi. Mami me je prijela in vrtela okoli sebe. Uživala sem v hitrem vrtenju in glasno vriskala. Ko se je mami ustavila, sem poskočila in padla na tla. Z brado sem priletela na ploščice in si presekala brado. Kri mi je zelo močno tekla. Oči, mami, babi in dedi so me zelo hitro odpeljali v bolnico, kjer sem dobila šive. Potem smo se varno odpeljali domov. Brada se mi je zacelila čez en mesec.

Pia Aleksandra Smrekar

DUNAJ

Dunaj sem obiskala med počitnicami. Obiskali smo živalski vrt in dvorec Schonbrunn. Uživali smo tudi v zabaviščnem parku Prater. Obiskali smo muzej kraljevih zakladov. Poskusili smo specialitete Dunaja, kot sta dunajski zrezek in sacher tortica. Peljali smo se s podzemno železnico in tramvajem. Dunaj mi bo ostal v zelo lepem spominu in upam, da ga bom še kdaj obiskala.

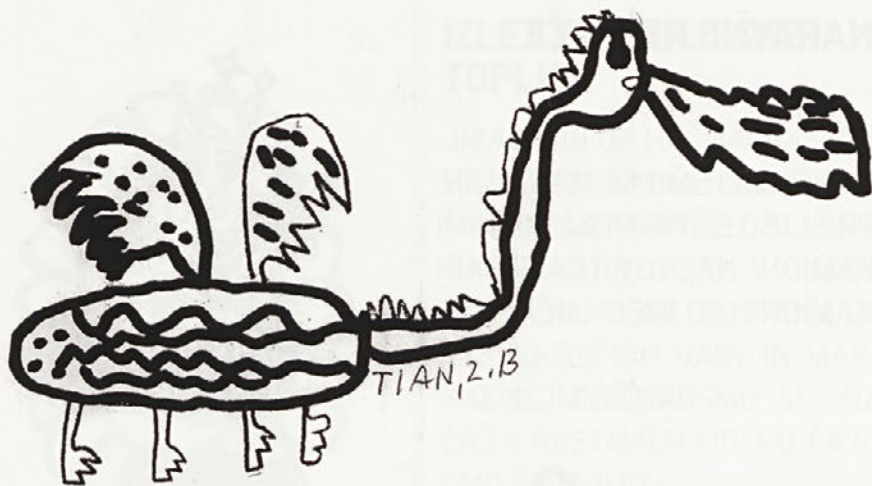
EMA GOLOB, 2. b

PRIPRAVLJANJE VINA IN GROZDNEGA SOKA

Bil je prelep sončen dan. Jaz in moja babica sva nabirali grozdje, medtem pa je moj dedek nabiral jabolka. Moj dedek je super, saj zna narediti sok. Shranjujemo pa ga v zidanici, ki je že zelo stara. V kleti ima veliko brent, ki jih uporabljajo za trgatev.

Pia Aleksandra Smrekar, 2. b

ŽIVA HRUŠKA

Nekoč je jež našel hruško. Ampak to ni bila navadna hruška, temveč je bila živa hruška. Jež tega ni vedel, zato jo je odnesel k svoji mami. Ježkova mama je bila zelo pametna in je takoj ugotovila, da je hruška živa. Očku ježu je naročila, da jo odnese v gozd. Mali ježek je bil žalosten, ker je izgubil svojo igračko.

Nika Kavšek, 2. b

MUCA ZVEZKARICA

NEKOČ JE V MAJHNEM MESTU ŽIVELO ŠESTINDVAJSET OTROK. VSE JE BILO V NAJLEPŠEM REDU, LE ZVEZKI SO BILI RAZMETANI. NEKEGA DNE PA OTROCI NISO NAŠLI ZVEZKOV. TAKO SO PRIHAJALI DRUG K DRUGEMU IN REKLI: JAKA, SI VIDEL MOGOČE MOJE ZVEZKE? JAKA JE REKEL: NE, AMPAK MOJA MAMI JE REKLA, DA JIH JE VZELA MUCA ZVEZKARICA. ŽE VEM, JE REKEL BENI. POJDIMO K MUCI ZVEZKARICI. TAKO SO ŠLI K NJEJ IN ZAVILI S CESTE. NAŠLI SO MAJHNO HIŠICO. NA HIŠICI JE PISALO MUCA ZVEZKARICA. VSTOPILI SO. NOTRI PA SAMI ZVEZKI. MUCA JE REKLA: VZEMITE ZVEZKE. IN VZELI SO ZVEZKE. VSI SO SE ZAHVALILI. ZVEZKI SO BILI ČISTI. AMPAK NAJMANJŠI, KI MU JE BILO IME ANDRAŽ, NI NAŠEL ZVEZKA. MUCA JE REKLA: A SO TO TVOJI ZVEZKI? JA, JE REKEL ANDRAŽ. TAKO SO OTROCI ŠLI DOMOV SREČNI, SAJ SO ŠLI LAHKO NASLEDNJI DAN VESELI V ŠOLO.

LUC HOČEVAR
NAHTIGAL, 2. C

NARAVNE NESREČE

PRI ŠKRJANČAH SO BILI GASILCI. PELJALI SMO SE MIMO NJIH. PRIŠLI SO S ŠTIRIMI GASILSKIMI KAMIONI. NA SVOJIH GASILSKIH KAMIONIH SO IMELI LUČKE.

DAVID ŠIMC, 2. C

MOJE KROMPIRJEVE POČITNICE

Med počitnicami smo bili večina doma, a mi vseeno ni bilo dolgčas. Vsak dan sem z mami in sestrico šla v gozd na sprehod s psičko Tajo. Nabirale smo kostanj, ki smo ga pozneje spekli. Vsak večer sva z Elo lahko gledali oddajo Gostilna išče šefa. Vozila sem se tudi s kolesom in se igrala s prijateljico Ajdo. Z mami in Elo smo izdelovale duhce, buče, čarovnice in netopirje, s tatijem pa smo izrezali buče. Spekle smo čarovniške piškote in mafine ter pripravile zabavo za noč čarovnic. Gostom smo ponudile sluzast napoj, duhce, krvave oči in prste. Stric Matic in Ana sta nas prestrašila kot duha. Med počitnicami sem imela še eno torto za 7. rojstni dan. Bila je v obliki morske deklice. Šli smo tudi na izlet k izviru reke Krke in na kosi-
lo na turistično kmetijo.

Lina Gošnik, 2. D

ZIMA IN BOŽIČ

Spet prišla je mrzla zima in prinesla dva Eskima, jaz pa moram najti škornje in obleči topel plašč.

Komaj čakam pa, da spet obiščeta družino našo Božiček in dedek Mraz, ki prinašata veselje v vas.

Najprej pride pa Miklavž, ki boji se ga grdavš, jaz pa priden sem otrok, ki veselje trosi naokrog.

Tinkara France, 2. D

VIKEND

V petek sem komaj čakal, da so se začele počitnice. Še bolj sem bil vesel, da grem na rojstni dan svojega najboljšega prijatelja. Na rojstnem dnevu smo igrali nogomet in jedli pice in torto. Potem ko smo prišli, sem še malo bral, bil je že večer in šli smo spat. Zjutraj sem že komaj čakal na prvo ligaško tekmo. Malo nam je manjkalo, pa bi zmagali in osvojili smo 2. mesto. Ko smo prišli domov, sem se oprhal. Šel sem se igrat z lego kockami. Kmalu je prišel večer in odšel sem spat. Nedelja je bila zelo mirna. Šli smo k maši in počivali.

Jure Judež, 2. D

PUNČKA

Dobila sem punčko Lizo v škatli na mizo. Je prava dolgolaska, lepa moja zlatolaska.

Jo oblečem, jo počesem, vsepovsod s seboj jo vlečem.

Tina Dimič, 2. D

MORSKA DEKLICA

Nekoč je na neki skali sedela deklica. A to ni bila navadna deklica, to je bila morska deklica, ki ji je bilo ime Lili. Imela je družino. Nekega lepega dne je Lili odšla od doma. Ko je nekaj časa plavala v morju, jo je zalil velik val. Začela je tako glasno vpiti, da jo je slišala morska vila po imenu Iva. Morska vila jo je rešila in Lili se ji je zahvalila. Skupaj sta odšli domov.

Ajda Murn, 2. D

DAN PRI BABICI

V soboto sem šel k babici. Tam je bil tudi moj bratranec. Igrala sva se in delala poizkus, pri katerem je prišlo do poka. Popoldan smo pekli kostanj. Bil je zelo okusen. Pozno popoldan smo odšli domov. Ker je nehala deževati, sem šel kolesarit. Zvečer sem se umil in utrujen odšel spat.

Nel Bobnar, 2. D

KRALJICA IN RDEČA KAPICA

Mama je rekla Rdeči kapici: »Rdeča kapica, nesi moji prijateljici hrano, zbolela je in ne more sama kuhati.« Mama je Rdeči kapici pripravila košarico in vanjo je dala vino, meso, kruh, potico in sadje. Rdeča kapica je šla na pot in na poti je srečala kraljico. Zastal ji je dih, nato pa jo je vprašala: »Kdo si ti?« Kraljica je rekla: »Ime mi je kraljica Lili. Pa tebi?« »Ime mi je Rdeča kapica.« »Bova postali prijateljici?« je vprašala kraljica Lili, ko sta hodili proti palači, kjer je živela. Proti njima je stopala ogromna pošast. Rdeča kapica in kraljica Lili sta se stisnili druga k drugi in zaprli oči. Ko sta jih spet odprli, sta videli, da je grozna pošast medved. »Joj, kaj bo z nama?« sta pomislili. Medved je pogledal stran in hitro sta zbežali. Na poti sta srečali še bambija in njegovo družino. Ko so se spoznali, so naredili načrt. Rdeča kapica in kraljica Lili sta se usedli na bambija. »Tukaj je naš brlog in lahko prespita pri nas na varnem,« je rekel bambi. Naslednje jutro so okoli brloga posadili rože in na vrata so obesili zvončke. Nato so pred brlog postavili še smrečico in jo okrasili. Potem so se poslovili in Rdeča kapica je odnesla mamini prijateljici hrano. Ker je medved kraljici Lili podrl palačo, je prosila Rdečo kapico, ali lahko ostane pri njej. Rdeča kapica ji je dovolila. Kraljica Lili je bila navdušena.

Lina Gošnik, 2. D

IZLET V ŠMARJEŠKE TOPLICE

V SOBOTO SMO ŠLI NA IZLET V ŠMARJEŠKE TOPLICE. ŠLI SMO NA POHOD V GOZD. V GOZDU SMO VIDELI GOBE, KOSTANJ, LISTE RAZLIČNIH BARV IN MARKACIJE. ZVEČER SMO ŠLI NA ČAJ V RESTAVRACIJO. PO ČAJU SMO ŠLI DOMOV.

Lana Stanišič, 2. D

COFIJEVE POČITNICE V SESALCU

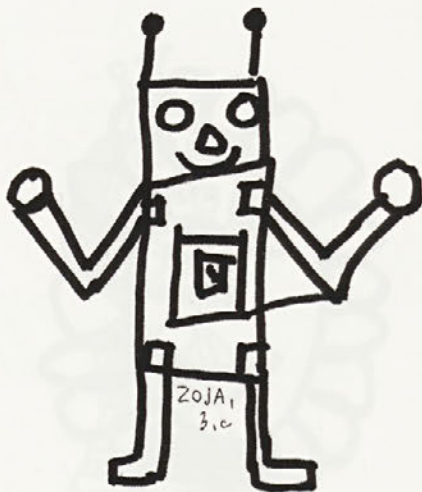
S starši sem bila na morju. Ko sem prišla domov, sem šla takoj pogledat ribice in hrčka Cofija. Bila sem začudena, ker hrčka ni bilo v kletki. Vsi smo ga iskali. Mami je v spalni sobi slišala šumenje. Poklicala me je, naj pogledam, če je Cofi v sobi. Jaz nisem videla nobene stvari, ki bi se premikala. Poklicala sem bratca Tilna. Ugotovila sva, da je Cofi v sesalcu. Tilen je predlagal, da v sesalcu pregledava prostor za smeti. In res je bil tam! Cofi je očitno imel počitnice v sesalcu! Takoj sem ga odnesla v kletko. Tam je zaspal. Vsi smo bili zelo veseli, da smo ga našli, še najbolj pa jaz.

Maša Radovan, 3. a

Oče mi je rekel, da sem budna kot sova zato, ker hodim pozno spat. Ko mami prepozno pride v avto, ji rečemo, da je počasna kot polž, kar pomeni, da je zelo počasna. Ko sem prišla s kolesarjenja, so mi rekli, da sem rdeča kot purman, kar pomeni, da sem rdeča v obraz.

Aja Koncilija, 3. a

ŠOLA

Senaid je dobil šilček, ki je kot krokodilček. Nina mu ga je vzela, potem pa je zardela. Ker se je zmotila, krokodilčka je vrnila. Senaid je rekel hvala, zdaj boš lahko pisala. Nina v zvezek je zapisala, pesmica se je končala.

Sonja Plisson, 3. a

DAN V SLAŠČIČARNI

Nekega dne sem šel v slaščičarno, da se malo posladkam. Odločil sem se za slaščičarno na Novem trgu. Izbral sem si čokoladno torto in jabolčni sok.

Ko je natararica hotela postaviti na mizo naročeno, je padla in ji je vse padlo iz rok. Čakal sem in čakal, dokler ni prišla čistilka. Potem je še ona padla in enkrat za vselej počistila. Natararica je naročeno ponovno prinesla, ampak je namesto čokoladne torte prinesla sadno torto in namesto jabolčnega soka pomarančni sok. Potem je prinesla čokoladno torto in jabolčni sok. Prinešeno sem pojedel in popil ter plačal in šel. Prišel sem do avta in ni hotel »zalaufat«. In sem čakal in poskušal, če mi bo uspelo. A ni nikakor. Poskusim še enkrat in je »zalaufal« in spet »crnil«. Zdaj pa ni bilo bencina. In sem se spomnil, da sta v bližini bencinska postaja in servis.

Na srečo sem zrinil avto do bencinske črpalke in sem natankal. Potem sem se odpeljal do servisa in so mi servisirali avto.

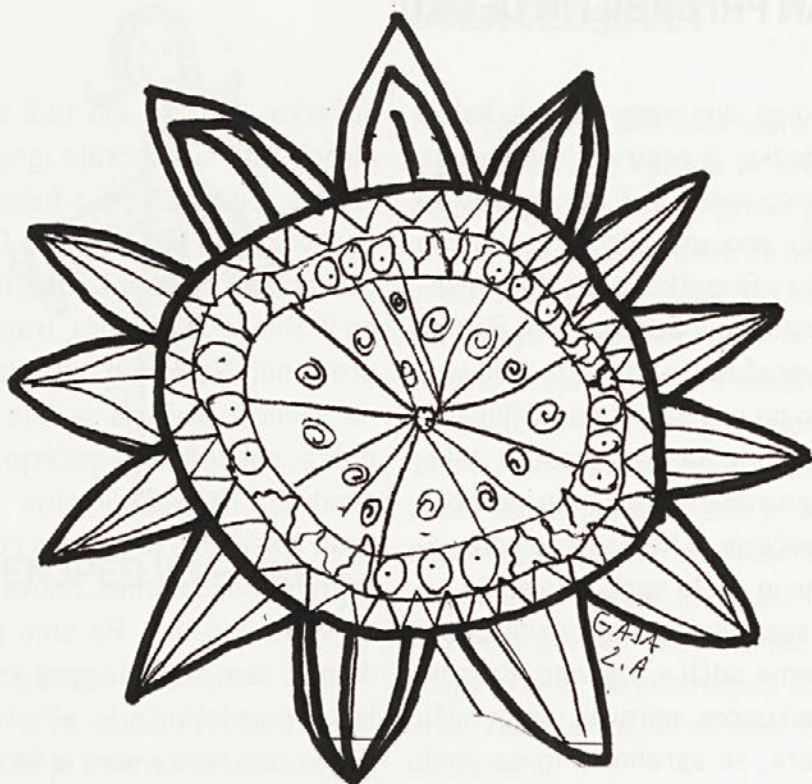
Res narobe dan.

Aljaž Žefran, 3. a

MOJA ŠOLA

Bil je četrtek in moj prvi dan šole. Bila sem vesela in tudi zaskrbljena, ker nisem nikogar poznala in se nisem znala pogovarjati slovensko. S staršema sem prišla v šolo in bilo je vse lepo čisto, učilnice so bile urejene in pripravljene za nas, prvošolce. Vse je bilo v redu, dokler nas otroke ni poklicala učiteljica, da gremo sami v učilnico, da se spoznamo. Vsi so se predstavili in tudi jaz sem prišla na vrsto. Bala sem se in se tresla, ker nisem vedela, kaj in kako naj jim povem. Učiteljica je vedela, da ne znam slovensko in me je predstavila sošolcem. Od takrat naprej nisem več zaskrbljena, ker zdaj znam slovensko in imam veliko prijateljic. Šola mi je zdaj še lepša in se nerada spomnim svojega prvega prihoda v šolo.

Alja Mrkaljević, 3. a

V LJUBLJANI JE BILO ZANIMIVO

Ta dan, ko smo bili v Ljubljani, je bil zelo zanimiv. Moj brat Jakob je šel z avtobusom, ker je nastopal v predstavi Nepremagljiva enajsterica. Jaz, Filip in mami smo šli v slaščičarno Zvezda. V Zvezdo so prišli tudi naši prijatelji iz Ljubljane: Peter, Olga in Marko. Ko smo vse pojedli, smo šli na sejem knjig, ker so tu cenejše. Ko smo si ogledali knjige, smo šli gledat predstavo. Bilo je dvanajst sinov. Vsi so trenirali nogomet. Mama Ropotec je dobivala veliko čestitk in voščil za svoje sinove. Enkrat so šli igrat nogomet in nasprotniki so dali en gol. Fantje so se potrudili in jih premagali. Dobili so vabilo za svetovno prvenstvo v Avstraliji. Tudi tu so zmagali. Na poti domov pa so jih zajeli ljudožerci. Navsezgodaj zjutraj so skovali načrt in jih premagali. Na koncu predstave so zapeli svojo himno, ki je zelo lepa. Domov smo se vrnili ob osmih zvečer. Preživeli smo zelo lep dan. Tudi moj bratec Jonatan je mirno gledal predstavo, čeprav je star šele eno leto. Za konec si preberite še nogometno himno:

Na zeleni travi bela črta sije,
kdor se v bran postavi,
ga naš tim pobije.
Stoj! Strel! V mreži glej,
žoga nima mej.
Stoj! Strel! Zdaj jo glej,
gole šteje.

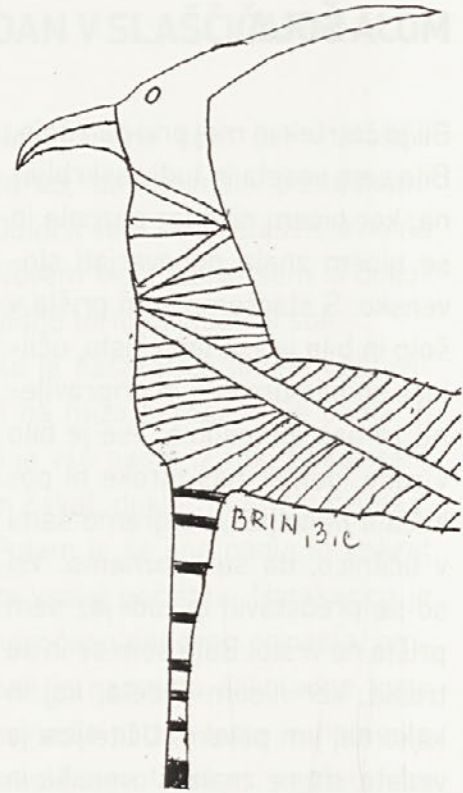
Ula Höfferle, 3. a

DAN PRI BABICI IN DEDKU

Nekega dne smo odšli k babici in dedku. S sestrico Kajo sva se že zelo veselila. Z avtom smo se vozili eno uro. Ko smo končno prišli v Rogaško, sva s Kajo veselo vstopila v babino hišo. Babica je vprašala: »Kdo je?« Midva s Kajo pa sva zakričala: »Midva!!!« Babica je ta dva glasova takoj prepoznala in nas nato povabila na večerjo. S Kajo sva pojedla večerjo in odšla spat. Naslednje jutro sva veselo pozajtrkovala, nato pa smo odšli v trgovino. Ko smo z nakupom opravili, smo odšli v park, se sprehodili in se vrnili domov. Doma sva z dedkom igrala pikado. Odločil sem se, da bi pikado naslednji dan vzeli s sabo domov. Dedek se je strinjal. Nato sva z mami odšla na igrišče igrat

košarko. Tam so bili tudi drugi otroci, zato sva morala igrati na en koš. Seveda smo z babico in dedkom odšli tudi v kino, v Celje. Gledat smo šli risanko Jaz, baraba II. Bilo je zelo dobro, trajalo je uro in pol. Nato smo odšli domov na večerjo. Večerja je bila zelo dobra, saj so bili za večerjo topli sendviči. Po večerji smo odšli spat. Naslednje jutro smo pojedli zajtrk in odšli domov. Znova smo se vozili eno uro. Ko smo prišli domov, sem še malo igral košarko ter pojedel večerjo. »Pri babici je bilo zelo lepo,« sem si še rekel in zaspal.

Filip Šiško, 3. a

PRESPALA SEM PRI PRIJATELJICI

Prespala sem pri prijateljici Ani, ki je ravno naslednji dan praznovala svojih 8 let. Zato je že komaj čakala na naslednji dan. Noč je bila zelo doooooolga, minute so se vleklye kot ure, ure so se vleeeekle kot dnevi in Ana je bila zelo neučakana in kar naprej se je zbudjala, vse dokler ni bilo jutro in me je končno lahko zbudila. Takoj sem vstala in odšli sva na WC, da bi se lahko v miru pogovorili, kajti Ana ima mlajšega bratca Bora. Medtem se je zbudila tudi Anina mamica Nataša. Vprašali sva jo, če lahko Ana odpre darila in Nataša je dovolila. Ana je dobila tablico.

Nika Barbo, 3. a

DOMIŠLJIJSKA ŠOLA KOŠARKE

V košarkaško šolo sem si želel že dolgo hoditi. Letos sta mi starša dovolila hoditi na košarko Matjaža Smodiša. Ko sem prvič prišel v dvorano, smo se zbrali na sredini kroga in začeli z ogrevanjem. Ko smo se dobro ogreli, smo nadaljevali s štafetnimi igrami. Hitro smo s soigralci dobro igrali. Trener kar ni mogel verjeti, da že tako dobro igramo. Ker smo bili tako pridni, je trener pogledal na uro in videl, da imamo še dovolj časa za dve tekmi. Razdelili smo se v dve skupini in igra se je začela. Vživeli smo se v igro in začeli zelo resno igrati. Žoge so kar padale v koše. Ostalo je še 10 sekund do konca, dobil sem žogo in zadel koš. In tako smo zmagali. Do mene je prišel Matjaž Smodiš in mi čestital za koš.

Nik Vidic, 3. a

PESEM ZA MAMICO

Mami zjutraj se je zbudila,
zobke svoje si umila.
Šla je jest,
da je ne peče vest.
Ko se je preoblekla,
je za sabo pižamo vlekla.

Lejla Topčagić, 3. b

PEDENJPED V AFRIKI

Pedenjped se odpravi v Afriko. Nihče ne ve, zakaj. Pravzaprav on misli, da je v Afriki še več hrane. Vozi se dobre pol ure. Skrivnost je v tem, da ima super hitro raketo na trojni pogon. Pa pride v Afriko. Živi dolgčas, pravi. Povsod samo pesek in kje tudi kakšno drevo. Ampak hrana! Le kje bi lahko bila? Vzame daljnogled in gleda. Aha! Tam. Stojnica s hrano. In še bolje! Sladkarije! Hitro steče tja. Pohrusta vse sladkarije. Kar naenkrat se spet pričarajo sladkarije. Pedenjped jih v sekundici pohrusta. To se je zgodilo še osemkrat. Potem pa so prišli vojaki. Napodili so ga. Pedenjped je takoj zbežal. Prišel je domov. Namesto da bi ga zabolde puščice, ga je prijel krč. Pravzaprav ga je začel zvijati trebušček. Tako ga je zvijal, da je kar zaspal. Zamudil je tri dni in tri noči. Ko se je zbudil, je videl pred sabo polno sladkarij. In naslednje dneve tudi. Tako se sladka še naprej. Skrivnost je: Afričani so mu dajali pošiljke sladkarij.

Peter Senčar, 3. b

ŠOLA ČEZ 30 LET

Nekega dne je bila šola stara 70 let. Bila je zelo razbita in veliko pajčevin je bilo. Ko je prišel petek, je neki gospod rekel, da bodo imeli dan za lepe šole. Vsi smo bili prestrašeni, ker smo imeli zelo neurejeno šolo. Pomočnik je rekel, da je treba šolo obnoviti. Vsi smo se strinjali in smo začeli obnavljati šolo. Bilo je zelo naporno, ampak ko smo končali, smo bili vsi srečni in veseli. Ko je prišel čas za tekmovanje, je gospod rekel, da je zmagala šola Grm. Vsi smo vpili in vriskali. Bili smo srečni.

Luka Orel, 3. b

Namesto kosila bo sadna kupa. Šola bo zgrajena iz piškotov, bonbonov in čokolade. Svinčniki bodo iz marcipana, listi iz sladkorja. Oblečeni bomo v piškote, marmelado, sladkarije in med. Namesto učiteljic bodo učile dobre vile. Učiteljice bodo pisale našo domačo nalogo. Po šoli bo tekal robot za šiljenje marcipana. Luči bodo sladkorne paličice.

Polona Šporar, 3. b

V šoli čez 30 let bo vsak imel svoj tablični računalnik, da bo pomagal pri računanju. Vsak dan ne bi imeli domače naloge in bi se igrali. Če bomo nalogo pozabili, nam jo bodo napisali roboti. V jedilnici bo avtomat za sladkarije. Namesto torbe in knjig bomo imeli očala, v katerih bomo videli vso snov. Nekateri krožki bodo v veselju.

Ina Pavlin, 3. b

VODA, VODA, VODA

Zjutraj, ko se zbudim, grem najprej lulat na stranišče in potegnem vodo. Nato si operem roke, umijem lice in pokrtačim zobe.

Mami kuha kosilo in uporablja pri tem veliko vode. Po kosilu opere posodo, nato pa še naloži perilo v pralni stroj, ki spet potrebuje vodo. Po večerji je na vrsti spet krtačenje zobkov in tuširanje. Velikokrat pa nama z bratcem mami pripravi polno banjo tople vode z milijon mehurčki in se potem veselo igrava in škropiva po celi kopalnici. Pa kolikokrat mami še vmes zakriči: Umit roke!

Izvedel sem, da ni vsem otrokom po svetu tako lepo. Vsaj kar se vode tiče. Obstajajo cele vasi brez vode. Življenja brez vode si zares ne morem predstavljati in zato sem zelo vesel, da živim v Sloveniji, kjer imamo vsi ljudje pravico do vode.

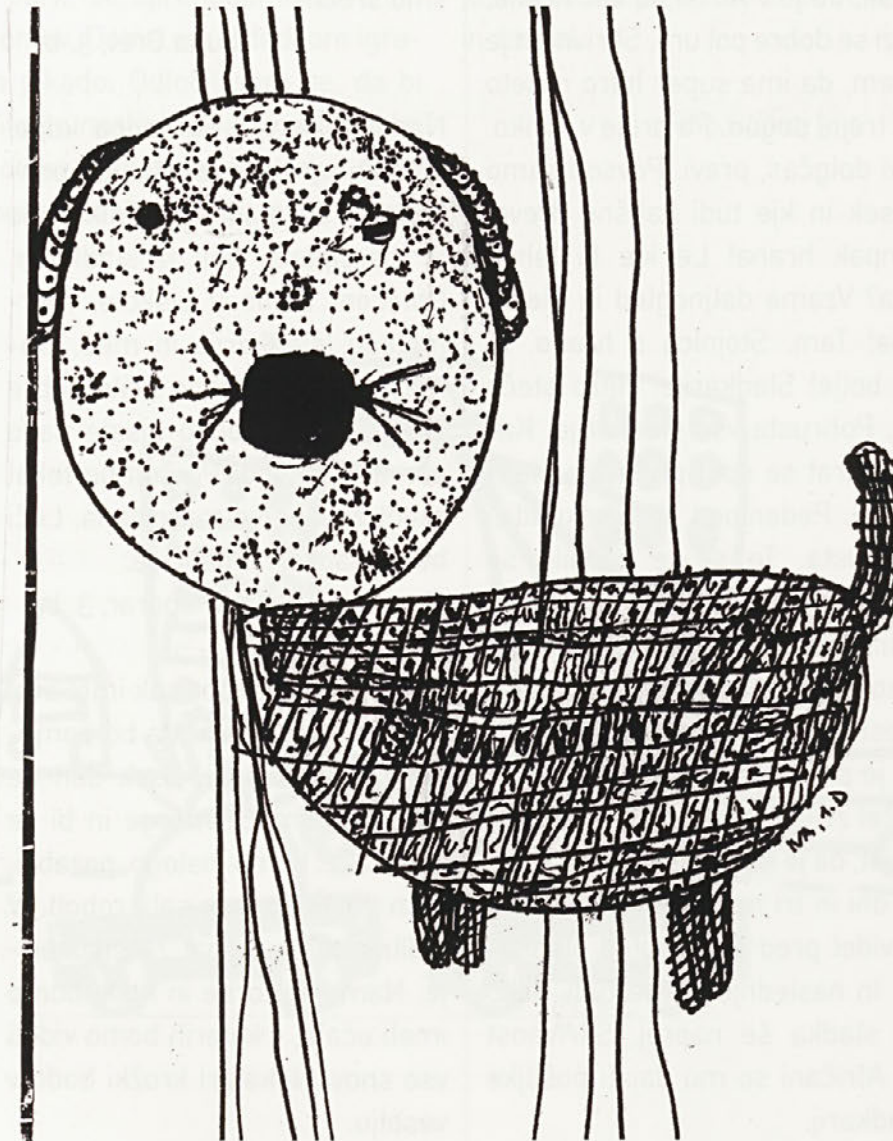
LUKA GAUTAM

Sprehod na Koglo

Oblačno jutro je začelo to zgodbo. Ati in mami sta želela videti sonce, zato smo se odpravili na hrib nad Šmarješkimi Toplicami. Odpeljali smo se v vas Koglo. Pri kapelici smo pustili avto. Hodili smo mimo vinogradov, kjer so pri vsaki hiši lajali psi. Bilo nam je neprijetno, čeprav so bili privezani. Najbolj pa sta nas zmotila dva majhna psa. Sledila sta nam in zoprno lajala. Z vpitjem ju nismo mogli odgnati, zato smo se odločili, da se vrnemo po drugi poti. Nihče od nas ni vedel, kam gremo. V daljavi smo videli Šmarjeto, Družinsko vas in hotel, nikjer pa smerokaza, kam vodi cesta. Nekaj časa smo hodili navzgor, nato navzdol. Ko se je cesta končala, smo prečkali travnik. Po dobri uri hoje smo se vrnili k avtomobilu. Sprehod mi je bil všeč, ampak vesela sem bila, ko smo bili spet doma.

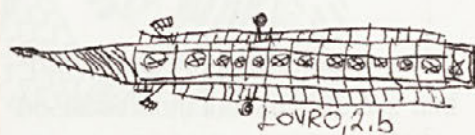
Neja Keserič, 3. c

Literarna nagrada

V tretjem razredu zelo natančno spoznavamo vse o vodi. Ker smo se o njej pogovarjali kot o viru za življenje, strateški dobrini, uporabi v vsakdanjem življenju, so nastala zanimiva razmišljanja. V istem času so Združeni narodi za Slovenijo razpisali literarni in likovni natečaj Voda – vir življenja. Tudi nekaj naših razmišljanj smo odposlali. Dva izmed njih sta bila nagrajena. Nagradi sta prejela Tim Bartelj in Luka Gautam.

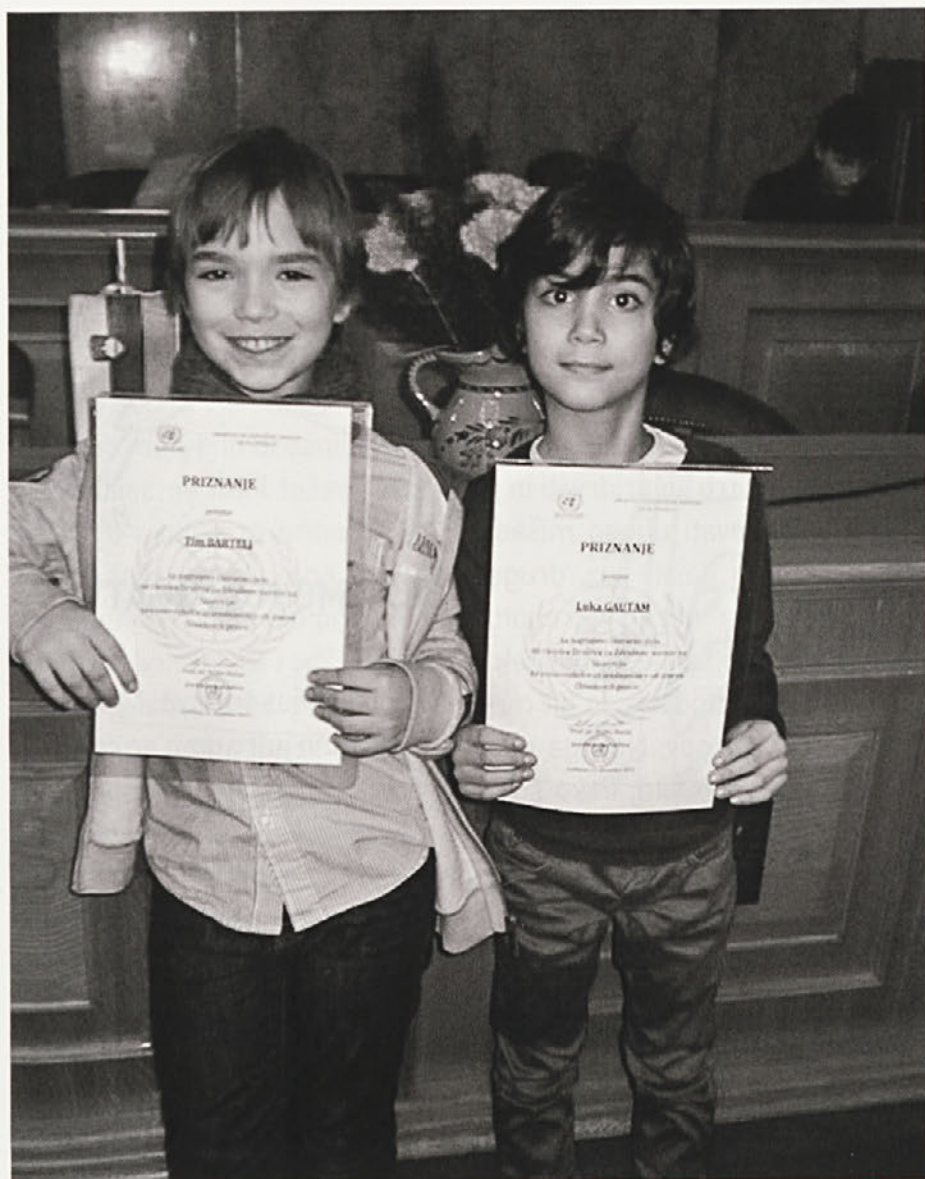
Lili Vavžik

IZLET Z NIKOM

Bili smo na morju v Stinichah. Bil je lep sončen dan, ko je Nikov oči poslal sporočilo, da nas naslednji dan peljejo z barko na izlet. Komaj sem dočakal naslednji dan. Na pomolu smo jih čakali in opazovali, kdaj bodo prišli. Prišla je težko pričakovana barka in na njej je bil Nik z družino. Odpekljali smo se na primeren kraj za kopanje. Z Nikom sva skakala v vodo in plavala. Všeč mi je bilo, ko nas je Nik s čolničkom peljal okoli barke. Odšli smo na okusno kosilo, hobotnico s krompirjem. Bila je zelo dobra. To je bil najlepší dan počitnic!

Mark Radovičevič, 3. c

Tim Bartelj

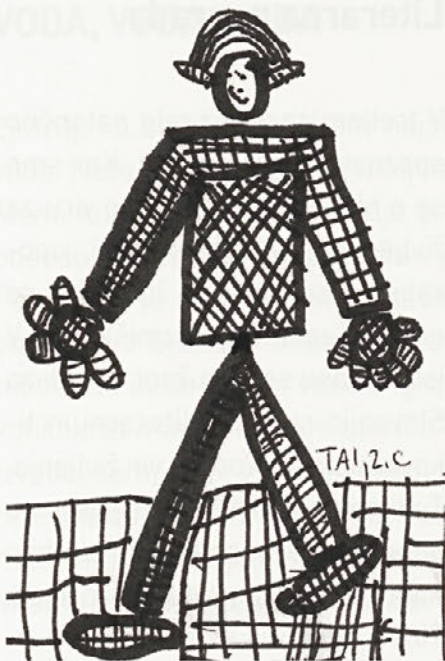
VODA NI DENAR

Voda je zelo pomembna za obstoj narave. Pomembna je za ljudi, rastline in za živali. Človek brez hrane lahko preživi, brez vode pa nikakor. Vsak človek ima ne glede na vero ali spol pravico do vode. A ljudje zdaj mislijo samo na denar, namesto da bi varčevali z vodo.

V bogatih državah se otroci sploh ne zavedajo, kako pomembna je voda. Samo odprejo pipo, pa priteče. Če bi se kopal v vodi Rom ali brezdomec – bi jim smrdelo! Enako pravico se imajo kopati tako kot mi. Ljudje pa samo vihajo nosove, pravijo, da voda smrdi in gredo stran. To je narobe! To je tudi njihova voda!

Ljudje v tovarnah, z industrijo onesnažujejo naravo in vodo. Nafto spuščajo v morja! Ribe in živali pa umirajo. Pa vendar imajo tudi one pravico do vode kot mi!

Če bom dober, si za darilo dedka Mraza želim večji akvarij. V njem bo plavalo nešteto rib. In veste kaj – zanje bom skrbel le jaz!

NAJBOLJŠI DOGODEK V SEPTEMBRU

Neke sončne nedelje v septembru sva se z mamico odločila, da odpeljeva babico in bratca Jana na izlet na Gorjance. Z avtom smo se odpeljali do Gaberja, od koder smo se peš odpravili proti Gosposdični. Na začetku je bilo vse v redu. Po kakih desetih minutah pa se je babi začela pritoževati. Seveda, ko jo je Jan slišal jamrati in sopihati kot lokomotiva, je začel še on tožiti. Potem sta oba nenehno spraševala, kdaj bo odmor. Mami je rekla, da ne bo nič odmora do polovice poti. In malo po malo smo prišli do Gosposdične. Pot navzdol je bila brez težav. Z mami bova dobro premislila, preden ju bova še kam peljala.

Luka Gautam, 3. c

NENAVADEN KONEC PRAVLJICE

Ko si je miška prerezala trebušček in bila že v nezavesti, je na srečo mimo prišla mravljica zdravnica Mica. Ko je videla, v kakšnih težavah je miška, je hitro pograbila svoj mobilni telefon in poklicala preostale svoje kolegice in pomočnike. Hitro so pridrveli in ji pomagali reševati ubogo miško. Nekatere so ji dajale kri, druge so rinile čreva nazaj v trebuh, preostale pa so šivale trebušček. Ko je bilo vse končano, je bil miškin trebuh kot nov. Nekega dne se je miška spomnila, kako so ji mravljice rešile življenje in se jim je hotela zahvaliti. Pobrskala je po internetu, da bi izvedela, kaj mravljice rade jedo. Ko je izvedela, se je takoj odpravila v trgovino in kupila največjo vrečo sladkorja, kar so jih imeli. O, kako so ga bile mravlje vesele. Z njim so se basale, dokler ga ni zmanjkalo. Mravlje so miški rekly, da če kaj potrebuje, naj pa le pokliče.

Luka Gautam, 3. c

BILI SMO NA TRGATVI

Napočil je čas trgatve. Na sobotno jutro smo se odpravili na Zaplaz. Tam ima moj dedek vinograd. Najprej smo pripravili posode in škarje. Trgali smo belo grozdje. Vsakokrat, ko sem odrezal grozd, so s trte name padle kapljice vode. Trgači smo bili čisto premočeni. Tudi zeblo nas je, ker sonca cel dan ni bilo na spregled. Z bratom sva nosila polne brente grozdja v zidanico. Dedi je grozdje takoj zmlal. Po končani trgatvi smo šli na kosilo. Hrana je bila okusna. S prijatelji smo se še malo poigrali, potem pa smo odšli domov. Bil sem prijetno utrujen.

Brin Gros, 3. c

Moj očka in jaz

Rodil sem se 22. julija 2005. Ta dan je bil za našo družino res nekaj posebnega, saj je ravno na ta dan moj očka prvič prišel v Slovenijo. Očka je doma iz Indije. Z mamico sta se spoznala, ko sta skupaj delala na ladji in veselo plula po morjih in oceanih. Ker je oče Indijec, je imel težave s pridobitvijo vizuma za prihod v Slovenijo. Trikrat so mu ga zavrnil, a vendar mu je uspelo priti ravno tisti dan, ko sem se rodil. Bil je to lep sončen dan sredi poletja, vendar babica pravi, da se je ravno, ko sem jaz prihajal na svet, pozno zvečer tega dne, začelo enourno hudo neurje. Veliko ljudi pravi, da sem podoben očiju, vendar razen barve las pravzaprav nimava nič skupnega. Tudi mamici nisem podoben. Sem pač lep po svoje

Luka Gautam, 3. c

IMELI SMO TEHNIŠKI DAN

Zjutraj je padal dež in mrzlo je bilo. Imeli smo tehniški dan in zbiralno akcijo papirja. Ko sem prišel v šolo, me je skrbelo, da ne bomo delali poskusa na Trški gori. Nato je moja mami odpeljala papir in odšla v službo. V šoli smo bili nekaj časa v jutranjem varstvu, potem pa smo s sošolci prišli pred veliko telovadnico, kjer nas je že čakal avtobus. Najprej je odpeljal učence iz c razreda, mi pa smo bili nestrpni. Končno pa je prišel tudi po nas. Vse je pripeljal na postajo pri Kmetijski šoli. Ko smo hodili na Trško goro, je še vedno deževalo, mi pa smo odprli dežnike in hodili naprej. Ves čas smo peli in se pogovarjali. Potem nas je začelo skrbeti, da ne bomo mogli delati poskusa. Ustavili smo se pri Krkinem hramu in pomalicali. Lito je in malo je ponehalo, toda potem je že spet začelo liti. Ko smo pomalicali, smo se spet odpravili na pot. Čez čas smo prispeli k učiteljčini zidanici in tam smo odložili torbe. Iz njih smo vzeli samo lepilo, škarje in šumeče tablete v embalaži. Prenehalo je deževati in lahko smo delali raketo. Poskus z raketo nam je uspel. Vsi smo bili veseli, ker je skoraj vsem uspel. Vrnili smo se po dolini navzdol. Prišli smo do avtobusne postaje, kjer nas je že čakal avtobus in nas odpeljal v šolo. To je bil moj najboljši tehniški dan.

Erik Radovičević, 4. a

Poskusi z raketami

Bilo je deževno in mrzlo jutro in bali smo se, da tehniškega dneva ne bo.

Ob osmi uri smo se zbrali na igrišču pred šolo. Vsi smo bili nestrpni, kdaj bo prispel avtobus. Voznik nas je izpustil pri Kmetijski šoli Grm na Bajnofu. Pot je bila dolga in naporna. Da nam ne bi bilo dolgčas, smo si prepevali in se pogovarjali. Opazovali smo jesenske liste, polne pisanih barv, in vinograde ter čudovito naravo. Ko smo prispeli na cilj, smo bili lačni in smo veselo pojedli malico.

Na vrhu smo izdelovali rakete iz šumečih tablet. Vsi smo bili napeti, kako bo naša raketa poletela v zrak. Poskus je uspel in med vsemi otroki je bilo navdušenje. Potem smo se vrnili v šolo in se pripravljali na spis.

Miha Mišura, 4. A

Ljudožerska veverica

Nekoč je živela ljudožerska veverica. Vse je podrla pred sabo. Največkrat je lahko podrla mravljo, zato s sabo ni bila zadovoljna. Ko je enkrat ponesreči podrla rdečo mravljo, jo je ta uščipnila v rit. Mravlje so ugotovile njeno šibko točko in to je rit. Nekega večera, ko je bila čista tema, se je usedla na mravljišče rdečih mravelj in šla čisto popikana spat. Še zdaj ima brazgotine na riti in popku.

Aljaž Fortuna, 4. a

ORANŽEN SVINČNIK

Živela je punčka z imenom Ana in zelo rada je imela šolske potrebščine. Še prav posebej oranžen svinčnik. A dveh skrivnosti, ki jih je imel svinčnik, ni poznala. Prva skrivnost, ki je ni poznala, je bila ta, da je oranžen svinčnik ponoči oživel. Plesal in hodil je po celi hiši in še zunaj, pa ga ni bilo nič strah. Druga skrivnost pa se imenuje skrivnostno govorjenje. Tako se imenuje, ker svinčnik govori, ko Ane ni doma ali svinčnika ne uporablja. Vendar govori čisto v drugem jeziku in čisto tiho. Ana ga še ni slišala ne govoriti ne hoditi ponoči. Svinčnik upa, da Ana nikoli ne bo izvedela njegovih skrivnosti, ki jih skriva pred njo.

Nina Črtalič, 4. a

POTOVANJE V RIM

Živijo, sem Andraž. Opisal vam bom moje prvo potovanje z letalom. Ko sem bil star 4 leta in pol, sem z očijem in mamico odpotoval v Rim, glavno mesto Italije. Zelo sem se veselil leta z letalom, ki pa je bil zelo kratek. Let iz Trsta v Rim je trajal samo pol ure. Na letalu sem sedel ob oknu. Videl sem morje, oblake in pokrajino. Po pristanku smo se hitro znašli v središču Rima. Tam sem obiskal muzej formule 1, šli smo tudi v živalski vrt in videli potopljeno ladjo, španske stopnice in vodnjak želja. Čas je zelo hitro minil in že smo se peljali z letalom nazaj proti domu.

Rim sem si najbolj zapomnil po živalskem vrtu, vožnji z letalom in obisku muzeja formule 1. Na potovanju sem zelo užival. Za naslednje potovanje si želim iti v Pariz.

Andraž France, 4. a

VESEL KLOP

Nekoč je živel en klop. Ta klop se je rad smejal. Nekega dne se je zgodilo tako: klop se je zbudil, pojedel za zajtrk pohano muho in se začel smejati. Zaradi smejanja je odletel z veje. Priletel je naravnost v medvedov gobec. Potem pa je klop punknil. Začel se je smejati. Medved ga je izpljunil. Ko je medved prišel domov, so mu usta smrdela po klopovem prdču. Klop pa se je zapisal v Guinnessovo knjigo rekordov kot Največji prdec.

Jaka Golob, 4. a

BILI SMO V DOLENJSKEM MUZEJU

V muzej smo odšli v četrtek, 28. 11. 2013. Tam nas je sprejela gospa Lavra in nas odpeljala na razstavo situl. Izvedeli smo veliko novega in si tudi nekaj situl ogledali. Nato smo se odpravili skozi muzej v delavnico. Tam smo pogledali časovni trak ter dobili navodila za izdelavo situl. Naredili smo dve situli, eno za domov in eno za gospoda župana, ki smo ga obiskali prejšnji teden in okrasili njegovo jelko v mestni hiši Rotovž.

Ta dan sem si zapomnil zato, ker smo se imeli zelo lepo.

Andraž France, 4. a

KAKO SEM DOBIL IME?

Mamica in očka sta si zame izmislila dve imeni. Poimenovala sta me Kal Vilan. Kal sta si izmislila, ko sta na televiziji gledala prenos smučarske slalomske tekme. Mamica je bila navdušena nad nastopom finskega smučarja Kaleja Palanderja. Očku je rekla, da si naj izmisli kakšno podobno ime za sina, ki je neumorno brcal v trebuščku. Očka je vzel pilo za brušenje besed in iz Kaleja je nastal Kal.

Ime Vilan pa sem dobil, ker je staršem všeč babičino ime – Vilma. Na izbiro sta bili dve moški različici tega imena – Vilan in Vilim. Očka je dejal, naj se imenujem Vilan, ker sem rojen v mesecu juniju, ki je mesec, ko praznujejo vile.

Kal Vilan Kotar
Dražumerič, 4. a

Špehnat kenguru

Živel je kenguru. Ta kenguru je bil zelo, zelo špehnat. Ko je dobil sina, ga ni mogel nositi v vreči, ker je bil tako ekstra debel. Samo mama ga je lahko nesla v vreči. Nekega dne je odšel k zdravniku. Zdravnik mu je rekel, da mu morajo odrezati trebuh. Kenguru je vzel nož in si začel parati trebuh. Končal je v bolnici. Ko so mu zašili trebuh, so mu odsvetovali, da si sam reže trebuh. Kenguruju so odrezali trebuh in ko je prišel čas, da odide iz bolnice, je odšel domov. Doma je bil vesel, da bo lahko v vreči nesel svojega sina. Ko ga je hotel dati v vrečo, je videl, da so mu jo zašili in spet je bil nezadovoljen, ker je moral spet v bolnico, da so mu naredili vrečo. Zdaj bo lahko nosil svojega sina.

Erik Radovičevič 4. a

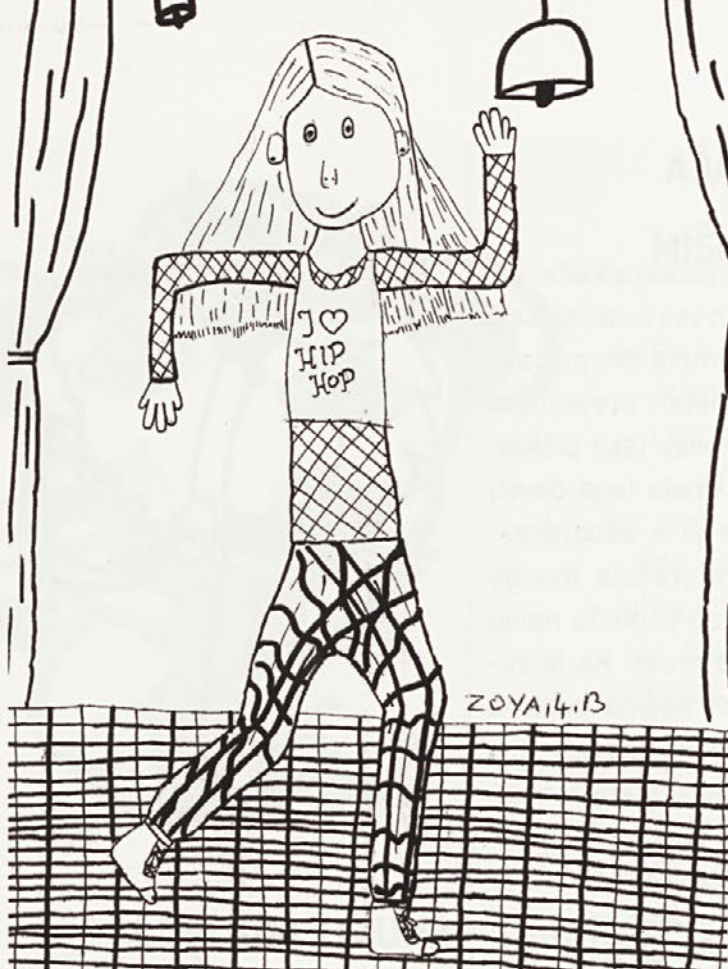
ŠOLA

Tisti, ki vsak dan hodi v šolo
in med poukom pije kokakolo,
si zasluži, da ko zazvoni šolski
zvonec,
mu ravnatelj postavi na glavo
lonc.

Šola je bolj pomembna kot
kokakola!
Pomembno pa je tudi branje in
pisanje.
Vsi, ki so poredni za dva,
morajo celo zgodbo napisati
doma!

V starih časih so učiteljice prijele
v roko šibo
in za kosilo si dobil zažgano
ribo.
Zdaj učiteljice tega ne počnejo
več,
ampak lumparije naj gredo med
poukom preč.

Zarja Štraus, 4. b

PRISMUKNJENI POTOČEK

Nekoč so v vasi živeli škratje. Škratje so bili zelo majhni, prebrisani ter suhi. Nosili so rdeče kapice, rjave čevlje, zelene debele puloverje in rjav pas, da jim je držal hlače. Lase so imeli skuštrane, nosek pa rdeč. Med njimi je bil tudi velik škrat, ki so se mu vsi manjši posmehovali. V tej škratji vasi je živel tudi krojaček Hlaček. Izdeloval jim je tako čudovite obleke, da se jih škratje niso mogli nagledati. Njihove hiše so bile živih barv. Imele so rdeča polkna, rumena vrata, slamnate strehe in zelene zunanje stene. Sredi vasi je bil trg. Poleg škratje vasi je bil potoček, ki je bil zelo skrivnosten. Škratje namreč sploh niso vedeli, da sploh obstaja. Zvečer je veliki škrat odšel iz vasi. Našel je Prismuknjeni potoček. Potočku je dejal: »Skrivni potoček, rad bi bil tako majhen kot ostali škрати.« Voda ga je spremenila v majhnega in prismuknjeneega. Voda mu je naročila, naj vse škratke zvabi k njej. Ko je napočila zora, se je vrnil v vas. Škratje so ga zjutraj čudno gledali. Ko je prišel do njih, jim je rekel: »Pridite, našel sem pot do skrivnega potočka.« Rekli so: »Jutri bomo šli!« Najmlajši škrat je pogledal v knjigo ter izvedel, da je prismuknjen, saj se ta potok imenuje Prismuknjeni potoček. Hitro je izdelal napoj ter ga ozdravil. Povedal jim je, da tja ne smejo iti. S strogim glasom je najmlajši škrat opomnil tudi nekoč velikega škrate. Rekli so, da tja ne bodo nikoli odšli. In od takrat naprej so ta potoček imenovali Prismuknjeni potoček. Živel so srečno do konca svojih dni.

Jan Salmič Mišjak, 4. B

PIŠKAVA KAČA

Nekoč je živela piškava kača. Živela je v gozdu in vse živali so se ji smejale, ker je imela dva piškava zoba. Dom je imela v drevesnem deblu, ki je bil prav tako piškav. Nekega dne je imela tega dovolj in odpravila se je k zobozdravniku. Na poti je srečala mnogo živali, ki so se ob pogledu nanjo takoj spačile od groze. Ko je zobozdravnik videl kačina piškava zoba, je skoraj padel v nezavest, a je kači kljub vsemu luknji v obeh zobeh popravil. Tako je kača zadovoljna odšla domov. Srečala je modro sovo. Ta je kači rekla, naj ne je več sladkarij, ampak samo sadje in zelenjavo, če želi imeti lepe zobe.

Kača je upoštevala sovine nasvete in kmalu je imela lepe, čiste zobe. Kar naenkrat se ji živali več niso smejale, ampak so se začele bati njenih velikih belih zob.

Lana Traven, 4. b

SKUŠTRANA MIZA

Nekoč je živela miza. Ampak to ni bila navadna miza, to je bila miza, ki je imela lase. V šoli ni hotel noben otrok pisati na njej.

Nekega dne pa je prišla deklica, ki je imela skuštrane lase. Miza si je zaželela, da bi imela tudi ona skuštrane lase, zato je Božičku naročila skuštrane lase. Mama ji je rekla, da bo morala še malo počakati, ker je Božiček zbolel. Kar naenkrat je v hišo mize prišla deklica s skuštranimi lasmi in rekla, da si želi imeti ravne lase. Miza in deklica sta si zamenjali lase.

Miza se je spomnila, da se ji bodo zdaj, ko ima skuštrane lase, še bolj smejali. Ampak motila se je. Takrat so hoteli vsi pisati na njej.

Zarja Štraus, 4. b

KURA BREZ GLAVE

Nekoč je živela kura, ki ni mogla biti nikoli pri miru. Vedno je skakala, se igrala, se lovila in izzivala druge živali.

Nekega dne se je odločila, da bo izzvala na dvoboj zajca Marka. Rekla mu je, da mora tisti, ki zadnji priteče na cilj, na svojem hrbtu domov nesti nasprotnika. Zajec Marko je bil prepričan v svojo zmago. Veselil se je, da bo končno enkrat jahal kuro. Začela sta teči. Ker je bilo veliko ovir, je kura nerodno padla in z glavo udarila ob velik oster kamen. Glava ji je nepričakovano odletela stran. Ostala je brez glave in ker je ostala brez možganov, ni imela s čim razmišljati, ker je ostala brez oči, pa ni nič videla. Ampak ona je kar tekla, tekla in tekla in zmagala. Zajec Marko je bil nad zmago zelo presenečen. Tudi sam je poskusil ostati brez glave, vendar je njegov kožušček preveč držal glavo.

Kljub porazu je bil vesel, da je ostal cel, čeprav je moral noro kuro nesti domov. Bila pa je le malo lažja kot na startu, ker je bila brez glave.

JAKA MOHAR, 4. C

MIŠJA ŠOLA

ENA, DVE, TRI,
MIŠKA ŽE
HITI,
ENA, DVE, TRI,
MIŠKA ŽE
MIŽI,
ENA, DVE, TRI,
MIŠKA ŽE
SPI.

MIŠKA

MIŠKA MIŠKI
KRADE
LUKNJO
IN
SE SMEJE TJA
ČEZ BREG.
MIŠKA REČE:
NA, NA, NA,
TA POREDNIKA
JE BL'A.

Manca, 4. C

Debel pes

Živel je nekoč pes.
Zelo debel, okrogel pes.
Najraje brikete je imel,
zmanjkalo mu jih je –
korenček glodati je začel.

Ko ta mu je pošel,
na njivo je odšel.
Nakar zagleda miš,
ki reče – ti loviš!

Pes se za njo požene,
miška se v dir zažene.
Tečeta čez hribe in doline,
pa čez ravnine in strmine.
Pokrajina mimo njiju beži,
da miška skoraj onemi.

Pa mine mesec, mine leto
in psiček reče: »Glej, presneto!
Super, da sem za miško šel,
saj tako hujšati sem začel!«

Amika Zoja Jelič, 4. c

SREBRNO JAJCE

Pred davnimi časi so za devetimi gorami živela majhna bitja. To so bili pametni škratje. Ko je škrat Nejc šel na sprehod, je zagledal jajce. Jajce je bilo srebrne barve. Odnesel ga je glavnemu škratu. Glavni škrat mu je rekel, da je v jajcu srebrni zmaj. Naročil mu je, naj ga dobro varuje. Čez deset let se je izvalil zmaj. Škrat Nejc ga je naučil leteti. Čez čas je začel bruhati ogenj. Reševal je škrate pred zlobnim čarovnikom Gargamelom. Nekega dne je Gargamel ujel srebrnega zmaja. Zjutraj je zmaj ugriznil Gargamela v zadnjico. Gargamel je izginil. Škratje so mu bili zelo hvaležni in tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Matej Šimc, 4. c

ČUDEŽNO POTOVANJE

Nekega dne se je deklica Kaja sprehajala po mestu. Zagledala je trgovino, ki ji je bila tako všeč, da je morala vstopiti vanjo. V trgovini je bilo polno oblek. Na koncu trgovine je zagledala zlato omaro. Pogledala je vanjo in zagledala vhod v pravljичno deželo. Ker je bila Kaja zelo radovedno dekle, je vstopila vanjo. Bil je čisto drug svet. Pogledala se je v vodo in ugotovila, da je vilinka. Ko se je dvignila, je zagledala zlobno kraljico. Od strahu je zbežala in se ustavila šele, ko je zagledala ranjenega samoroga. Kaji se je zasmilil, zato ga je ozdravila. V zahvalo jo je samorog odpeljal do vilinskega gradu. Tam ji je kraljica Katania dala posebno moč, da lahko premaga zlobno kraljico. Odpravila se je do gradu. Ko je prišla, jo je zlobna kraljica že čakala. Dala jo je v ječo. V ječi je zagledala majhnega metulja, ki je letal sem ter tja. Na koncu se je spremenil v vilinko. Skupaj sta pobegnili iz ječe in s čarobnim plesom premagali zlobno kraljico. Vilinka je postala vilinska princesa. Kaja pa se ni nikoli vrnila domov. Kdo ve, če jo starša še čakata.

Olja Zupančič, 4. c

DOBRI PETER

Nekoč je živel Peter, ki ni imel ne mame ne očeta. Imel je veliko srce. Bil je prijazen do ljudi in vsem je rad pomagal.

Nekega mrzlega zimskega dne se je odpravil v gozd na sprehod. Srečal je starega moža in ženo. Pobirala sta suhe veje. Bila sta zelo utrujena, zato jima je Peter pomagal nasekati drva. Ko so se vračali domov, jih je napadel hudoben mož. Takrat je iz koša skočila dedkova sekira in hudobneža sama razkosala na pet delov. Starčka sta bila Petru zelo hvaležna. Vsi trije so bili srečni do konca svojih dni.

Drilon Gashi, 4. c

Zanimiva šola

Šola zanimiva je, vendar pesem težko napisat je.

Dandanes pišemo besede, ki jih slišimo.

21. stoletje meni pomembno je, ker moje življenje tu skriva se. Ko moj vnuk bo obiskoval šolo to, si bom mislila, kako v 21. stoletju je bilo.

1, 2, 3, ADIJO ZDAJ VSI.

Klara Ostojič, 4. c

PRVIČ V BOLNICI

V življenju sem bil že velikokrat bolan, a v bolnici sem preživel samo par dni kot dojenček. Zadnje čase sem preboleval streptokokno angino in streptolasis virusno okužbo, nisem pa si mislil, da bom pristal v bolnici.

Moja pot v bolnico se je začela pred štirinajstimi dnevi, ko me je pri uri glasbe zbolelo v glavi. Počutil sem se, kot da mi je v čelo priletela ognjena puščica. Pri tem sem omedlel in moja težka glava je obležala na šolski mizi. Vsi okoli mene so verjetno mislili, da me je uspavala glasba, ki je donela iz radia. Zavedel sem se šele na udobnem fotelju, nameščenem v zadnjem kotu šolske avle. Ob sebi sem zagledal učiteljice, ki so migetale kot na valovih. Nekaj so me spraševale, vendar nisem ničesar razumel. Ker me niso poslušale roke in noge, sta me v bolnišnico odpeljali teta Renata in mami, ki je medtem prihitela iz službe. V novomeški bolnišnici me je na otroškem oddelku čakala postelja in pižama ter še trije bolni otroci. V tem času sem spet začutil roke, medtem ko občutka v nogah še vedno ni bilo. To je zaskrbelo zdravnico, ki je uredila premestitev v ljubljansko pediatrično kliniko, kamor so me prepeljali z reševalnim vozilom. Tukaj me je čakala zelo lepo urejena soba z lastno kopalnico in televizorjem. Prijazni zdravnik in očka sta me s posteljo vred peljala preko dvigal in dolgih hodnikov skozi mnoga vrata do prostora, kjer so mi opravili preiskave z magnetno resonanco. Počutil sem se, kot da se pripravljam na polet z raketo. Ob tej dolgotrajni preiskavi in napornem poletu v vesolje sem od utrujenosti zaspal. Naslednji dan so mi opravili še nekaj preiskav, zaradi katerih sem bil zelo utrujen, predvsem sem počival. Medtem se mi je vrnil občutek v noge, ne še povsem v levo nogo, vendar pa sem lahko šel vsaj do stranišča sam. Naslednje dni sem preganjal dolgčas z branjem knjig in stripov, gledanjem risank na televiziji, pa tudi s premikanjem postelje z daljinskim upravljalnikom. Čas so mi krajšali obiski staršev in sorodnikov ter prijazni zdravniki in medicinsko osebje. Ne smem pozabiti niti na tamkajšnjo učiteljico, ki mi je prijazno prinašala knjige in s katero sva ponovila nekaj učne snovi. Ob tem sem večkrat pomislil na svoje sošolce, ki so mi kasneje poslali lepo presenečenje v obliki spominske knjige. Pred kratkim so se zdravniki odločili, da lahko čas do naslednjih preiskav preživim doma in v šoli, zato sta me starša odpeljala domov.

Upam, da mi po končanih preiskavah ne bo potrebno časa več preživljati v bolnici, saj ga bom veliko raje preživel med svojimi prijatelji in sošolci.

Luka Miklič, 4. c

MIŠKA BREZ LUKNJICE

Nekoč pred davnimi časi je živela mala miška Lina, ki je morala zapustiti gnezdo svojih staršev in ni imela svoje luknjice. Vse njene sestrice in prijateljice so imele svoje luknjice, le miška Lina je ni imela. Hodila je po celem svetu in ni vedela, kam jo nesejo njene male hitre tačke. Ko je hodila, je srečala lisico in jo vprašala: »Ali si videla kakšno luknjico zame?« Lisica ji je odkimala. Mala miška Lina je nadaljevala svojo pot. Nato je srečala črno mravljo in ji postavila isto vprašanje. Tudi črna mravljica ni videla nobene luknje, primerne za miško. Ko je tako taval naprej, je srečala konja, ki je zaradi njene majhnosti sploh ni opazil niti slišal. »Kako dolga je ta pot,« je tarnala žalostna in objokana miška. Utrujena je prenočila kar v cestnem prahu. Čez sedem dni pa je na lepem pred seboj zagledala mačko Piko. Ustrašila se je in skočila s poti: hop med listje, hop med travo, hop v prvo jamico. Tiho je čepela v njej, dokler Pika ni odšla naprej. Najprej se je samo od strahu tresla, potem pa je le pogledala malo naokrog. »Pa sem le našla svojo luknjico!« je skakala od veselja.

Vesela je pospravila in uredila svoj nov domek, legla v mah, zadovoljno iztegnila zelo utrujene tačke in sladko zaspala. Še v sanjah ni mogla verjeti, da jo je lahko mačka spravila k sreči.

Tilen Weis, 4. c

STAREC

Nekoč so v veliki hiši živeli hčerki in mati. Mati je imela prvo hčerko raje, zato je drugo poslala v svet. Hodila je in hodila in prišla do nekega starca. Starec jo je vprašal, kaj išče. Deklica je odgovorila, da išče službo. Starec ji je rekel, da mu lahko pomaga in da bo dobila plačilo. Deklica je ponudbo sprejela. Za plačilo je dobila veliko vrečo. Starec ji je rekel, da ne sme pogledati, kaj je v vreči. Ko je prišla domov, je odprla vrečo in v njej je bilo nešteto cekinov. Ko je to videla dekličina mama, je poslala še drugo hčer k starcu. Zgodba se je ponovila. Tudi ona je dobila vrečo, a ker je bila preveč radovedna, je takoj pokukala v vrečo in zagledala premog, ki se je usul nanjo. Nihče več je ni videl.

Nel Hočevnar Nahtigal, 5. b

LAKOTA V GOZDU

Zajec: Dobro jutro, lisica.

Lisica: Dobro jutro, zajec.

Zajec: Kam pa kam tako zgodaj?

Lisica: Zelo sem lačna, zato si grem iskat nekaj za pod zob.

Zajec: Tudi jaz bi šel s tabo.

Lisica: Kaj boš z mano, saj grem samo v vas do najbližjega kokošnjaka.

Zajec: Mogoče je tam kakšen vrt, kjer raste korenje ali zelje. Tudi jaz sem lačen.

Lisica: Pa pojdi, bova skupaj iskala hrano.

Zajec: Super, skupaj bova močnejša.

Skupaj sta se odpravila v vas. Na poti sta srečala volka.

Lisica: Živjo, volk.

Volk: Živjo. Kam pa gresta?

Zajec: Lačna sva, zato sva se odločila, da greva v vas po kokoš in korenje.

Volk: Mmmm ... Pečena kokoš v korenčkovi omaki, to bo slastna pojedina. Se vama lahko pridružim?

Lisica: Seveda lahko. Več ko nas je, bolj veselo bo.

Trije prijatelji so se napotili v vas. Med potjo so si prepevali pesmice, da jim je čas hitreje minil in da so pozabili na prazne želodčke. Prišli so do medvedove hiše. Iz kuhinje je tako lepo zadišalo po medenjaki, da so se kar ustavili.

Lisica: Dober dan, medved.

Medved: Dober dan, prijatelji.

Volk: Kako lepo diši iz tvoje kuhinje.

Medved: Ravno kar sem spekel medenjake. Prinesem jih ven, da si postrežete.

Zajec: O, kako so slastni!

Lisica: Boljših piškotov še v življenju nisem jedla.

Volk: Res so slastni, vse kremplje si bom polizal.

Medved: Prav vesel sem, da so vam všeč. Misli sem že, da jih bom moral cel teden jesti sam.

Lisica: Saj res, kaj nismo rekli, da gremo v vas po kokoš in koren?

Zajec: Jaz sem se tako najedel, da se ne morem premakniti.

Volk: Jaz tudi. Takole naredimo: jutri zvečer vas povabim na večerjo. Jedli bomo pečeno kokoš v korenčkovi omaki.

Uroš Petkovič, 5. b

NAROBE SVET

Če peč gori na drveh,
če drevo raste na trnih,
če iz vode teče pipa,
če zmikavta žep tipa,
če vezalka zveže roko,
če iz kruha naredimo moko,
če veter jadra na krilih zmaja,
če zemljo bruha žareča lava,
če otrok šibo šiba,
če krokodila poje riba –
če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Rok Sokač, 5. a

Mlekožerci

Na planetu Mlekožerec živijo Mlekožerci.
To so strašne zveri.

Vse leto jedo brez prestanka
vse mlečne jedi,
vse dobre stvari.

Ker jedo same mlečne stvari,
so tam same zdrave kosti,
kajti mleko ima kalcija največ,
a kaj, ko v sladoledu je drugih sestavin preveč.

Nina Knoll, 5. b

Živa hiša

Hiša je živa,
kadar v njej kdo prebiva,
ko se jutro prebudi
in v hiši se zbudijo vsi.

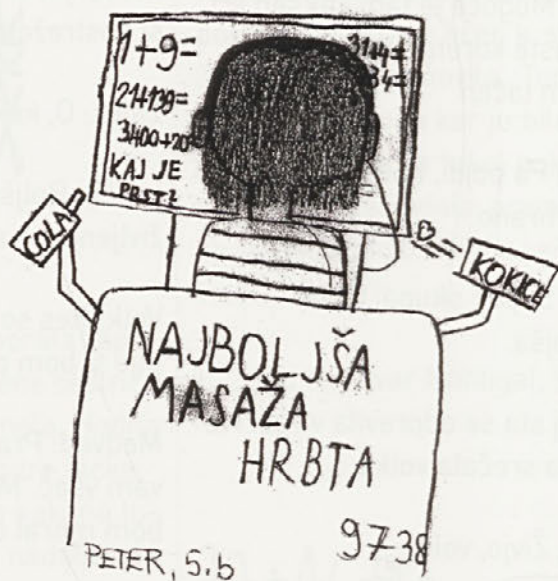
Ko najmlajši joče,
ker jesti hoče,
ko mama zajtrk vsem pripravi
in se posladka ob kavi.

Ko srednji za računalnikom visi,
oče pa se nanj jezi,
ko najstarejši pridno zajtrkuje,
kajti šola je že čez pol ure.

Ko babica se s psom sprehaja,
dedek pa dva mačka razvaja,
ko zvečer se vse umiri
in hiša končno zaspi.

Zjutraj, ko vse bo bedelo,
pa v hiši bo spet veselo.

Polona Moretti, 5. c

SKRIVNOSTNI LONEC

Jan in Maja sta bila bratec in sestra. Nekega dne sta se odločila, da gresta nabirat gobe. Vsak s svojo košaro sta se odpravila proti gozdu. Po večurni hoji sta se s polnima košarama odpravila domov. Na poti sta opazila, da se nekaj svetlika iz grmovja. Bil je lonec živih barv. Tako jima je bil všeč, da sta ga odnesla domov. Odločila sta se, da ga bosta oprala in v njem skuhalo gobovo juho. Ko sta prišla domov, sta lonec oprala in vanj narezala gobe. Izkazalo se je, da to ni bil čisto navaden lonec. Ta lonec je namreč kuhal sam, brez človeške pomoči. Skuhal jima je najslastnejšo gobovo juho, kar sta jo kdaj jedla. Lonec je znal skuhati prav vse, zato ga je cela družina rada uporabljala.

Ana Marija Novina, 5. b

ČAROBNA PALICA

Nekega lepega dne sva z bratom Sergejem šla na sprehod. Na cesti sva srečala staro gospo. Gospa je bila slepa, zato sva ji pomagala prečkati cesto in nesti težke vrečke do njene hiše. Gospa nama je bila zelo hvaležna. V zahvalo nama je dala čarobno palico. Zahvalila sva se ji in odšla domov. Doma sva povedala mami in očku, da sva dobila čarobno palico. Mami in očka nama nista verejela. Sergej je rekel: »Dajmo nekaj pričarati, na primer veliko igračo – železnico.« Ko sva pričarala železnico, sem dobila dobro zamisel. Sergej je vprašal: »Kakšno zamisel imaš?« Odgovorila sem: »Kmalu boš izvedel.« Ko sva šla spat, nisva zaspala, ampak sem pričarala televizijo. Televizijo sva gledala celo noč. Naslednji dan, ko sem prišla v šolo, sem povedala, da imam čarobno palico. Sošolci mi niso verejeli. Prepričala sem jih tako, da sem vsem pričarala darila. Ko sem prišla domov, sem mami pokazala čarobno palico. Mami je poklicala očka in mu povedala, da sva res dobila čarobno palico. Vsi smo si zaželeli, da bi šli v cirkus. V cirkusu sem prosila, ali lahko nastopam. Dovolili so mi.

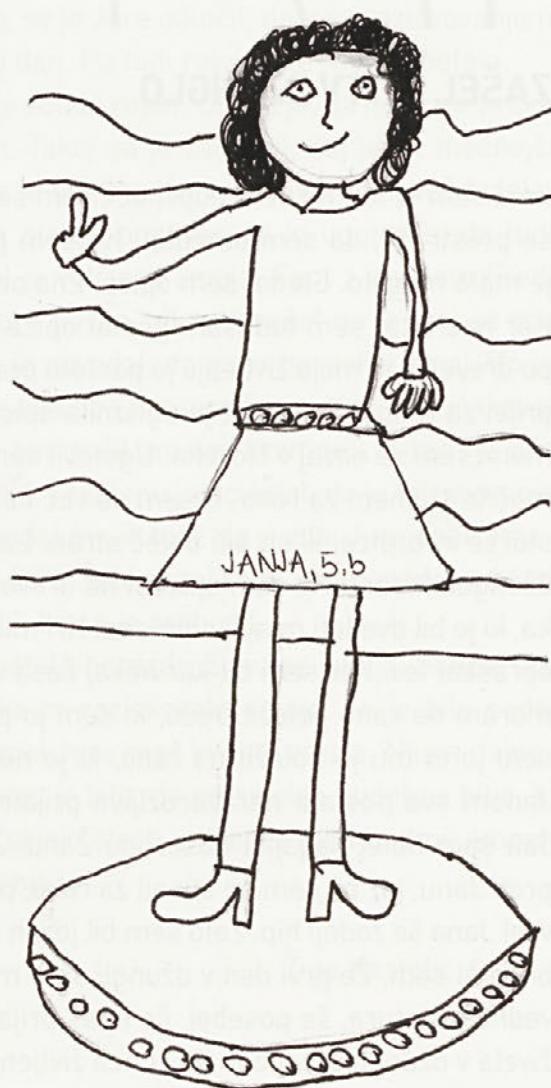
Moj nastop je bil zelo dober. Ponoči, ko smo prišli iz cirkusa, smo bili zelo utrujeni, zato smo hitro zaspali. Sredi noči sem se zbudila, ker sem imela nočno moro. Čez nekaj minut je prišla neka gospodična. Rekla mi je, da moram vrniti čarobno palico. Vprašala sem jo, kdo je. Rekla mi je, da je hči gospe, ki mi je dala čarobno palico. Ko sem se zjutraj zbudila, čarobne palice ni bilo več. V šoli so me otroci prosili, da jim pričaram darila. Rekla sem, da nimam več čarobne palice. Sošolci so se mi posmehovali: »HA-HA-HA, ne znaš več čarati.« Med potjo domov sem bila zelo žalostna. V tolažbo sem si pela pesmico

»Na lep poletni dan«:

Na lep poletni dan
gremo skoz' gaj in plan,
vso pot veseli smo,
hojladri in hojladro.
Mladina ljuba vsa,
poskoči in zapoj,
zapusti tihi dom
in pojdi v gozd z menoj.
Na lep poletni dan
veselo pojemo,
po gozdu hodimo,
hojladri, hojladri.

Doma sem naredila domačo nalogo in šla spat. Ponoči sem se spet zbudila. Gospa je stala zraven moje postelje. Dala mi je prstan in rekla: »V tem prstanu je moč, uporabi jo le za dobro, če ne, bo prstan izgubi čarobno moč.« Uporabljala sem prstan le za dobro in ostal je moj do konca življenja. In živela sem srečno do konca svojih dni.

Aleksandra Judež, 5. b

ZAŠEL SEM V DŽUNGLO

Imel sem 12 let. Ko sem odprl oči, sem se znašel v džungli. Tako sem se prestrašil, da sem omedlel. Ko sem popolnoma odprl oči, se mi je malo meglilo. Gledal sem opice. Ena od njih me je ugriznila v roko. Kar naenkrat sem tudi sam postal opica. Lahko sem tekal in skakal po drevesih in moje življenje je postalo prava avantura. Potem sem se prijel za roko, kamor me je ugriznila opica, stisnil sem rano in spremenil sem se nazaj v človeka. Ugotovil sem, da postanem opica, če se močno stisnem za roko. Nisem se več bal džungle in nisem mislil na starše in bratce, ki so bili daleč stran. Lahko bi rekel, da sem postal džungelski fant. Ko sem splezal na drevo, sem našel ranjenega dečka, ki je bil dve leti mlajši od mene. Kri mu je curljala iz noge, saj ga je opraskal lev. Ker sem bil kar nekaj časa v džungli, sem vedel, da mu moram na rano položiti rožo, ki sem jo poimenoval Klarius. Odtrgal sem jo in mu jo položil na rano, ki je nenadoma izginila. Z dečkom Janom sva postala nerazdružljiva prijatelja. Ko pa nisem gledal, je Jan sam hotel nagajati nosorogu Žanu. Žan je pobesnel, se zapodil proti Janu, jaz pa sem se stisnil za roko, postal opica, prijel ovijalko in vzel Jana še zadnji hip. Zelo sem bil jezen nanj, saj bi lahko umrl in jaz bi ostal sam. Že prvi dan v džungli sem moral priznati, da je dan tam vedno avantura, še posebej, če imaš prijatelja, kot je Jan. Skupaj sva živela v džungli srečno in do konca življenja.

Maj Gros, 5. b

NAŠA MUCA JE ŠTRUCA

Naša muca je štruca,
ki na kavču leži,
gleda tv in se reži.
Na tv-ju je oddaja,
naslov je Prodaja.

Če želite, kupite še vi,
kar s seznama srce vam želi.

Kupite si,
kupite si,
lahko si kupite prav vse.

Imamo čisto vse –
od sesalnika do pralnika,
od čokolad do knjig velikih
naklad,
od posode do mačje nadloge,
od sladoleda do velikega
medveda.
Kdor pa zvečer pridno ne zaspil,
naslednji dan sladoleda ne dobi.

Ana Marija Novina, 5. b

OTOK ZMAJEV

Nekoč je živel fant po imenu Jure. Star je bil 20 let. Želel je postati raziskovalec zmajev.

Nekega dne se je Jure odpravil na otok z imenom Otok Zmajev. Ko je prispel na otok, ga je bilo sprva malo strah. A zbral je pogum in se odpravil v notranjost otoka. Med raziskovanjem je opazil nenavadno sled. Ugotovil je, da je to zmajeva sled. Odpravil se je za njo. Sled ga je pripeljala do velike votline. Juretu je srce začelo hitreje biti. Vstopil je v votlino. Po nekaj minutah hoje po votlini je začela svetloba pojenjati. Iz nahrbtnika je vzel svetilko, jo prižgal in zbudil zmaje. Ti so se ustrašili in odleteli iz votline. Bil je presenečen, saj so zmaji veljali za neustrašne živali. Poslej je Jure po votlini hodil previdneje. Na koncu votline je opazil še enega zmaja. Pazljivo se mu je približal. Bil je drugačen od drugih. Ko se mu je približal, da bi si ga bolje ogledal, se je zmaj prebudil. Bila sta tako blizu drug drugega, da je zmaj Jureta opraskal po roki, nato pa odletel iz votline. Jure je stekel za njim, vendar ga ni mogel ujeti. Ker se je že mračilo, se je Jure odločil, da bo z raziskovanjem nadaljeval naslednji dan. Pa tudi roka ga je močno bolela.

Naslednje jutro ga je zbudil ropot. Opazil je, da nek fant brska po njegovih stvareh. Takoj ga je zagrabil, saj je bil močnejši od njega. Počutil se je odlično, pa tudi roka ga ni več bolela. Z neznanim fantom sta se pogovarjala in ugotovila, da tudi on išče zmaja. Iskal je volčjega zmaja. Fant z imenom Fredi je opazil, da ima Jure povito roko. Vprašal ga je, kaj se mu je zgodilo. Jure mu je povedal, da ga je opraskal zmaj. Ko je Jure odvil povoj, sta bila oba presenečena. Jure je pričakoval prasko, ki mu jo je povzročil zmajev krempelj. A tam je bilo neko čudno znamenje. Fredi mu je povedal, da je to znamenje volčjega zmaja. Povedal mu je tudi, da je zdaj Jure dobil zmajev moč in njegove čute. Šele sedaj se je Jure zavedel, od kod mu moč, ki jo je čutil, ko se je prebudil.

Jure in Fredi sta postala nerazdružljiva prijatelja. Skupaj sta odkrivala nove otoke in raziskovala zmaje. To je bilo sedaj veliko lažje, ker je imel Jure moč in čute zmaja. Njuna najpomembnejša ugotovitev je bila, da zmaji niso hudobna bitja, ki z bruhanjem ognja sejejo strah in trepet med ljudmi, ampak so plaha in prijazna bitja.

Žiga Kastelic, 5. b

VAŠKI POSEBNEŽ

Ta zgodba se vam bo mogoče zdela neresnična, vendar temu ni tako. Živim v Beli krajini, na Hrastu pod Gorjanci. Kmalu po tem, ko smo se preselili iz Metlike v to odlično vasico, sem slišala za posebneža po imenu Branko. Zanimalo me je, zakaj je posebnež. Povedali so mi, da čeprav ima hišo z vodo in elektriko, živi v jami, ki jo je sam izkopal. Spraševala sem se, zakaj živi v jami in s čim se preživlja. Zvedela sem, da je bil v vietnamski vojni, zato mesečno dobiva nekaj denarja. Z mamico sva ga tudi opazili, kako nabira gobe in kostanj ter jih prodaja. Ker živi v jami, so njegova oblačila precej umazana. Nihče natančno ne ve razloga, zakaj živi v jami. Najverjetnejša je razlaga, da je to posledica vojnih grozot, ki jih je preživel. Včasih ga srečam, ko gre iz trgovine, vendar se ga ne bojim. V svojo jamo ne spusti nikogar. Le redki so imeli priložnost, da so jo videli. Pred leti so o njem pripravili celo kratko televizijsko oddajo.

Verjetno ima vsaka vas kakšnega posebneža. Nobena vojna nikoli ne prinese resničnega miru. Nekateri čutijo posledice celo življenje. Branko je našel mir v jami, kar je zelo nenavadno. Želim si, da bi bilo v svetu čim manj vojn in da bi spore reševali po mirni poti.

Ana Siročič, 5. b

NAŠE DOLŽNOSTI

V podaljšanem bivanju smo se ob mednarodnem dnevu otrokovih pravic, ki ga praznujemo 20. novembra, pogovarjali o otrokovih pravicah in dolžnostih. Prebrali smo knjige ter zapisali in naslikali dolžnosti, ki jih imamo doma.

Mark: »Pospravljam igrače.

Dihurja peljem na sprehod.«

Zoja in Peter: »Vsak dan moram brati.«

Luka G.: »Pomivam posodo.«

Jerca: »Pospravljati moram svojo sobo.«

Amin: »Mamici pomagam pripraviti zajtrk.«

Lucija: »Vsak dan moram računati.«

Luka V.: »Pripravim mizo.«

David, Erik in Tim M.: »Hoditi moram v šolo.«

Tim M.: »Nosim smeti.«

Aljana: »Hoditi moram na jahalne ure.«

Iza: »Hoditi moram v glasbeno šolo.«

Nina: »Pospravljati moram jedilno mizo.«

Nik: »Zgodaj moram vstati.«

Amin Čatić. 3. c, in Erik Jerman, 3. c

Smešnica

Bila sta Mihec in Jakec. Pa je Mihec vprašal Jakca: »Jakec, kakšna so bila izpitna vprašanja?«

Jakec je odgovoril: »Vprašanja so bila lahka, odgovori pa bistveno težji.«

Lucija Vrbinc, 3. C

MODERNA ŠOLA

Nekoč je bila šola drugačna, kot je danes. Imela je samo osem razredov. Učenci in učitelji niso uporabljali računalnikov in drugih elektronskih stvari. Imeli so samo navadno tablo in kredo. Tudi zvezki in puščice so bili preprosti.

Vsi učenci so bili oblečeni v enake uniforme. V šolo so morali hoditi peš in to po dolgi poti. Učitelji tudi niso napovedali ocenjevanja tako kot danes.

Včasih so morali učenci sami prinesiti hrano od doma, zdaj pa jo za nas pripravijo šolske kuharice. Danes je šola veliko bolj prijazna, kot je bila nekoč.

Jerca Pavlin, 3. C

PODALJŠANO BIVANJE JE ZABAVNO

V času podaljšanega bivanja poteka poleg branja, učenja in domačih nalog veliko različnih dejavnosti, kot so ustvarjanje iz odpadnih materialov, športne aktivnosti in veliko igr. Sodelujemo tudi v različnih projektih, akcijah in natečajih. Nikoli nam ni dolgčas.

Učenci in učitelji podaljšanega bivanja

New Year's Resolutions

Everyone has goals or wishes that they want to complete in 365 days. At new year people make promises to self-improve. Here are some of our students' resolutions.

"I am going to eat more vegetables." – Nika, 7. A

"I am going to get my motorbike licence." – Hasan, 9. C

"I am going to decorate my new bedroom." – Eva, 9. A

"I am going to climb Triglav's north wall." – Sinja, 7. A

"I am going to watch less TV and eat less junk food." – Nuša, 7. A

"I am going to learn how to cook." – Lara, 7. A

"I am going to listen to my parents more." – Lara, 9. C

"I am going to be happier." – Alja, 9. C

"I am going to learn to play a new song on my guitar." – Maja, 9. B

"I am going to visit my uncle in London." – Katja, 9. B

"I am going to be more productive." – Maja, 9. C

"I am going to take more photographs." – Tara, 9. A

"I am going to try to learn new skateboard tricks." – David, 9. C

"I am going to improve my football skills." – Jakob, 9. C

Hopefully they're going to keep their promises.

Tara Polovič

English pages

SCHOOL IN THE 21ST CENTURY

I think that school is very important because you need useful knowledge your entire life, especially if you want to be successful. You need it for your job to earn money with which you buy a house, food and things for enjoyable life and entertainment, such as cars, television sets, computers and many more. Lots of pupils and students have a bad time at school or they are bored, but we all know that school is very important.

In the 21st century, young people imagine school with a lot of computers and tablets. Some of them don't want to go to school because of bullying or their (bad) marks. They want to have good grades without any studying, but most of those tries are unsuccessful. The biggest problem in schools is bullying. Bullying is probably present in every school on the planet.

Computer games and video games are also a problem because a lot of students play video games instead of studying. They call themselves "gamers." Gamers also don't sleep a lot and are often very tired and

In the future, schools will probably be better because there will be more students. They will have to do better than the others to get a better job. Most schools will probably get rebuilt. Perhaps pupils will take more exams on computers and the results will be available immediately. I hope that our educational system improves, so we will get better chances of getting a good job.

Jakob, 9. C

SCHOOLS TODAY AND IN THE PAST

Schools today are a lot different than the ones in the past. Some things may be better today than a 100 years ago, but some may be even worse.

There are many schools around the world nowadays. However, it wasn't always like that. It started out with private schools with rich pupils. At first, only boys could go to school to get educated. In the

depressed. They can also get violent if they spend too much time playing violent video games. In the past, schools had no computers, but nowadays, we can't imagine a day without a mobile phone or computer. In the past, teachers could slap pupils if they wanted to, but now it's forbidden.

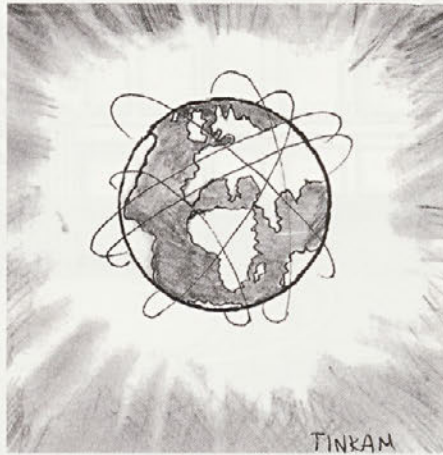
beginning, they only had four years of school!

Unfortunately, we have a long journey of education today. We have a lot of schools all around the world and they are basically available everywhere. What is more, both boys and girls can go to school, which, I think, is great. There are no differences between sexes anymore. Some teachers can be tough and strict sometimes, but I don't think it's as bad as it used to be. I'm happy I don't go to the kind of school like the ones in the past. I know discipline is very important, but it's good if we can relax and feel safe in school, too. Even though I don't like to wake up early five days a week, I know that education will help me get a proper job when I'm older and enable me to have a good life.

Alja Štrbenc

If I were the headmistress of our school

All schools have headmasters who have control. They're responsible for order and organization of school life.

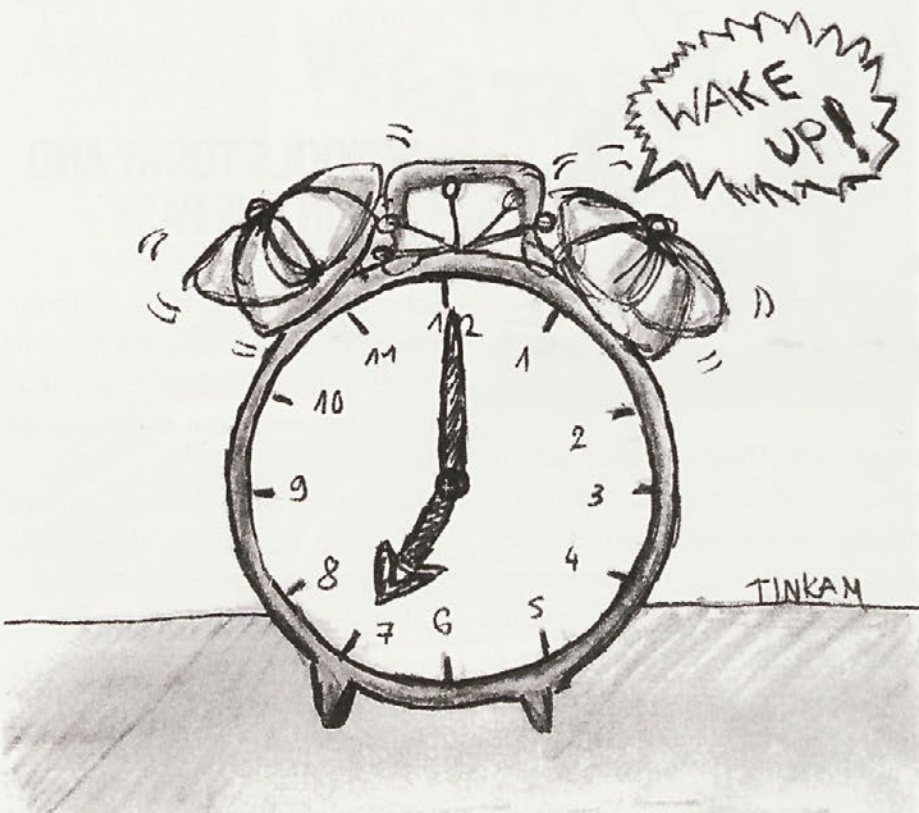
Being a headmaster is difficult. They have a long and hard schedule. They have to be on time for meetings, conferences and their duties.

Luckily, there are some advantages, like travelling. Some people believe

that travelling is a disadvantage, but I personally disagree. They travel to different cities or countries. They can meet people from all over the world from different religions and of different races. Another advantage is having control. You are the boss and the teachers have to respect you. Some students think that being a headmaster is the perfect job because they can boss their teachers around.

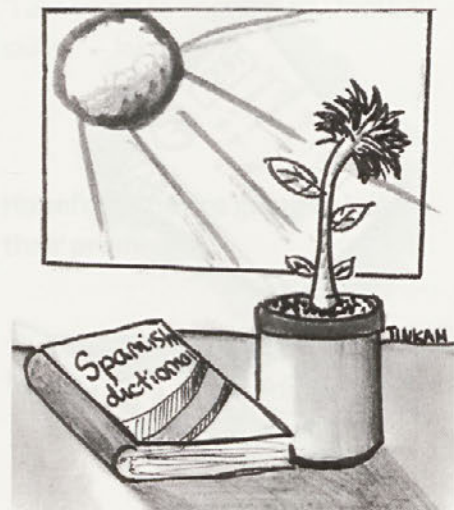
I would like to be a headmistress, even though there are some disadvantages. I would certainly make some changes. I would try to include more activities for students in their timetables. Our school has a lot of sports clubs so I would introduce chemistry, biology or English clubs; maybe even a book club. I would allow music during breaks. The students could vote for it. To summarize, I think that being a headmistress is difficult and stressful, but it can also be wonderful.

Tara Polovič

THAT'S ME

Hi. I do not like to talk about myself but I have to. I am going to write about me at first, then I will describe my personality and in the

end I will talk about things I like to do.

I am 14 years old and I live in Novo mesto, Slovenija. I live in a flat with my parents, my sister and my brother who is 2 years old. My sister is 11 years old. I have got long blond hair and I am short. I go to Grm Primary School. I am a student. I am in year 9. My favourite subjects are Spanish and Biology.

My personality is very dynamic. With people I do not know I am a little bit shy but among friends and family I am more relaxed. I am a very honest person and I do not like injustice. I am punctual, cheerful and I always want to help others.

In my spare time I like listening to pop music. I love shopping and fashion. I love sunbathing in the sun and swimming in the sea. My family and my uncle have got a caravan in

a camp. I really do not like studying, homework or school. I like playing games on the computer and I also love eating Nutella.

That is a short description of me, my family, my personality and my free time.

DO YOU KNOW ME?

That's me

I don't like describing myself because I'm a boring person. I hope I will finish soon and I will be free like a bird. But every end must have a start first, so I must start at the beginning.

I was born in 1999. It was a Friday night and the weather wasn't very good – there was a storm outside. Now I'm 14 years old and I still live in a flat in Novo mesto. We are going

to move to a new, big house soon. There I will have my own room.

I'm just an ordinary girl and I go to Grm Primary School. I go to school on foot. My favourite subjects are Biology and Art. I think I will be a biologist or maybe an actress. I love acting and my favourite actor is Jurij Zrnec. He is cool and so funny. I want to meet him one day. I also love making cartoons. I have already made two. The first one is called Dirty Skin, Clean Heart and the second one is called Water Crisis.

My favourite time of the year is winter, especially December. I always watch skiing on TV. I support Tina Maze, Katrin Zettel and Maria Höfl-Riesch. My favourite objects are my bed because I spend a lot of time in it and my computer. I love playing computer games; I'm obsessed with The Sims 3.

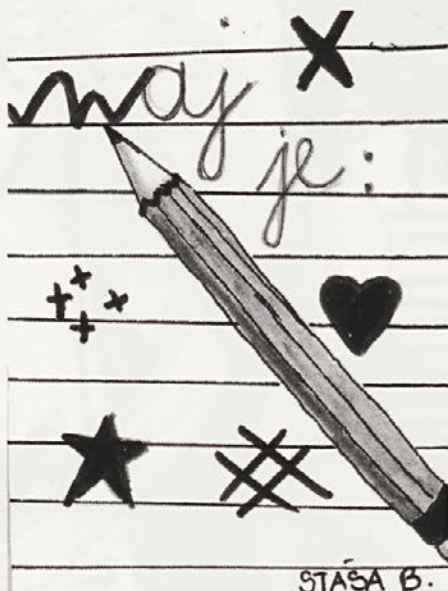
When I talk about my favourites, I mustn't forget my favourite colour, which is green. I'm pretty good at drawing, too. I love all kinds of art: sketching, painting or drawing. And I do all this with my left hand. When I create something I usually listen to music. I like all kinds of music: pop, rock, rock'n'roll, jazz, reggae... I don't have one favourite musician, but I just listen to what is popular.

I have long brown hair and white teeth. I'm a pretty tall person with long fingers and hands. My eyes are something between blue and green. I've got a big smile. I don't wear earrings and I hate shopping. I am a big perfectionist and I'm an optimistic person. I'm always on time.

*That is pretty much about me.
Do you know me?*

Knjižni kotiček

Novo šolsko leto - nova podoba šolske knjižnice. Slikanice, ki so bile do sedaj postavljene na policah in s tem niso bile tako dostopne mlajšim bralcem, so sedaj razporejene v rumenih zabojnikih, kjer učenci lahko veselo brskajo med njimi. Nov je tudi zabojnik za revije.

Že vrsto let lahko učenci vsak mesec sodelujemo v uganki meseca, glasujemo za svojo najljubšo knjigo in rešujemo MEGA kviz. Leta je letos posvečen Rimljanom na naših tleh. Pozabiti pa ne smemo

na bralno značko - 5 knjig in ena pesmica - ki se zaključi 2. aprila. Čeprav ima šolska knjižnica finančne omejitve, se v njej še zmeraj najde precej zanimivih knjig. Priporočamo vam naslednje:

B. Doherty: Abela

J. Boyue: Deček v črtasti pižami

L. Sochae: Zeleno jezero

J. Ascher: Trinajst razlogov

M. Hof: Majhna možnost

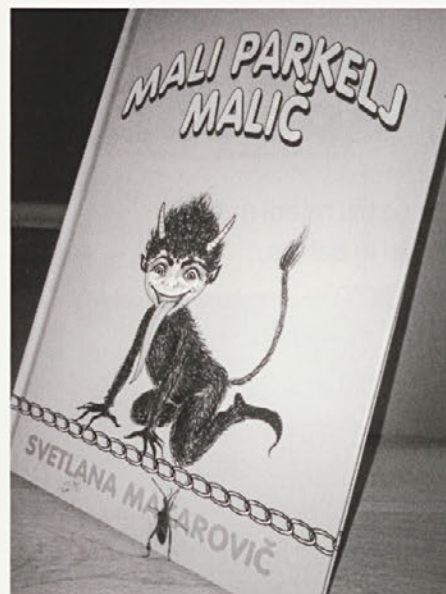
T. Golob: Zlati zob

J. Davis: Garfield

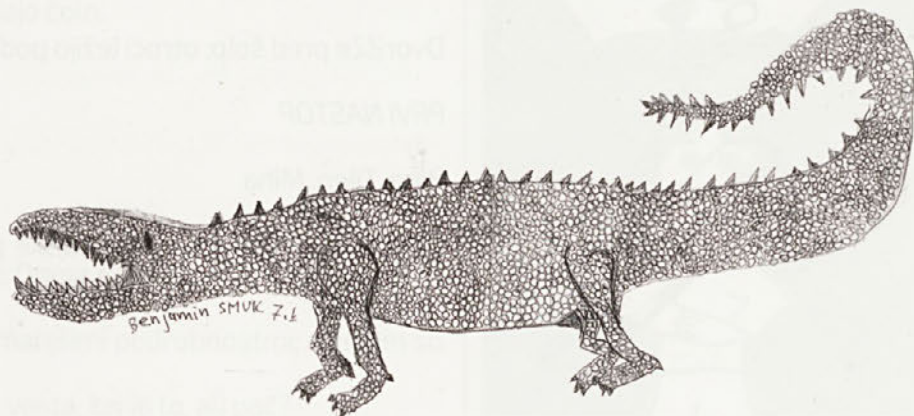
Za konec pa še misel priljubljene-
ga mladinskega pisatelja **Primoža Suhodolčana**:

»Branje je zelo koristno, če imaš do branja pravi pristop, lahko takšno branje obrodi debele sadove. Več bereš, več sadov lahko pričakuješ. Veš sadov imaš, bolj lahko trdiš, da je tvoja pamet bogato obrodila. Bolj tvoja pamet rodi, več svojih sadov lahko pošlješ med druge.«

Tara Polovič

Hrošček je za Miklavža 2013 obiskal našo knjižnico. Namesto Miklavža je našel Parklja.
A. Dakič in fantje 6.a

Mladost

Ko so bili mladi naši dedki in babice, so v potoku spuščali ladjice.

Ko so bili mladi naši očki in mame, so bile prva novost navadne reklame.

Zdaj, ko smo mladi mi, se nam zdi, da tega več ni.

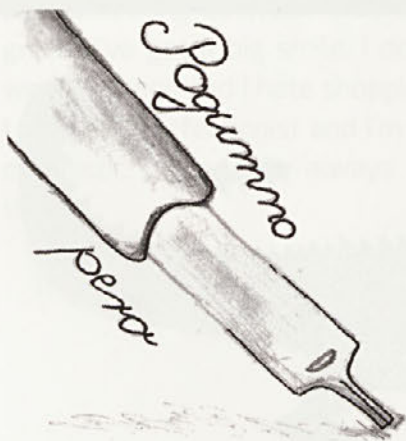
Zdaj sploh ne vemo, kaj to leksikon je, zdaj le na računalniku pritisnemo tipko za iskanje.

S prijateljem se lahko slišimo tudi, če je v drugi državi, in vse manj časa preživimo v naravi.

Namesto da bi pozimi šli na en dober smuk, imamo za dolgčas Skype, Google in Facebook.

Nihče ne ve, kam gre ta svet, ampak vemo, da je pri mladih zmeraj vse čudno in za znoret.

Zala Zagorc, 7. b

Karin M.

VČASIH...

DANES...

Anja Mitrović, 8. c

KUL POČITNICE (mladinska igra)

Nastopajoči:

Bine - drzen
Tilen - pogumen
Miha - pameten
Jurček - Mihov brat

PRVI AKT

Dvorišče pred šolo; otroci ležijo pod drevesom, se pogovarjajo.

PRVI NASTOP

Bine, Tilen, Miha

BINE: Jutr' se začnejo prvomajske počitnice. Kaj bomo delali? A gremo v kino?

TILEN: Ma ne. Sej ni n'č pametn'ga na sporedu. Kaj če bi počel' neki nov'ga?

Neki, k'r še nismo?

BINE: Ja, ampak kaj?

MIHA: Lahko gremo na Kapiteljske njive izkopavat skriti zaklad. Moj stric dela v muzeju. Povedal mi je, da lahko za najden pestnjak dobiš brezplačno letno vstopnico za muzej. In galerijo!

TILEN, BINE: Ha, ha, ha ... (se držita za trebuh in se valjata od smeha)

TILEN: Miha, a si spet pameten? Kdo pa še hodi v muzeje in galerije? Če boš preveč razmišl'ou, se ti bojo možgančki zafecel'al, ha, ha, ha ...

MIHA (jezno in užaljeno): Me prav zanima, kaj se bosta vidva spomnila!

BINE: Fanta, dejmo se zresn't, no! Dejmo kej pogruntat, sej smo sami ta brihtni kle.

MIHA: No, ja ... Za dve tretjini tukaj prisotnih se ne bi ravno strinjal.

TILEN: Kaj ko bi se šli v Krko kopat?

MIHA: Se mi je zdelo, da boš ti najbolj pameten. A imaš vse koleščke v glavi? A se ti sploh sanja, kako mrzla je Krka sedaj?

BINE: Miha ima prav; premrzlo je še. (kratek premor) Že veeeeem! Joj, kakš'n idiot s'm. (se udari po čelu) Pa pejmo se s čolnom spuščat!

MIHA: Ja, kje pa ga imamo?

TILEN: Sej to sploh ni nobe'n big dil, prid'ta jut'r' k men' v garažo, pa ga bomo sami nardil'!

MIHA (vzdihne): O moj bog, to ne kaže dobro.

DRUGI AKT

Sobota, Tilnova garaža, fantje sestavljajo čoln.

PRVI NASTOP

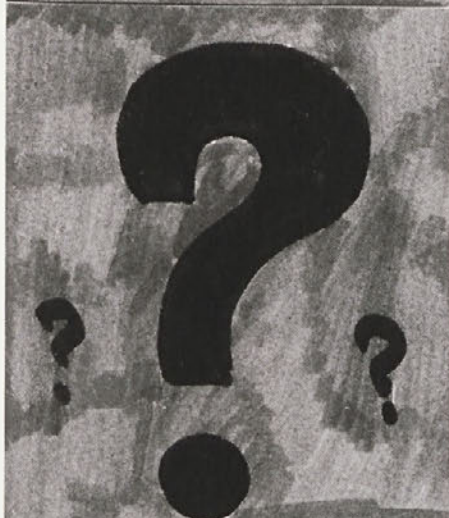
Tilen, Bine, Miha

TILEN: No, fanta, zavihejmo si rokave!

MIHA (vsakemu razdeli po list papirja): Doma sem izdelal strategijo izdelave čolna in narisal načrt z vsemi najmanjšimi podrobnostmi; na njem so natančne mere, koti, kotirne črte ... Saj vesta, kaj je to, ali pač?

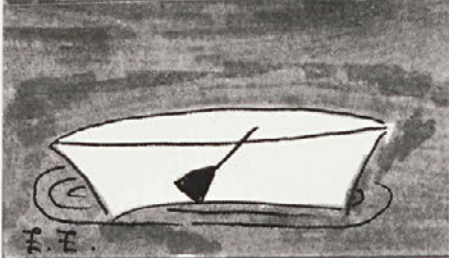
5.5.

5.5.

5.5.

5.5.

5.5.

TILEN (zavija z očmi, iz načrta naredi avionček)

BINE: Dej, Miha, ne bluzi. Mor'mo s'm' par dil skup' zbit, špranje pa še zalit s katranom, pa je tu tu.

2 uri pozneje ...

TILEN: Sej s'm reku, da nam bo rata!'! Pa še k'r dobr' zgloda!

BINE: Res je sup'r!

MIHA: Jaaaa, kje pa imamo vesla, pametnjakoviča, hm?

TILEN: Tam, v levem kotu. (pokaže na dve deski)

MIHA: Jaz ne vidim vesel. Tam sta le 2 deski, ki sta nam ostali od čolna.

TILEN: Ja, in??????????

BINE: Predlagam, da si gremo zdej domov napoln't baterije in se dobimo jut' ob 10-ih na obali za Tilnovim vrtom. Tilen, a boš lahko sam privlekel čoln do obale?

TILEN: Bom že kako, sej je s'm' 50 metrov. Šibejte!

TRETI AKT

Nedelja, pri Mihi doma.

PRVI NASTOP

Bine, Miha, Jurček

Bine pozvoni, odpre Miha.

BINE: Miha, kje pa ti tičiš? Pred 10-imi minutami bi moral že bit' pr Krki.

MIHA: Oprosti, Bine, danes ne morem. Moram čuvati mlajšega brata Jurčka.

BINE: Kaj ni on star že 9 let?!?!?!?

MIHA: Ne, 12.

BINE: Pha, ha, ha ... Po moje bi on moru tebe čuvat', da ne b' rata'la spet kaka eksplozija, k' takr't, k' si hotu narest petardo, pa vam je šla cela garaža v zr'k!

MIHA (ga jezno pogleda): Starši so šli na izlet, pa so mene določili, naj pazim nanj. Sploh pa je bil takrat le trenutek nepazljivosti. Vsakemu bi se lahko zgodilo!

BINE: Seveda je bil! (vzdihne) No, nima zdaj veze. Pa vzem' še Jurčka z nami, če misl'š, da bo sicer on dvignu še ceu 1. štuk v zr'k.

MIHA: Samo še termovko s čajem vzamem.

BINE (mu zavpije): Pa še slinček pa dudo! Ha, ha, ha ...

ČETRTI AKT

Obrežje Krke, Krka.

PRVI NASTOP

Tilen, Bine, Miha, Jurček

Bine, Miha in Jurček pritečejo do Tilna.

TILEN: Pa kje ste vi, modeli? Že 20 minut v's čakam.

BINE: Miha je moru še termovko vzet.

TILEN: A slinček pa dudo tud? Ha, ha, ha ...

BINE: Kaku s' vedu? Dej PETKO! (se smeji skupaj s Tilnom)

MIHA: Sploh ni smešno! Pa še Jurček je moral z nami.

JURČEK: Dej, Mihec, nehi, jst nis'm taka boječka k' ti. Misl'š, da ne vem, da si se celo noč premetaval po postelji, k'r si bil tok prestrašen? Ha, ha, ha ...

TILEN (prišepne Binetu): Mi je že ušech tale pobal!

MIHA: Premetaval sem se, ker sem sanjal, da je v te vode zašel krvoločni morski pes, čeprav vem, da to teoretično in praktično ni mogoče! Vendar v sanjah je vse mogoče. Bral sem, da so naredili raziskavo, v kateri so dokazali, da ...

TILEN: Ja, ja, ja! Seveda so! No, zdaj pa začnimo našo najbolj odštekano prvomajsko avanturo ever! Krka, pazi se! Prihajamoooo!

DRUGI NASTOP

Tilen, Bine, Miha, Jurček.

Vsi štirje v čolnu na Krki.

MIHA (boječce): Ali se ne bi malo bolj približali obrežju?

JURČEK: Mihec, ne paničari! Ne me sramotit' pred Binetom in Tilnom!

BINE: Je že v redu, Jurček. Saj ga poznavava.

BINE, TILEN, JURE: Ha, ha, ha ...

MIHA (se prime za glavo): Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!!!!!!

TILEN: Kaj je, brihta?

MIHA: Potapljam se!!!!!!!!!!!!!!

JURČEK: Aha ... (zavije z očmi) A boš reku, da se bomo pred potopom še zaletel' v ogromno skalo in se na koncu potopil' k'Titanik, al' kaj?

BINE: Ne, poglejta! Pa se res potapljamo! (v čolnu je že veliko vode)

MIHA (panično, z visokim glasom, na robu joka): Kaj pa moja Nobelova nagrada?!?!?! Premlad sem, da bi umrl! Pa še toliko nagrad me čaka!

ZAKAJ? Zakaj JAZ???(hitro pograbi pokrovček od termovke in začne izlivati vodo iz čolna)

TILEN (maha z veslom po čolnu): Hitro, proti obali, mahi, mahi!

BINE: Prepozn', skoč'te iz čolna! (skoči)Geronimooo!

TILEN (skoči): Banzaiiiii!

MIHA (skoči): Mamiiii!

JURČEK (skoči): ČOF!

VSI (v en glas):Kaaaaj?! (ozrejo se naokoli, voda jim je do pasu)

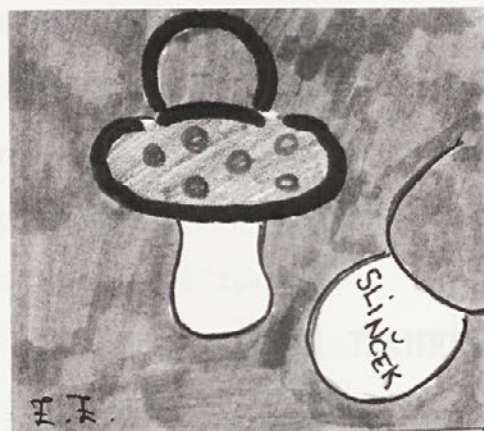
TILEN: Sej še plavat ne rab'mo, k' je voda s'm do pasu!

BINE: To je pa b'la avantura.

JURČEK: Z vami ni nikol' dolgčas.

MIHA: Joj, samo da sem preživel!

VSI: ha, ha, ha, ha ...(odidejo)

Življenje

Življenje je nekaj lepega,
prevzetega, lahko tudi zakletega.

Življenje je nekaj lepega.

Življenje je kot pravljica,
kjer se skriva mavrica
ali pa še kakšna skrivalnica.

Življenje je kot pravljica.

Življenje se enkrat konča.
Lahko mine trenutek ali dva.

Zato skrbimo zanj,
da nam ta trenutek ali dva ne vzame sanj.

Tin Hvalec, 7. c

Negativci

Na svetu je kar nekaj negativnih ljudi.
V stvareh iščejo negativne pike na i.
Vsakemu se nekaj drugače zdi,
čeprav so vsi negativni.

Namesto da bi gledali v dan
kot nekakšen prijazen telegram,
se življenja veselili
in ga ne bi drugim osebam grenili.

In zato reci mu,
naj ne bo tako negativen do pesmice te majcene,
ampak naj gleda na vsak dan
kot dober in ravno prav slan.

Gašper Cekuta, 7. c

AJDA ANTONČIČ, 9. c

Martin Krpan v 21. stoletju

gume s Kitajske. »Le kakšne slabe podkve poznajo ti Kitajci?« se je spraševala. Krpan je prišel iz Tuša in naložil kupe pršuta na kobilico. Nato je zašel v Ljubljano, kjer si je ogledoval velike stavbe. Na srečo je bilo tam veliko znakov, ki so vodili v različne kraje, med njimi pa je bil tudi smerokaz za Vrh.

Po dolgotrajni poti se je Martin Krpan utrujen vrnil na Vrh, kjer so ga toplo sprejeli prav vsi vaščani. Mirno je sestopil s kobilice in prav

Ko je cesar Martinu Krpanu izročil dovoljenje za tovorjenje soli, se je odpravil domov. Martina Krpana naj bi odpeljali s prečudovito cesarjevo kočijo. Krpan je ponudbo odklonil in se je raje povzpel na svojo kobilico in se poslovil od Dunaja.

Krpan se je počasi odpravil nazaj na Vrh. Na poti so ga spet obletavale »nadležne muhe«. Hotele so se spet bojevati za angleško sol. Krpan je vse sproti pometal na tla. Nato ga je po mobilnemu telefonu poklical cesar Janez in ga povabil na krofe na Trojane. Ker je bil Martin Krpan zelo utrujen od dvoboja, je z veseljem sprejel povabilo. Svojo kobilico je pustil na parkirišču. Predolgo je ostal v lokalu, zato je pozneje moral plačati zamudnino za parkirnino. Nato se je odpravil naprej. Kmalu so ga ustavili možje v modrem. Ker je v gostilni preveč spil, so mu prepovedali jahanje in ga želeli peljati na postajo. Krpan se ni dal in jih je vrgel v jarek. Še vedno pijan je zgrešil pot in se podal proti jugu. Na cestninski postaji Dob so ga ustavili avtocestni nadzorniki, ker njegova kobilica ni imela vinjete. Martin Krpan jih je v svojem stilu pometal na bližnja polja. Prišel je v Novo mesto in se ustavil v Tušu. Medtem ko je Krpan kupoval pršut, si je kobilica ogledovala policijske avtomobile. Kmalu je ugotovila, da so njihove

vsakemu stisnil roko. Pripravili so mu veliko gostijo. Med množico je zaslišal znan glas. Zagledal je cesarja in cesarico, ki sta ga navdušeno in prijazno vabila, naj se pridruži gostiji. Kobilica pa je zadovoljno in mirno prežvekovala seno in oves.

Gaja Aš, 7. a

ZMEDA V VASI

Leto 1943, začetek julija. Zelo toplo in rosno jutro. Majhen deček čepi v grmovju in posluša pogovor dveh italijanskih vojakov, ki čuvata tabor italijanske vojske nedaleč stran od vasice pod Gorjanci.

VOJAK 1: Ma, me prav zanima, koliko časa bomo še tu sedeli. Ma, mi je tu moltobello, mi Piace, iovogliovivere dal Slovenia ...

VOJAK 2: Si, si, e moltobello. Kaj bomo danes jedli? A se že kaj kuha?

VOJAK 1: No, no ..., nič še ne diši.

VOJAK 2: A veš, da sem izgubil svojo čelado?

VOJAK 1: Je mogoče tale tvoja? Našel sem jo v mojem šotoru.

VOJAK 2: No, no ..., ta ni moja. Jaz sem svojo izgubil!!

VOJAK 1: A, bene, si, si ...

V tabor prihrumi terenski avtomobil. Iz njega skoči general in začne kričati.

GENERAL: Pa kaj vam je? Naš Duce hoče, da ozemlja osvajamo, ne pa da se na njih samo redimo!! Avanti, avanti, požgite prvo vas, ki jo najdete tu okoli!!!

Vojaki začnejo tekati, nalagati stvari na star vojaški kamion. Šofer se usede vanj in želi vžgati. Izgubil je ključe in tovornjak se ne premakne nikamor.

GENERAL (ves besen zarohni): Pa kaj vam je, idioti? Rinite tovornjak, dokler ne najdete ključev!

General sede v avto in se besen odpelje. Deček iz grmovja tiho steče stran proti vasici za hribom.

*

Na robu vasi stojijo tri hiše. V vasi je zgodnje jutro, mir. Vsi mlajši moški so v partizanih, doma pa so samo ženske, otroci in starejši vaščani. V eni od hiš živijo mlada mamica, stara mati in enoletna deklica.

STARA MATI: Marička, pojdi ti v hlev, postori, kar je treba, bom jaz popazila na deklico.

V nečkah mirno spi enoletna deklica, hčerka in vnukinja.

MARIČKA: Dobro. Saj zdaj še spi. Bom najprej pomolzla kravo in vam prinesla mleko, da ga boste zavreli za zajtrk.

STARA MATI: Prav. Po zajtrku pa bom šla pogledat na Dolge njive, če zori pšenica.

MARIČKA: Dobro. Da le ne bi bilo toče, dokler ne požanjemo.

STARA MATI: Pa da bi bilo te vojne čim prej konec.

MARIČKA: Samo, da bi se Jože vrnil ... Da ne bi bilo kot pri Gornikovih, Maklenčkovih in Dacarjevih ...

STARA MATI: Samo pojdi v hlev in ne misli na slabo.

Marička odide. V hlevu jo preseneti majhen deček.

DEČEK: Italijani prihajajo. Ne vem, kdaj bodo tu. Grem povedat še ostalim.

Deček steče stran. Marička otrpne. Usede se, da bi na hitro še pomolzla kravo. Čez nekaj minut pa že zasliši ropot vojakov, njihovo kričanje. Po kolovozni cesti so rinili naložen tovornjak in ga na vrhu poti spustili v dolino v vas. Tovornjaka niso mogli zavirati in pristal je v gnoju ob eni od hiš. Ljudje so bili v hipu zunaj. Sliši se vreščanje, jok.

KOMANDIR: Avanti, avanti, polijte hišo z bencinom in zažgite.

VOJAK 1: Kaj pa tovornjak?

KOMANDIR: Kaj, kaj tovornjak? Saj ne bomo polili tovornjaka! Tovornjak ne gori.

VOJAK 1: Aha. Pametno. Potem pa kar dajmo.

Hišo polijejo in zažgejo. V hipu se vse vname in iskra preskoči tudi na tovornjak. Vojaki letajo kot muhe in zlagajo tovor s tovornjaka, dokler le-ta ves ne pogori.

KOMANDIR: Idioti. Kdo je bil tisti, ki je spustil ogenj na kamion? Kdo? Nesel bo vso prtljago nazaj do Italije!!

KOMANDIR (skrušeno sam pri sebi): Oh, kje je moja Italija? Kje je moj dom, moja mala hčerka, moja lepa vesela žena? Kaj bo rekel general, ko bo videl, kaj sem storil!

KOMANDIR (pogumno): Gremo, požgimo še naslednjo hišo!

Marička drgeta na dvorišču in vidi, kaj se je zgodilo. Stara mati med tem že priteče ven, porine otroka Marički v naročje in teče nazaj v hišo še po druge vredne stvari, ki bi se jih dalo rešiti – hrano, obleko ...

MARIČKA (zavrešči): Mama, mama, kaj bova storili? K nam gredo!

Prvi Italijan je že na dvorišču.

VOJAK 1: Avanti, avanti, vsi ven. Tole bomo zažgali.

KOMANDIR: Jaz sem glavni. Jaz tu ukazujem. Torej, avanti, avanti, vsi ven. Tole hišo bomo zažgali. Kdor ni zunaj, bo za večno ostal notri.

Marička in stara mati otrpneta, ne moreta nič reči. Nato se Marička zgane in začne na moč ščipati malo hčerkico, da začne vreščече jokati. Potem sta zajokali še Marička in stara mati.

Italijana ob kričečem joku otrpneta in nemo gledata nemočni ženski ter otroka. Postala sta zmedena. Tretji vojak je medtem že polival hišo, Marička pa je še naprej skrivaj ščipala deklico, da se je še bolj drla.

KOMANDIR (nežno): Silenzio, bambina piccola!

Komandir se skloni k vreščечи deklici in jo poboža po ličku. V očeh ima solze.

KOMANDIR (ostro, odločno): Lascatequestacasa! Vai, vai, andiamo alla Italia.

VOJAK1: Ampak ta hiša bi lepo gorela in tovornjak se ne bi več vnel.

KOMANDIR (kričeče): Porka ... Jaz sem komandir. Jaz ukazujem. Gremo v Italijo, takoj!!

Odidejo. Marička in stara mati obstaneta na dvorišču.

STARA MATI: Marička, dobro si se spomnila, da si ščipala našo malo deklico. Obe skupaj sta nas rešili. Veš, tudi vojaki so samo ljudje, ki imajo čustva. In tokrat sva imeli srečo. Upam tudi, da bodo ti Italijani tekli nazaj v Italijo in na poti domov ne delali več groze slovenskemu narodu.

Opomba: Prirejeno po resničnih dogodkih moje babice.

MAJA R.

SVETOVNO PRVENSTVO V MODERNIH PLESIH V KOPENHAGNU

Letos sem se udeležila svetovnega prvenstva, ki je potekalo na Danskem. Za vse nas plesalce je bil to prav poseben dogodek, saj si priboriti nastop na svetovnem prvenstvu ni tako enostavno. Prvenstvo je potekalo v mesecu oktobru, in sicer smo se na pot odpravili kar za šest dni. Potovanje do Kopenhagna je bilo zelo dolgo, saj smo potovali

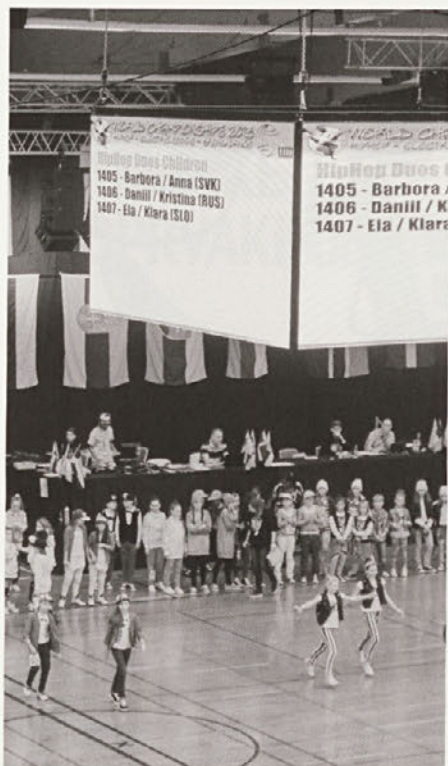
kar dvajset ur z avtobusom. Ampak nam plesalcem to sploh ni bilo naporno, ker smo se med vožnjo zabavali, predvsem pa veliko spali. Najbolj zanimiv del našega potovanja je bila vožnja s trajektom, ki je bila res nekaj posebnega. Prihod na Dansko nas je najprej presenetil z zelo nizkimi temperaturami in dežjem. A vreme nam ni pokvarilo našega navdušenja nad pričakovanimi nastopi. Takoj naslednji dan smo imeli tekmovanje v veliki formaciji in si tako v hudi konkurenci priborili 8. mesto. Čakalo pa nas je še tekmovanje v mali formaciji in parih. V mali formaciji smo zasedli 14. mesto. Najbolj nestrpno pa sva s sošolko Klaro čakali ples v paru. Bilo je kar osemdeset parov in priborili sva si 32. mesto na svetu. Prav zares sva ga bili zelo veseli.

Priti na svetovno prvenstvo je zelo težko, saj se je potrebno celo leto truditi in zbirati točke. Pokalna prvenstva so zelo naporna in le najboljšim uspe zbrati dovolj točk, da se lahko uvrstijo na evropsko in svetovno prvenstvo.

No, pa na Danskem ni potekalo vse le v tekmovalnem duhu, ampak smo se znali tekmovalci tudi družiti med seboj in uživati v lepotah, ki jih ponuja Danska. Ob večerih smo hodili v mesto in si ga ogledovali ter kupovali, dokler nam ni zmanjkalo denarja. Kupovali smo predvsem tisto, kar ni bilo potrebno. Tako smo kupili pečene mandlje, ki jih na koncu ni nihče pojedel, ker niso bili okusni. Danskem je znana po pravljicarju Andersenu in po kipu male morske deklice, ki stoji ob obali. Ker smo se vsi hoteli slikati ob kipu, bi jaz skoraj čofnila v vodo.

Dnevi so hitro minevali in en, dve, tri smo morali oditi domov. Zelo smo bili žalostni, saj smo se komaj privadili. Hkrati pa smo bili zelo veseli, da smo imeli možnost doživeti prvenstvo in se pomeriti z najboljšimi. Prav tako so nam bivanje in tekmovanje omogočili različni sponzorji, ki so nam s sredstvi priskočili na pomoč. Veliko otrok si tega ne bi moglo privoščiti, saj je bivanje na Danskem zelo drago. Predvsem pa se moram zahvaliti svojim staršem, ker so me redno vozili na vsa pokalna prvenstva in treninge, ki jih ni bilo malo. Za nameček pa so se tudi sami udeležili prvenstva in zelo močno navijali zame in za vso

plesno skupino Plesnega studia Novo mesto ter za vse Slovence, ki so se udeležili tekmovanja. Prav gotovo pa ne bi bili uspešni, če za nami ne bi stal naš trener, Robi Grmek, ki nam zaupa in z vso energijo in dobro voljo prenaša svoje znanje na nas. Robi ni le naš trener, ampak je takrat, ko smo v tujini, tudi naš oče v dobrem in slabem. Vsakega posameznika zna spodbuditi in mu da vedeti, da zmore biti najboljši. Naše skupno tekmovanje je bilo tako odskočna deska za vsa nadaljnja tekmovanja, ki so še pred nami. Tudi v tem letu bomo morali pridno trenirati, kajti le če bomo resni, pridni in tudi uspešni, se bomo lahko udeležili svetovnega prvenstva, ki bo v Nemčiji. No ja, do tam je še dolga in naporna pot. Kakorkoli, mi plesalci bomo dali vse od sebe, da bomo upravičili tudi to svetovno prvenstvo. Če bomo uspeli priti, pa vam bom z veseljem sporočila v naslednji številki Najče.

Ela Blatnik, 6. a

Pritožno in pohvalno knjigo, prosim!

Od nekdanje šole imela prednosti in slabosti. Ljudje raje grajamo kot pa pohvalimo, mi pa smo med učenci od 6. do 9. razreda opravili anke-to in povprašali o dobrih in slabih straneh naše šole. Predstavljamo vam najpogostejših 15 plusov in minusov letošnjega leta.

PRITOŽNA KNJIGA

- Prehrana
- Bazen
- En ključ odpira več omaric
- Interaktivne table uporabljajo le učitelji
- Neurejeni WC-ji (med pisoarji ni pregrad, smrdi ...)
- Ni klopi v garderobi
- Polomljeno in majavo pohištvo
- Predolgo čakanje na kosilo
- Prekratki odmori
- Premalo hrane
- Premalo šole v naravi
- Preveč domačih nalog
- Preveč ur na dan
- Temperature v učilnicah
- Umazan pribor, pladnji ...

POHVALNA KNJIGA

- + eAsistent
- + Interaktivne table
- + Najča
- + Dnevi dejavnosti
- + Prehrana
- + Odmori
- + Omarice
- + Nekateri prijazni in dobri učitelji
- + Proste ure
- + Računalniška učilnica
- + Spletna stran
- + Sedežna v avli in na hodnikih
- + Nekatero prenovljene učilnice
- + Televizija z nadomeščanji
- + Bonus pri spraševanju

*Miša Modic in
Marin Gazvoda de Reggi, 6. C*

moda

Zima se bo kmalu končala in nastopila bo pomlad. Pomlad pa s seboj prinaša nove modne smernice.

ON

Za fante veljajo enake barvne zapovedi kot za dekleta. Prevladovali bodo preveliki kosi z neti, srajce z vzorci in motivi simbolov. Nizke tenisne so najprimernejše za ta prehodni letni čas in udobne za nošnjo.

Za pomladjo pa pride poletje, ki ga bo zaznamovala paleta toplih tonov.

ONA

Barve se bodo prelivala od rumene pa vse do škrlatne, kar spominja na afriški stil, v katerega se vključujejo

tudi široke zapestnice in indijanski vzorci. Podoba lahko popestrijo tudi obleka z digitalnim potiskom in sončna očala v obliki srčkov. Torbice naj bodo velike, primerne tudi za plažo, čevlji pa zapletenih oblik, da pritegnejo pozornost. Kratke in še krajše oblekice pa naj imajo različne vzorce.

ON

Fantje, nosite kratke hlače, ki naj segajo malo čez kolena, neti pa naj poudarjajo robove. Majice naj imajo noro sporočilo, ki ga bodo popestrila sončna očala. S čevlji se ne trudite in rajši nataknite samo natikače.

Ajda Blatnik

ONA

Punce bomo to pomlad oblečene v umirjene barve, kot so: svetlo modra, lila, rumena, marelična, bež in siva.

Prevladovali bodo vzorci ali drugače rečeno – hip stil. Brezrokavniki z jeansom in čipkami, raztrgane kavbojke, prevelike majice in zanimivi obeski ter pajaci s cvetlični vzorci. Nakit pa nenavaden in geometričnih oblik, ki ga bodo poudarile majhne torbice, ki se bodo zlele z obleko.

Državno tekmovanje v atletiki

GRMČANI PRVAKI, GRMČANKE PODPRVAKINJE!!!!

V sredo, 9. 10. 2013, je v Slovenj Gradcu potekalo finale ekipnega prvenstva v atletiki za osnovne šole. OŠ Grm so zastopale učenke in učenci. Za zmago se je potegovalo 12 ekip.

Kljub slabemu vremenu so se vsi odrezali odlično. Učenci so postali državni prvaki s 15945 točkami, učenke pa so izgubile proti Šentjerneju in postale podprvakinje s 14711 točkami.

BRAVO, GRMSKI ATLETI!!!

Lahko smo ponosni nanje – na grmske atlete in atletinje, ki so nas na državnem prvenstvu razveselili s prvim in drugim mestom. Seveda smo jih povprašali tudi po njihovih občutjih pred, med in po prvenstvu.

1

TYSHEA, 6. c

Starejši učenci

1. GRM – 15945
2. TREBNJE – 15499
3. ŠENTJERNEJ – 15489

Starejše učenke

1. ŠENTJERNEJ – 15003
2. GRM – 14711
3. SAVA KLADNIKA – 14179

Čestitke vsem!

Tara Polovič

To je bil zame že tretji nastop za atletske ekipe šole. Po dveh malo slabših uvrstitvah smo se želeli s tekmovanjem posloviti kot državni prvaki. Bil sem kapetan ekipe in moram reči, da nisem občutil prevelike treme, saj smo že na področnem prvenstvu odlično tekmovali. Pot je bila malo dolga, a smo imeli na srečo za družbo naša dekleta. Tekmovanje je potekalo brez zapletov, smo si pa pošteno oddahnili, ko je v cilj pritekla naša štafeta. Seveda se moramo vsi skupaj zahvaliti našim mentorjema, Darku Cujniku in Majdi Križe, ki nas znata motivirati, da damo vse od sebe.

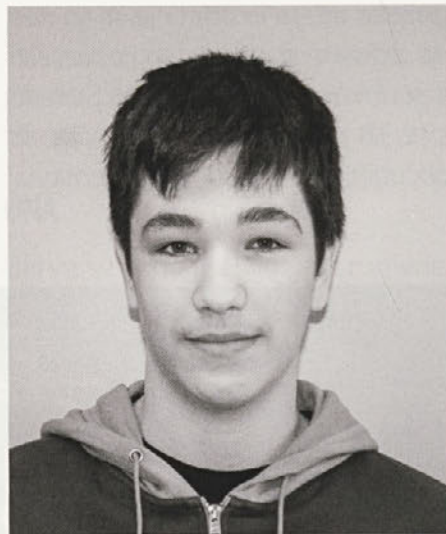
Matevž Cimermančič

Letošnje državno prvenstvo je bilo zame zelo posebno, bila sem kapetanka ekipe. Moj cilj je bil, da se domov vrnemo nasmejane. Tako je tudi bilo, čeprav smo osvojile drugo mesto. Sama sem bila izjemno vesela in ponosna na prav vse nas, saj so se vse zelo potrudile, da nam je uspelo. Sama sem postavila osebni

rekord. Skratka, bil je čudovit dan, ki si ga bom za vedno zapomnila.

Laura Medle

Bil sem počaščen, ker mi je uspelo priti v šolsko ekipo. Med samim tekmovanjem sem bil zelo živčen, ko smo zmagali, pa zelo vesel in ponosen. Zelo mi je bilo všeč druženje s prijatelji in vzdušje v ekipi.

Kristjan Smodiš

Bil sem presenečen in vesel, ko sem postal član ekipe. Odločen sem bil, da se maksimalno potrudim za dober rezultat. Pred začetkom sem imel tremo, ki pa me je med tekmo minila. Vesel sem bil zmage.

Jan Čarman

Kot smo že navajeni, smo se tudi letos uvrstile v finale. Na tekmi sem se počutila super, vrteli so dobro glasbo in vedela sem, da lahko dobro vržem. Vsi smo tekmovali odlično in dekleta smo se razveselila drugega mesta, saj smo že pred pričetkom vedela, da letos ne moremo doseči rezultata preko 15.000 točk.

Maša Abunar

To je bilo zame drugo državno prvenstvo. Lani je bilo čisto drugače, zelo mrzlo in skakala sem v daljino. Letos pa sem tekmovala v skoku v višino, ki sem se ga še pred pol leta zelo bala. Dober trening in strah me je minil. V svoji disciplini sem zmagala in zato sem še bolj ponosna.

Erika Abolnar

Pripravljala sem se za suvanje krogle, ko pa sem na športnem dnevu dobro odtekla 300 m, sem postala tekačica. Čeprav sem bila na težji disciplini, kot sem upala, sem na koncu zadovoljna pritekla na cilj.

Tinkara Zoran

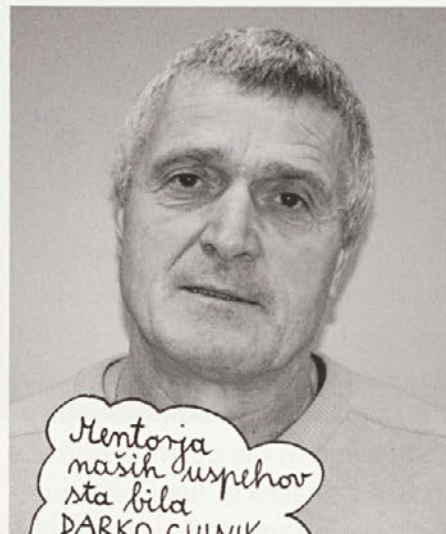
Tudi letos sem tekla na 1000 m, vendar mi je bilo lani lažje, saj sem vedela, da bo Tara dobro odtekla. Zdaj so pa vsi računali name. Bila sem živčna, tečna, razdražljiva. Na koncu sem ugotovila, da sploh ni bilo slabo.

Eva Vrščaj

Suvala sem kroglo in postavila osebni rekord. Vesela sem bila in komaj sem dočakala kosilo, na katerega smo morali na koncu še dolgo čakati.

Ida Vrščaj

Mentorja naših uspehov sta bila DARKO CUJMIK in MAJDA KRIŽE.

ŠPORTNE NOVIČKE

Preberite si, kako uspešna je bila naša šola na športnih tekmovanjih.

Košarka – starejši dečki:

1. mesto – občinsko prvenstvo
2. mesto – področno prvenstvo

Košarka – starejše deklice:

1. mesto – občinsko prvenstvo
1. mesto – področno prvenstvo

Mali nogomet – starejši dečki:

2. mesto – občinsko prvenstvo

Rokomet – starejši dečki:

2. mesto – občinsko prvenstvo

Rokomet – starejše deklice:

2. mesto – občinsko prvenstvo

Tin Hvalec, 7. c

GLASBENA LESTVICA

Tudi letos v Najči nismo pozabili glasbenih strani, zato smo glasovali za tri najbolj priljubljene tuje in domače pesmi. Na listek smo učenci predmetne stopnje napisali vsak svoje tri naj pesmi iz domače in tuje zakladnice. Tako kot v prejšnjih Najčah smo tudi letos izključili narodno-zabavne pesmi.

TUJA LESTVICA:

1. **Avicii** – Hey brother (36)
2. **Demi Lovato** – Let it go (28)
3. **Myley Cyrus** – Wrecing ball (22)

DOMAČA LESTVICA:

1. **Katarina Mala** – Znucana (41)
2. **DMP** – Otrok (40)
3. **Martin Krpan** – Od višine se zvrtil (24)

AVICII – HEY BROTHER

Hey brother
There's an endless road to be
discovered
Hey sister
Know the water's sweet but blood
is thicker
Oh, if the sky comes falling down,
for you
There's nothing in this world I
wouldn't do

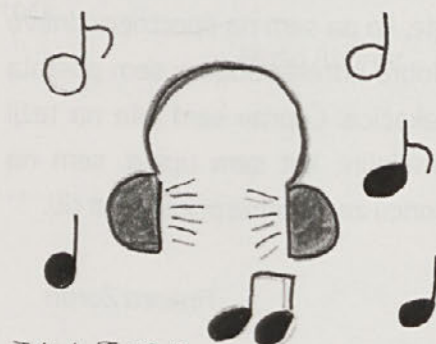
Hey brother
Do you still believe in one
another?
Hey sister
Do you still believe in love, I
wonder?
Oh, if the sky comes falling down,
for you
There's nothing in this world I
wouldn't do

What if I'm far from home?
Oh brother I will hear you call
What if I loose it all?
Oh sister I will help you back
home
Oh, if the sky comes falling
down, for you
There's nothing in this world I
wouldn't do

Hey brother
There's an endless road to be
discovered
Hey sister
Do you still believe in love, I
wonder?
Oh, if the sky comes falling
down, for you
There's nothing in this world I
wouldn't do

What if I'm far from home?
Oh brother I will hear you call
What if I loose it all?
Oh sister I will help you back
home
Oh, if the sky comes falling
down, for you
There's nothing in this world I
wouldn't do.

Veronika Avbar in Zala Kotar

ZALA K.F.B

Na svetu ljudi 6 milijard nas živi,
vsi smo ljudje, gremo na noge,
skupaj vstanimo, sovraštvu vrata pokažimo,
rasizem in stereotipi postali so mejniki,
vojne nas odtujujejo, nestrpnost le stopnjujejo,
zato smo tu mi, nova generacija,
nova relacija mišljenja, življenja ter potrpljenja.

Naslednjič, ko na ulici
videl boš brezdomca,
v bloku invalida,
na mostu črnca,
na cesti žida,
poskusi biti dober,
ga pozdravi, ostani moder,
se ne norčuj, temveč pomagi,
ne rušit zvez, raje jih gradi.

Rada bi se izpovedala,
vam v srce pogledala in vam
napovedala, da tako delovanje
pušča razdejanje,
z drugačnimi ljudmi
se obnašamo kot s smetmi,
pa čeprav so ljudje kot jaz in ti,
nič kaj prav se mi ne zdi,
da medtem ko tu posedamo mi,
v Afriki otrok za življenje se bori,
ker se rodi črn, reven, poseben,
še ne pomeni, da se zanj nihče ne zmeni
ter da pomoči ni vreden.

Ne vzemite to besedilo kot žaljivo,
temveč kot sporočilo, ne, klic na pomoč
vseh tistih ljudi, ki drugačni so kot mi
ter vsak dan jočejo, ne ker to hočejo,
temveč ker nočejo biti le številka,
hočejo enakost.

Loti Kavšek

Zakaj morjo eni trpet,
če se hočjo drugi dobr met?
Ni lepo, da nekateri živijo na račun drugih,
kajti tudi oni bodo enkrat v težavah hudih.
Saj pod kožo smo vsi enaki, zakaj bi se morali drug
drugega bati.
Raje si podajmo roko, da nam v življenju bo lepo.
In sosed sosedu ne bo zavidal, če si bo hišo sezidal.

Lara Stipanović

Samo zmeda

Na tem svetu je samo zmeda,
ki reši lahko ena jo beseda,
ki pa se ne izgovori,
dokler druge možnosti več ni.

Ko greš u trgovino, srečaš polno
enih ljudi,
pa nikoli ne veš, kaj kdo misli si.
Dej reči samo dober dan,
pa imel boš lepši dan.

Dej potrudi se za ljudi,
umij, počeši in zobe si umij.
Bodi boljši člov'k,
pa prijatelje si boš poiskov.

Nasmej se, pokaži zobe,
pa ne boš šel po gobe.
Na svetu je toliko ljudi,
ki tvoji prijatelji bi bili.

Dej poišči jih in nasmej,
pa naredil jim boš lepši day,
ker prijatelj, nikoli »frke« ni,
če v družbi je še več ljudi,
ker tudi v majhni množici ljudi
prijatelja najdeš si,
ker prijatelj, to si ti.

Nikol pa ne veš,
kdaj boš ti potreboval objem
ljubezni,
te nore boleznj,
ki širi se kot orkan,
ki drevesa izpodriva,
naj ljubezen se ne skriva.

Ker to je lepa stvar,
si ne delajmo utvar,
da zanjo ni potreb'n d'nar,
dej pusti, da se razlije in
kasneje vzklije,
ker kaj veš,
mogoče smisel življenja izveš.

Ajda Blatnik, 9. b

Vera, starost, teža – to ni pogoj, da bi kdo lah
sodu človeka,
pa kaj, če je rudar al železar,
on si s tem služ denar.
Verska, rasna nestrpnost,
dans vlada sam zahrbtnost! Svoje družbe ne de-
lim na boljše in slabše,
če tko mislš, pol v moji družbi nimaš šanse.
Vsi smo isti, kristjani, muslimani, vsi krvavi pod
kožo,
vsi nekaj hudega prestali,
vsi smo enako nastali,
zakaj se ne bi razumeli in iz dneva v dan boljše
živeli.
Nestrpnost, sovraštvo, diskriminacija, to nas je
pripeljalo do nacija.
Z. svetovna vojna najhujš, kar se je lahko zgodil,
yea for REAL!

Ishak

Sm mu prijatla

Sm mu prijatla iz Albanije,
ki si je ful želu džamije,
ker mu prvoščm,
da ma prostor za molt, sem šu zanga volt.

Sm mu prijatla, ki se znajdu ni,
smo mu zbral neki hrane in drugih stvari,
da človk lahku zdey normalno žvi.

Sem mu sošolca,
ki mu šlo v šol ni,
sm mu razložu ene par snovi,
da zdey snovi sledi in sam se lahku vse nauči.

Sm mu prijatla,
ki se v žensko oblač,
zmer mu je všeč vse, kar je drgač.
Sm mu reku: »Stari, tut če si gej, si zame čist
OKEJ!«

Ne razlikuj ljudi,
ki niso takšni kot ti.
Vsak po svoje raztura in tako svoj lajf naprej
fura!

Tinkara Moretti

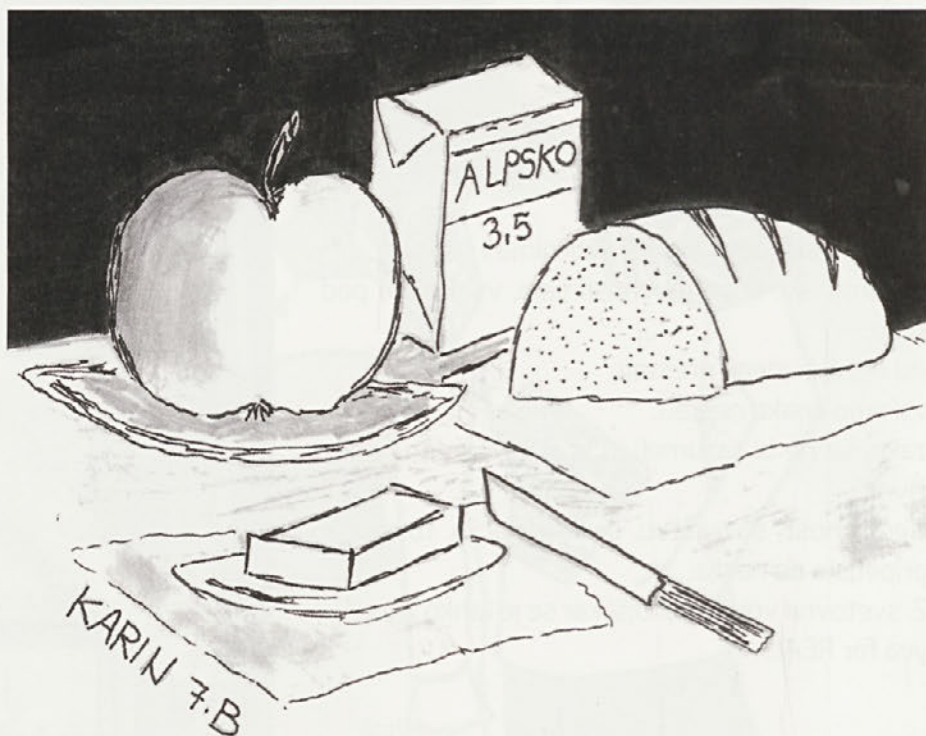
Kako so jedli naši dedki in babice

Na Osnovni šoli Grm smo tudi letos obeležili 15. november - Dan slovenske hrane, v okviru katerega je potekal tudi Tradicionalni slovenski zajtrk.

Otroci so v času malice dobili med, maslo, mleko, kruh in jabolko. Na šoli smo se zelo potrudili z iskanjem resnično lokalnih živil. Tako so živila za naš tradicionalni zajtrk do šole potrebovala med 5 in 31 km. Dobavitelji so bili zelo zainteresirani za sodelovanje. Tako smo otrokom lahko ponudili ržen kruh iz krušne peči z manj soli, domače maslo brez dodatkov in konzervansov, mleko iz bližnje kmetijske šole, med lokalnega čebelarja, ki je otroke tudi podučil o življenju čebel, in jabolka starih slovenskih sort, ki niso niti škropljena niti gnojena, rastejo pa v travniških sadovnjakih. Ta dan je v šolski jedilnici res dišalo po dobrem.

Tradicionalni zajtrk smo obeležili tudi z nekaterimi dodatnimi vsebinami. Za učence drugega razreda smo pripravili zajtrk z njihovimi babicami in dedki, ki so poleg svojih vnukov jedli zajtrk iz svojih mladih let. V šolski kuhinji smo jim pripravili ajdove in koruzne žgance, ajdovo kašo, proseno kašo s slivami, zaseko in druge dobrote. Tako je projekt potekal v medgeneracijskem druženju in zajtrkovanju pravih slovenskih zajtrkov.

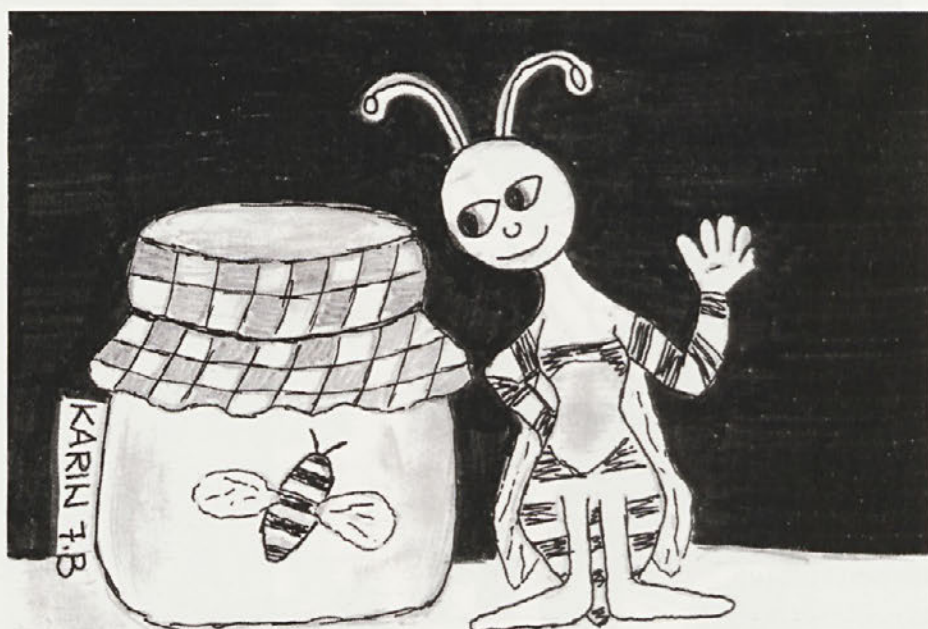
Za učence četrtega razreda smo pripravili čebelarsko delavnico, kjer

so učenci pod vodstvom g. Blaža Šerclja spoznavali življenje čebel, čebelarska opravila, vlogo čebele v naravi in preizkušali različne vrste medu.

Pripravili smo tudi nekaj plakatov, ki so dopolnjevali projekt. Učence smo seznanjali o pomenu zajtrka, o vlogi kmeta pri zagotavljanju zdrave hrane in o vlogi čebel. Še posebno zanimiv jim je bil tisti, na katerem so poleg živil lahko opazovali tudi pot, ki so jih živila naredila do naše šole.

Matej Povž

ŠHEMA ŠOLSKEGA SADJA IN ZELENJAVE

Tudi letošnje šolsko leto smo se vključili v EU projekt »Evropski sistem razdeljevanja sadja v šolah s finančno podporo Evropske unije«, poimenovan SHEMA ŠOLSKEGA SADJA IN ZELENJAVE. Gre za ukrep kmetijske politike EU, ki šolarjem zagotavlja brezplačno sadje in zelenjavo in spodbuja zdrave prehranske navade pri mladih. Vključuje različne izobraževalne dejavnosti in dejavnosti za ozaveščanje o pomenu sadja in zelenjave v prehrani. V Shemo šolskega sadja je vključenih približno 8 milijonov otrok EU v 54.000 šolah iz 24 držav članic EU.

Njen namen je ustaviti trend zmanjševanja porabe sadja ter zelenjave in hkrati omejiti naraščanje pojavnosti prekomerne telesne teže pri otrocih, ki tudi povečuje tveganje za bolezni sodobnega časa.

Po priporočilih svetovne zdravstvene organizacije naj bi bila priporočena količina zaužitega sadja in zelenjave 400 g na dan. Raziskave so pokazale, da veliko evropskih držav še vedno ne dosega omenjenih priporočil, slovenska poraba pa je ravno nekoliko nad priporočeno vrednostjo. K temu svoj del prispeva tudi Shema šolskega sadja, v sklopu katere se v Sloveniji razdeli okoli 500 ton sadja.

Na naši šoli smo omenjeno Shemo šolskega sadja začeli izvajati v mesecu oktobru, in sicer vsem učencem od 1. do 9. razreda ponudimo en obrok sadja in/ali zelenjave enkrat tedensko brezplačno.

Sadje je ponujeno med odmori v jedilnici šole ob torkih poleg redne prehrane. Poleg razdeljevanja sadja izvajamo tudi nekatere dodatne aktivnosti za promocijo uživanja sadja in zelenjave ter zdravega načina prehranjevanja.

Za promocijo poskrbimo na več načinov:

- V okviru sheme so učenci izdelali plakate, ki označujejo razdelilna mesta.
- Ob svetovnem dnevu hrane so učenci izbirnega predmeta NPH pripravili jedi z uporabo svežega sadja in zelenjave.
- Učenci 1. razreda so ustvarjali zelenjavne juhe in sadne solate.
- Učenci 8. a, 6. a in 4. a so izpolnjevali spletni vprašalnik, ki je bil iz-

Evropski „sistem razdeljevanja sadja v šolah“

veden v sodelovanju z Inštitutom za varovanje zdravja RS.

• Načrtujemo Sadno-zelenjavno popoldne v podaljšanem bivanju, kjer bodo učenci ustvarjali presne sadno-zelenjavne napitke.

Matej Povž

Naša šola sodeluje v evropskem »sistemu razdeljevanja sadja v šolah« s finančno podporo Evropske unije.

1. razredi med pripravo zelenjavnih juh in sadne solate.

Z = T

O = A

KO

nekdo

Bila sem na šolskem pikniku in z mano je bil tudi moj bratec. Fantje so se po nogometu usedli na klanec poleg nogometnega igrišča, punce pa smo sedele na trati in se pogovarjale. Ker je moral iti na stranišče, je moj bratec vstal, stekel na igrišče k fantom, se slekel in začel lulati v smeri proti njim. Vsi so pogledali stran, me pa smo se začele valjati po travi. Od smeha smo imele solzne oči. Na koncu so se začeli smejati tudi fantje. Na ta dogodek smo se spominjale še mesece.

Bili smo v šoli v naravi. Ura je odbila 8. zvečer, a smo še vedno lahko bili v drugih sobah pri prijateljih. Punce smo se tisti večer odločile, da bomo ostale v naših sobah in se pogovarjale. Nekdo je potrkal na vrata in v sobo je v svoji pižami vstopil naš sošolec Rok. Povedal nam je novice iz zgornjega nadstropja. Minilo je pol ure, Rok pa je bil še zmeraj pri nas in se z nami pogovarjal. Na hodniku smo zaslišale glasno govorjenje učiteljev in ugotovile, da je čas za sobni pregled. Učitelji in učiteljice takrat preverijo, če je v sobi kakšen nered in nepotreben fant ali punca. Takrat bi vsi morali biti v svojih sobah. Roka smo hitro skrile za Janino omaro, kjer je bilo naše skrivališče za preoblačenje ali priboljške. Učiteljica je vstopila, me pa smo z velikimi očmi pridno sedele in gledale v strop. Učiteljica se je razgledala po sobi in pod posteljami. A hvalabog, za omaro ni pokukala. Roku se je šele čez čas uspelo potihoma in neopazno izmuzniti mimo učiteljev nazaj v svojo sobo. Le kaj bi bilo, če ne bi imele našega skrivališča?

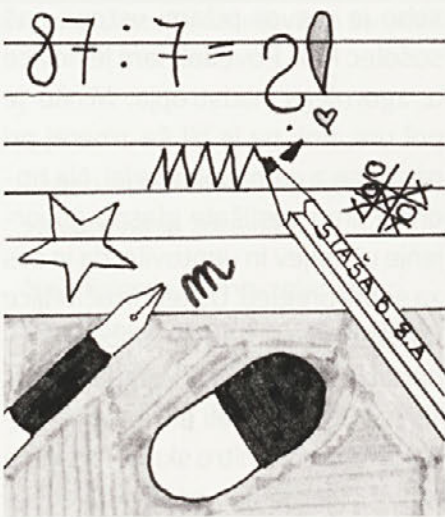
Emu Bauer, 8. a

Kako uspešen učenec si?

1. Čez dva tedna je napovedan test:

- učil si se sprti, zato sedaj samo še ponoviš in rešiš nekaj vaj,
- malo si zaostal za temo, z veliko vaje ti bo še uspelo,
- niti dotaknil se nisi zvezka, zato se zadnji hip učiš.

2. Prideš domov iz šole:

- odložiš torbo, rešiš domačo nalogo in ponoviš, kar ste se danes naučili,
- si utrujen, zato greš gledat TV, domačo nalogo pa narediš kasneje,
- kar ste se danes v šoli naučili ali imeli za DN, te ne zanima, to je nedeljski problem.

3. Tvoje učenje:

- prebereš temo, si izpišeš glavne podatke in narediš nekaj vaj,
- na hitro preletiš snov, kasneje pa te starša napodita, da narediš dodatno vajo,
- mogoče povohaš zvezek, a te že misel na učenje zmrazi, zato greš raje igrat igrice.

4. Učiš se za:

- sebe, saj iz tega nekaj pridobiš,
- ocene, saj ti tista petka pomeni vse,
- starše in učitelje, saj nočeš, da so jezni nate.

5. Prijatelj te prosi za dodatno pomoč:

- skušaš mu na razumljiv način pomagati,
- nimaš časa, ponudiš mu pomoč za naslednjič,
- ah, saj je njegov problem, naj vpraša koga drugega.

6. Dolžnosti v šoli:

- spoštuješ in opravljaš vse dolžnosti, kot so dežurstvo, šolski red ...
- pozabil si pobrisati tablo, zato greš nazaj v učilnico in jo pobrišeš,
- poliješ vse mleko, a za sabo ne pobrišeš, ker je to dolžnost dežurnega.

7. Med poukom:

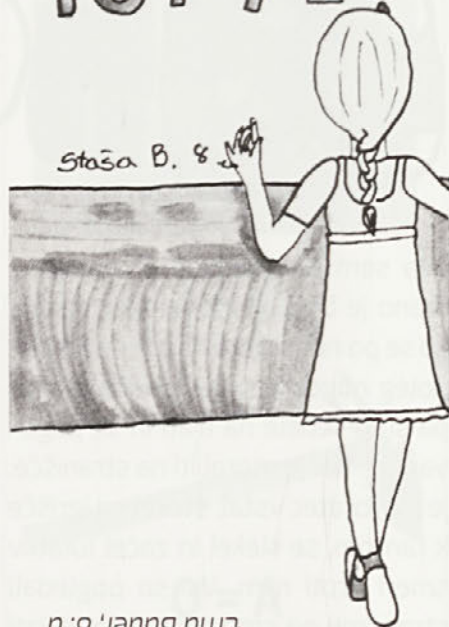
- poslušаш in sodeluješ,
- raje se ukvarjaš s svojim svinčnikom,
- spiš.

8. Šola ti je:

- raje imaš počitnice, a veš, da brez splošne izobrazbe ne prideš daleč,
- ne maraš šole, vseeno se potrudiš, da kaj novega izveš,
- kot zapor, večino leta 'špricaš'.

$$16 + 7 = ?$$

Staša B. 8.a

Joi! Ti je sploh kaj mar za tvoje dolžnosti in uspehe? Ne pozabi, s trdim delom in primernim vedenjem se zmeraj pride daleč. Ti pa še nisi čisto osvojil tega. Naslednjič vlož

več truda v to.

Obkrožil si večinoma c:

Si učenec, ki v šolo ne vlož vseh svojih moči. Dolžnosti in spoštovanje okolice pa niso na najvišjem mestu. Se trudiš, a nisi še točno na cilju. Z več truda in volje boš na odlični poti, da postaneš uspešen učenec.

Obkrožil si večinoma b:

Čestitam! Si uspešen učenec, a ne le na učnem področju. Dobro se razumeš z okolico ali se vsaj poskušas. Spoštuješ svoje dolžnosti in obveznosti, kar tako naprej!

Obkrožil si večinoma a:

REZULTATI

Boš gledal/-a svetovno prvenstvo v nogometu 2014?

- A) Da.
- B) Ne.
- C) Mogoče.

Kviz o svetovnem prvenstvu v nogometu, ki bo leta 2014! Ta kviz bo pa težak, kaj? Dobro poznaš nogomet? Si poznavalec svetovnih prvenstev? Ga poznaš odlično? Na vsa ta vprašanja dobiš odgovor v kvizu. Le rešiti ga moraš, ob tem pa je strogo prepovedano gledati rešitve!!! Na voljo imaš 11 vprašanj, pravilni odgovori pa se točkujejo takole: odgovori na prva štiri vprašanja so vredni 1 točko, na druga tri 2 točki in na zadnja štiri vprašanja 3 točke. Ko končaš, pa le poglej v rešitve, da izveš, če si dobro pripravljen na SP v nogometu 2014. Želim ti uspešno reševanje!

FIFA WORLD CUP Brasil

1. **Katera država bo gostila SP v nogometu 2014?**
 - a. Slovenija.
 - b. Brazilija.
 - c. Španija.
2. **Se je Slovenija uvrstila na SP v nogometu 2014?**
 - a. Ne vem.
 - b. Da.
 - c. Ne.
3. **Katerega leta bo SP v nogometu?**
 - a. 2018.
 - b. 2014.
 - c. 2022.
4. **Najprej se igrajo kvalifikacije za SP. V vsaki skupini se prvouvrščeni avtomatsko uvrstijo na SP. Kako se lahko uvrstijo drugouvrščeni?**
 - a. Preko dodatnih kvalifikacij.
 - b. S povabilom.
 - c. Kdor se odloči, se uvrsti.
5. **Koliko nogometnih reprezentanc se lahko uvrsti na SP 2014?**
 - a. 30.
 - b. 40.
 - c. 32.
6. **Kdaj se bo odvijalo SP leta 2014?**
 - a. Med 9. junijem in 9. julijem 2014.
 - b. Med 9. februarjem in 9. marcem.
 - c. Med 9. septembrom in 9. oktobrom.

7. Koliko skupin je?

- a. 6.
- b. 8.
- c. 10.

8. Na koliko stadionih bodo igrali?

- a. Na 12 stadionih.
- b. Na 10 stadionih.
- c. Na 14 stadionih.

9. Na katerem stadionu bo finale?

- a. Maracana – Rio de Janeiro.
- b. Bahia arena – Salvador.
- c. Estadio Beira-Rio – Porto Alegre.

10. Kaj bo maskota na SP 2014?

- a. Kuščar.
- b. Lev.
- c. Pasavec.

11. Kateri dve reprezentanci bosta igrali otvoritveno tekmo?

- a. Španija in Nizozemska.
- b. Hrvaška in Brazilija.
- c. Nemčija in Portugalska.

Če si zbral/-a od 16 do 22 točk:

Odlično! Očitno si na tekočem, kar se tiče nogometa! Ga treniraš? Odlično spremljaš nogomet in si na tekočem z informacijami! Kar tako naprej!!!

Če si zbral/-a od 10 do 15 točk:

V redu! Še kar dobro poznaš nogomet in svetovno prvenstvo. Vseeno si lahko bolj na tekočem. Bravo!!!

Če si zbral/-a manj kot 10 točk:

Ojoj! Zelo slabo. Sploh veš, kaj je nogomet?! Si sploh že kdaj slišal/-a zanj? Malo bolj se potrujdi. Zelo slabo!!!

Tin Hvalec, 7. c

Rešitve:
(1-b, 2-c, 3-b, 4-a = 1 točka)
(5-c, 6-a, 7-b = 2 točki)
(8-a, 9-a, 10-c, 11-b = 3 točke)

Ko se je očka vrnil s službenega potovanja, mu je Metka skočila okoli vratu in ga začela poljubljati, Marko pa ga je samo pozdravil z besedo: »Živijo!«
»Ali si videl, kako me je prijazno sprejela Metka?« je oče vprašal sina.
»Saj bi te jaz tudi tako, če bi ti razbil avto.«

Oče pride v vrtec po otroka in učiteljica ga vpraša: »Kateri je vaš?« ter pokaže na manjšo skupino. Oče ji odgovori: »Kar enega mi dajte, jutri ga bom tako ali tako vrnil.«

Kaj je predrznost? Če greš v Cankarjev dom in vprašaš, če je Ivan doma ...

Oče in sin gresta na živinski sejem. Sin vpraša očeta:
»Očka, zakaj pa stric treplja kravo?«
»Preden jo bo kupil, se mora prepričati, če je dobra.«
»Joj, ali bo sosed tudi našo mamico kupil?«

»Slišala sem, da je tvoj oče na dopustu v gorah!« je soseda rekla dvanajstletnemu Primožu.
»Ne, narobe ste slišali. Z njim je tudi mama!«

V razredu pišejo šolsko nalogo, učiteljica pa se sprehaja med klopmi.
»Vida, že tretjič si pogledala v Majin zvezek!« se jezi učiteljica.
»Kaj pa morem, če pa tako nerazločno piše!«

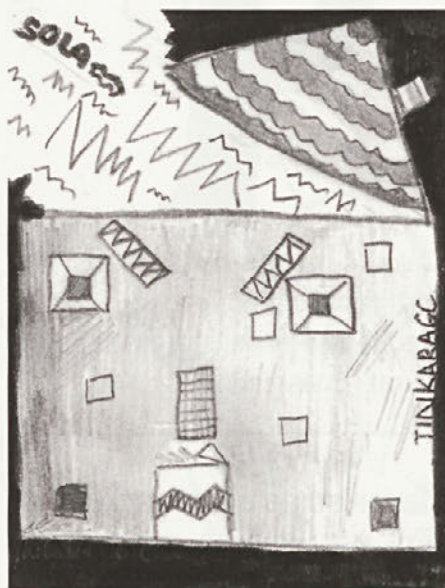
Kateri Japonec ne opravlja velike potrebe? Marito Zašito.

Polde pravi sošolcu: »Moji možgani so pametni, saj razmišljajo namesto mene.«

Učitelj je učencem dejal, da bo danes vsakemu zastavil dve vprašanji. Če bo kdo od učencev pravilno odgovoril na prvo vprašanje, mu bo drugega črtal.
»Koliko peres ima kokoš?« vpraša učitelj.
»Dvesto osemindeset!« v trenutku odgovori Marjan.
Učitelj je ves iz sebe: »In kako si prišel do te številke?«
»Gospod učitelj, to je vendar že drugo vprašanje!«

Kateri dve besedi sta v šoli največkrat uporabljeni?
Ne vem.
Točno!

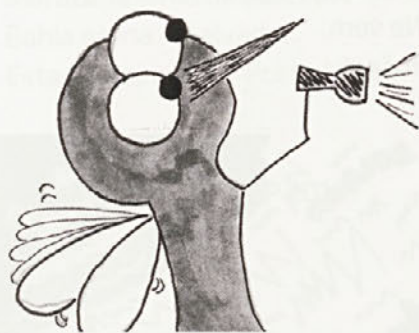
Ko vam filozof odgovarja na zastavljeno vprašanje, še sam ne veš, kaj si ga vprašal.

Petrček v živalskem vrtu vpraša mamo: »Mama, ali je tukaj štor-klja?« Mama: »Seveda je, zakaj sprašuješ?« »Zanima me, če se me bo spomnila.«

So bili trije prijatelji v šotoru, pa eden zagleda komarja in ga vsi trije napodijo ven. Čez nekaj časa pa no-tri prileti kresnička in eden reče: »O, poglej, zdaj pa se je vrnil z baterijo!«

ZALA E.F.B

»Zakaj si tako prepričana, da Jure misli resno s teboj?«

»Ker hodiva že pol leta, pa se še niti enkrat ni nasmehnil!«

Marjan se pohvali Tončku:

»Pri nas imamo pa novega psa. Obišči me kaj, da ga boš pobožal.«

»Ali nič ne grize?«

»Ne vem, to bi tudi jaz rad izvedel.«

Mira se je vrnila domov precej pozno in se pohvalila bratu Igorju:

»Danes sem bila pa v lepotilnem salonu!«

»Kaj nisi prišla na vrsto?« jo je vprašal bratec.

Včeraj se mi je pokvaril računalnik in internet. Pa sem se pogovarjal s svojo družino. Pa veš, da so to kar zanimivi ljudje !?!

ZALA E.F.B

»No, Mihec, povej mi kaj o psih!« je rekla učiteljica biologije. »Psi. Psi imajo radi vodo. Nekateri celo živijo v njej in tem psom rečemo morski psi.«

Žena reče možu: »Dragi, jutri odpotujem za teden dni k mami. Ali lahko pred tem še kaj storim zate?«

»Ne, draga, to bo kar dovolj.«

Jež zaupa prijatelju: Ločil se bom. Dovolj imam ženinega zbadanja.

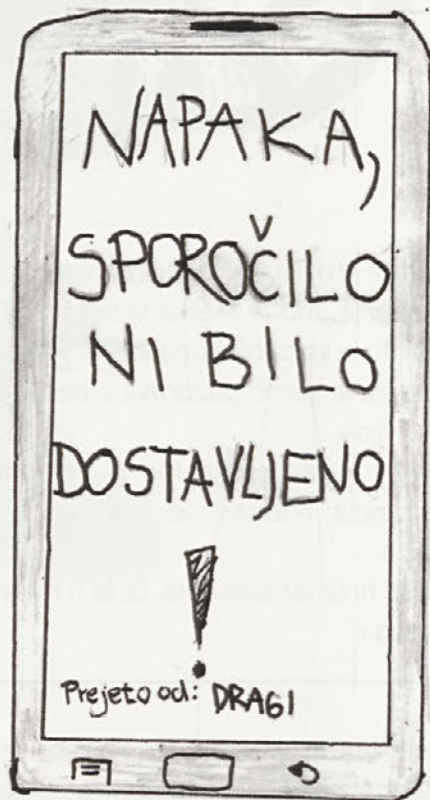
Kaj nastane, ko dve stoenki padeta v morje? VAL 202!

Zakaj ima blondinka čevlje v kletki? Ker so puma.

ZALA E.F.B

Žena svojemu možu Gorenjcu napiše SMS: »Dragi, nujno potrebujem nekaj denarja ... Bi lahko prosim šel na bankomat in dvignil 50 €?« Gorenjec nekaj časa razmišlja, kaj bi naredil, nato pa ženi odgovori: »Napak! Sporočilo ni bilo dostavljeno.«

MAŠA P. G.C

Gorenjec se po dolgih letih prego-varjanja končno spravi k frizeju. Frizer: "Kako naj vas postrizem?" Gorenjec: "Najbolje bi bilo, če kar zastonj!"

Zakaj blondinka zлага čevlje na policijski avto? Ker piše POLICE.

TAD 6.c

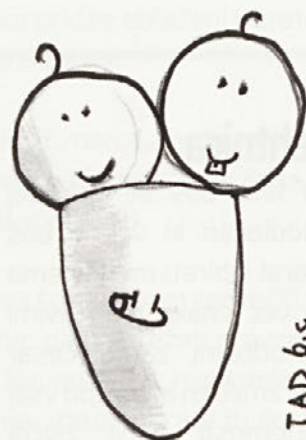
Oven

V tem letu se ti bo nasmejnila sreča in po vsej verjetnosti boš glavna zvezda risanke Bacek Jon. Zaradi nove igralske kariere boš tarča paparacev, zato se boš moral po svetu sprehajati z masko.

Dvojčka

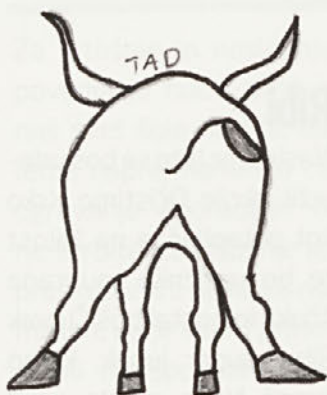
To leto bo tvoje najhujše leto doslej. Osebnost se ti bo popolnoma razcepila. Tvoji novi osebnosti bosta Miloš in Matjaša, prepelejali te bodo v Ljubljano Polje, kjer boš ostal celo leto.

TAD 6.c

Bik

Leto 2014 zate ne bo nič posebnega, vendar se vseeno izogibaj Pamplo-ne v Španiji, saj te bodo uporabili v grozljivem masakru. Želel si boš po-barvati svojo sobo rdeče. Tega nikar ne stori, saj boš drugače vedno jezen.

Rak

V tem letu boš imel hudo drvarsko nesrečo, zaradi katere bodo tvoje roke še najbolj podobne kleščam, o tebi pa bodo posneli grozljivko z naslovom Kleščarski prazniki.

Lev

Za silvestrovo boš doživel nesrečo s pirotehniko in si zažgal bujno in prelestno frizuro. Zaradi tega boš tarča posmeha in izgubil boš ves ugled in slavo.

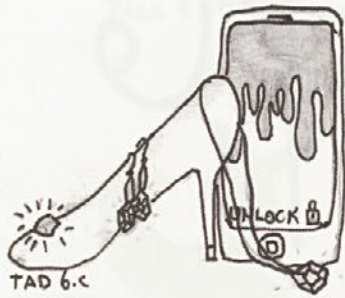
Strelec

Za božične praznike boš dobil lok in 15 puščic, a ti bo mama v trenutku, ko boš odvil svoje darilo, ukazala, da pojdi uloviti silvestrsko večerjo. Tako boš celo leto lovil večerje, ker mama ne bo pri volji, da bi šla v trgovino.

Devica

V tem letu boš v učbeniku za naravoslovje ali biologijo videl zgradbo človeškega telesa, zaradi česar boš celo leto žalosten in depresiven.

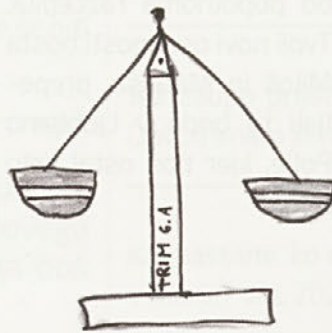
Kozorog

V tem letu boš moral popraviti svoj sloves pijanca, tako da boš okoli razlagal, da je ikona laške pivovarne tvoj bratranec in ne ti. Če pa še vedno ne boš rešil svojega ugleda, pobegni k svojim sorodnikom v Alpe.

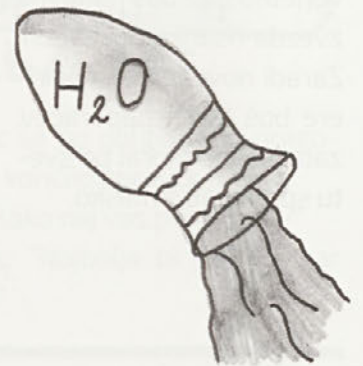
Tehnica

To leto boš še posebej neodločen in vedno boš moral izbirati med dvema ali več enako mamljivimi ponudbami, zaradi česar boš zmeden in boš po vsej verjetnosti dobil živčni zlom in začel besede govoriti vzvratno.

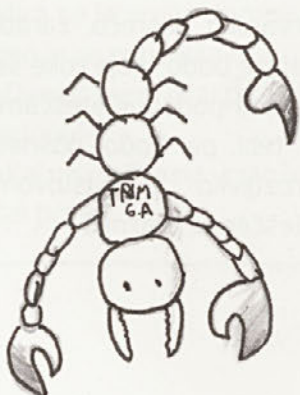
Vodnar

V prihodnjem letu boš odkril svoj sanjski poklic – upravljaec vodnega mlina. Svoj mlin boš postavil v okolici Kostanjevice in živel, kot so živeli pred 100 leti. Z zasluženim denarjem boš omogočil svetovno odpravo in našel podvodno mesto Atlantida.

Škorpiljon

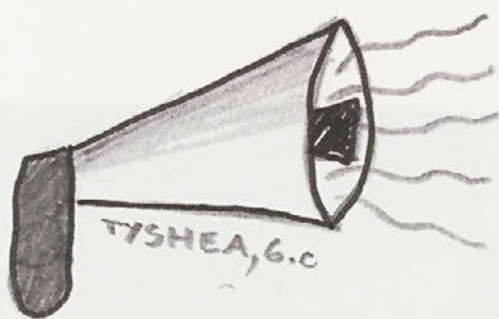
V tem letu se boš zelo hitro razjezil in izpustil svoj smrtonosni strup, zato se trudi ostajati čimbolj miren in strpen. Osebnopredlagam tečaj nadzovanja jeze – zgolj zato, da se naučiš osnov ...

Ribi

Naslednje leto se boš udeležil akcije Očistimo Krko kot potapljač, a na žalost te bo ugriznila mutirana ščuka in postal boš Človek Riba, super junak, ki bo branil Novo mesto pred kriminalom in zločinci.

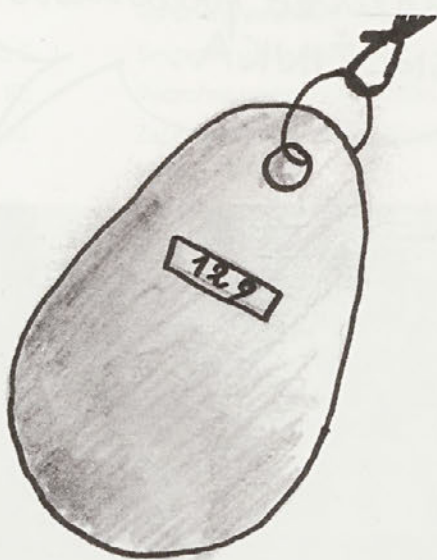

GOS

Grmska obveščevalna služba

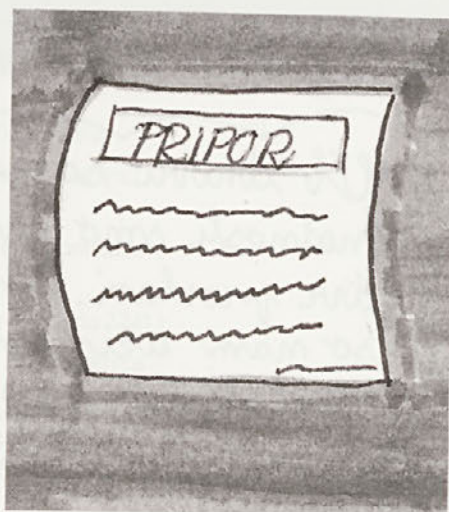
V petek 7. februarja, bodo imeli učenci 5., 7. in 9. razreda sistematski pregled zob. Ne pozabite na kartico in zobno ščetko.

Iz vodstva šole so nam povedali, da so kupili rabljene pametne table. Ker gre preveč denarja za popravilo, jih bodo odstranili.

V naslednjem tednu čistilke stavkajo, zato se še posebej trudite, da česa ne umažete!

Skupaj z Ministrstvom za šolstvo smo se odločili, da bomo ukinili rumene kartone. Ker bi se radi čim bolj približali britanskemu šolskemu sistemu, bomo uvedli pripor

po šoli. Za vsakršen prekršek ali ugovarjanje učitelju bomo posamezniku dodelili uro pripora. Učenec bo sam v učilnici pridržan eno uro, medtem pa bo lahko naredil nalogo ali se učil.

V sredo, 12. februarja, bo šola preizkušala nov način ogrevanja. Ta dan v šolo pridite oblečeni v kratkih rokavih in hlačah.

V četrtek, 13. marca, pouka ne bo! ☺
Bo pa zato nadomeščanje: delovna sobota 8. marca. ☹

Iz vodstva šole so nam sporočili, da prehajamo na nov režim prevzema malice. Navodila so naslednja: ko pridete na vrsto, morate iti čez čipomat. Dobra novica je, da zato ne bo več potrebno odjavljati malic.

V sredo, 19. 2. 2014, bodo imeli učenci tretje triade cepljenje proti črnim kozam, zato ta dan ne bo pouka. Tega dne ne bomo nadomeščali.

KATJA S.

GOS ima
povsod svoj
nos!

Igralci gledališkega krožka,
ki ga vodita Andreja Cerovšek in
Lili Mitič, so nas v decembru
navdušili z gledališko predstavo
IZGUBLJENA SNEŽINKA.

Število prijav
je omejeno.
Izbrani bodo
učenci, ki brez
težav zmorejo
peš pot do Pariza.

Po novem letu bodo vsi učenci, ki
so prijavljeni na izbirni predmet li-
kovno snovanje, odšli na izlet v pa-
riški Louvre. Nadaljnje informacije
dobite pri učitelju Branku Šustru,
ki bo vodil omenjeni izlet. Izlet bo
doplačljiv.

16 dnevu samostojnosti in
enotnosti smo gimnazijski pripravili
dve proslavi. Domovinsko zavest
so nam učinkovito osveščali
recitatorji, igralci in pevci.

KRO NIKA

SEPTEMBER 2013–JANUAR 2014

2. 9.: Prvi šolski dan
- 7.–12. 9.: Šola v naravi za učence 7. razreda – Poreč
20. 9.: Tehniški dan – dan mobilnosti
30. 9.: Usposabljanje delavcev šole za varstvo pri delu in varstvo pred požari
30. 9.: Sestanek sveta staršev
1. 10.: Področno prvenstvo v atletiki
2. 10.: Začetek jesenske akcije zbiranja starega papirja (vse srede v oktobru)
3. 10.: Predavanje za starše 7. razreda: B. Šuster: Kako se pogovarjamo z mladostnikom
3. 10.: Predavanje za starše 9. razreda: P. Čarf: Karierna orientacija
9. 10.: Državno ekipno prvenstvo v atletiki
17. 10.: Neodvisen.si, preventivna dejavnost na področju zdravega načina življenja, OŠ Stopiče
17. 10.: Izobraževanje za UZ: S. Simčič: Etika in vrednote v vzgoji in izobraževanju
18. 10.: Sestanek šolskega parlamenta, izvolitev vodstva
19. 10.: Državno tekmovanje v logiki, OŠ Pavla Lunačka, Šentrupert
23. 10.: Izobraževanje za UZ: Učenje učenja – Timsko delo in sodelovalno učenje
5. 10.: Kulturni dan 8. razred: Igralec, CD Ljubljana
25. 10.: Usposabljanje za varstvo pred požari – učenci – vaja evakuacije
5. 11.: Predavanje za starše 8. in 9. razreda: Toni Kočever: Vzgoja za neodvisnost
11. 11.: Začetek državnega tekmovanja v LEFU (do 22.11.)
12. 11.: Regijski sestanek Zdravih šol, OŠ Grm, čitalnica
20. 11.: Izobraževanje za UZ: S. Pečjak: Bralna pismenost
23. 11.: Državno tekmovanje – Matemček, Ljubljana

NAŠA PARTNERSKA ŠOLA V NEMČIJI:

Johann-Heinrich-Bolte Grundschule

- Fehrbellin, Nemčija – 70 km od Berlina
- 237 učencev – od 6. do 12. leta
- 15 učiteljev

<http://www.grundschule-fehrbellin.de/>

NAŠA PARTNERSKA ŠOLA NA PORTUGALSKEM:

EB1/JI de Loures nº1

- Loures, Portugalska – 10 km od Lizbone
- 320 učencev – od 6. do 10. leta (del skupine šol do 14. leta)
- 30 učiteljev

pt-br.facebook.com/EB1JILOURES

23. 11.: Državno tekmovanje – Razvedrilna matematika, OŠ Brusnice
25. 11.: Državno tekmovanje – angleščina, 8. razred, OŠ Dolenjske Toplice
6. 12.: Državno tekmovanje – biologija, OŠ Stična
10. 12.: Projektni sestanek COMENIUS v Nemčiji (4 učitelji in 4 učenci)
- 19., 20., 23., 24. 12.: Dnevi dejavnosti – 6.–9. razred
8. 1.: Male sive celice, mentorica in ekipa, snemanje na RTS, Ljubljana
9. 1.: Pogovorne ure za starše
16. 1.: Predavanje za starše 1. razreda: M. Juhant: Varuh otrokovih dolžnosti
29. 1.: Ocenjevalna konferenca 1. in 2. triade
30. 1.: Ocenjevalna konferenca za 3. triado

Pripravil Tihomir Troha

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO
LETNIK XXIV, januar 2014, št. 1, 2

Uredniški odbor:
Širši uredniški svet:

novinarji 6., 7., 8. in 9. razreda
Jerica Eržek (odgovorna urednica, lektorica, mentorica)
Renata Blatnik (urednica Male Najče)
Branko Šuster (mentor likovnega oblikovanja)
Renata Blatnik, Irena Strasbergar (likovno oblikovanje Male Najče)
Nina Kranjec (urejanje besedilnega gradiva)
Matej Povž (urejanje slikovnega gradiva)
Urška Hutar (fotografije)
priprava za tisk **Tomaž Grdin, Studio Enota**

650 izvodov

Januar 2014

Osnovna šola Grm
Novo mesto